UNA DINTRE NOI A MURIT

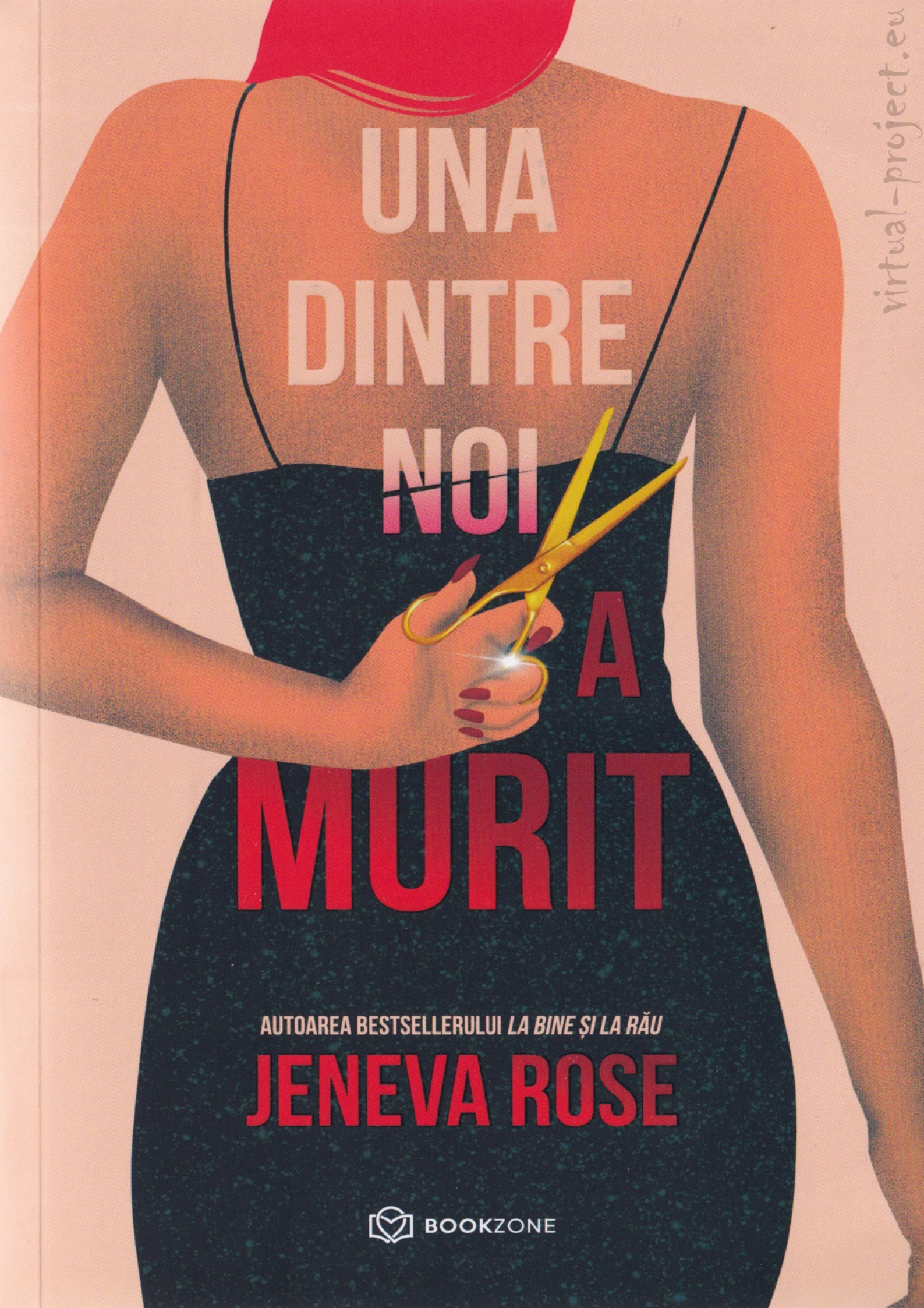

AUTOAREA BESTSELLERULUI *LA BINE ȘI LA RĂU*

JENEVA ROSE

BOOKZONE

virtual-project.eu

JENEVA ROSE

UNA DINTRE NOI A MURIT

Original: *One of Us Is Dead* (2022)

Traducere din limba engleză și note de:
CASANDRA-CAIA FACAȘ

virtual-project.eu

BOOKZONE

2023

1. JENNY

În prezent

— Am petrecut mii de ore îngrijindu-le pe femeile astea. Le-am coafat, le-am epilat, le-am tuns, le-am făcut unghiile, le-am bronzat, le-am machiat și le-am făcut masaj. Le știu corpurile până în cel mai mic amănunt. Dar știu și ce le frământă – cele mai adânci și mai rușinoase secrete. Lucrurile pe care încercăm să le ascundem ca să nu ne vadă nimeni latura întunecată. Și mă întrebați dacă mă surprinde ce s-a întâmplat? Câtuși de puțin. Mă așteptam. Era doar o chestiune de timp.

Îmi schimb poziția, așezându-mi un picior peste altul pe sub masă.

În fața mea stă detectivul Frank Sanford, un bărbat între două vârste, cu trăsături aspre, chip sever și umeri lați. E exact cum te-ai aștepta să arate un detectiv. Cu toate că are cravată și e îmbrăcat la costum, nu are deloc un aspect îngrijit. Ochii injectați trădează faptul că lucrează mult prea mult și doarme mult prea puțin. Avem mult mai multe în comun decât și-ar imagina el vreodată.

— Și de unde le știi tu cele mai adânci și mai rușinoase secrete, Jenny? Te pomenești că le ești și psiholog! Credeam că ești coafeză, mă întreabă Sanford, împingându-și înainte bărbia sculptată și țepoasă.

Se uită la mine printre gene, oprindu-se din luat notițe și așteptând să-i răspund. Suntem față în față într-o sală de interogatoriu cu lumină puternică. E frig, în cameră e un aer îmbâcsit și nu reușesc să-mi dau seama dacă atmosfera din încăpere încearcă să fie pe măsura detectivului sau invers.

— S-ar putea zice că sunt și una, și alta. Nu știu cât timp ați petrecut dumneavoastră prin saloanele de înfrumusețare, domnule detectiv Sanford, dar femeilor le place să vorbească.

Îmi încrucișez brațele la piept, înfruntându-i privirea.

— Mai ales când stau pe un scaun într-un salon, așteptând să treacă timpul.

Știu sigur că bărbatul ăsta n-a călcat niciodată în vreun salon, și asta nu doar după aspectul lui neîngrijit. Drept să spun, nici familia nu mi-o știu așa de bine cum îmi cunosc clienții – mai ales când vine vorba despre femeile *astea.* Fiecare vine la mine de mai multe ori pe săptămână. Au bani de aruncat – sau, mă rog, soții lor au bani – și-și permit să-și finanțeze lupta în cel mai important război din viața lor: cel pe care-l duc împotriva urmelor pe care le lasă trecerea timpului asupra trupului.

— Aha, și tu ești proprietara salonului Glow Beauty Bar, corect? zice detectivul, bătând ușor cu creionul în tăblia mesei.

— Eu și nimeni alta, îi răspund, dând din cap.

Sanford își ia din nou creionul și-și mai face niște însemnări, având grijă să nu uite nimic.

— Și de cât timp ai salonul?

Îmi plimb o clipă ochii prin cameră, încercând să-mi amintesc când l-am cumpărat.

— De vreo cinci ani.

— Iar femeile astea au fost clientele tale de la bun început? întreabă el, încrețindu-și fruntea.

— Nu. Au devenit clientele mele abia acum trei ani, cam așa. Glow n-a fost întotdeauna ce e azi.

Detectivul își mai ia câteva notițe și încercuiește ceva pe hârtie. Zăresc cu coada ochiului cuvintele încercuite: „Glow în trecut?”

— Înțeleg. Deci le cunoști pe femeile astea de trei ani și nu te miră ce s-a întâmplat? continuă el, ridicând din sprâncenele stufoase și negre.

— Nu. Nu vă lăsați păcălit, domnule detectiv. Luate fiecare în parte, sunt sincere și pot să dea dovadă chiar și de omenie… dar, dacă le pui împreună în aceeași cameră, femeile astea sunt toxice, nu alta.

2. JENNY

Cu trei săptămâni înainte de crimă

Olivia s-a trântit pe scaun cu fundul ei micuț și ferm și și-a lăsat pe jos geanta voluminoasă marca Hermes. Părul ei lung și bogat, de culoarea mahonului, mi-a atins ușor fața când și l-a dat peste umăr, fără nicio grijă pe lume. Datorită mie, avea numărul perfect de șuvițe deschise și închise. Purta o salopetă roșie, care nu lăsa prea mult loc imaginației. Olivia mereu purta ceva roșu, indiferent că era vorba despre întreaga ei ținută, o nuanță îndrăzneață de ruj sau un accesoriu care-ți reținea privirea. Roșul era culoarea care îi dădea încredere, talismanul care o făcea să se simtă protejată. Și n-ai fi prins-o nici moartă purtând altceva decât o pereche de pantofi cu toc Louboutin cu talpă roșie.

Când am învelit-o cu o pelerină proaspăt spălată, Olivia și-a contemplat chipul în oglindă cu o admirație fără margini. Și-a întors capul dintr-o parte în alta, studiindu-și nasul perfect sculptat, buzele pline, umflate cu prea mult botox, și pometii înalți. Dacă s-ar face o păpușă Barbie șatenă în mărime naturală, ar arăta exact ca Olivia. Se vedea că e mulțumită de ce vede, fiindcă și-a zâmbit discret în oglindă, dezvelind niște fațete dentare așa de strălucitoare, că ar fi făcut concurență și unui bec de o sută de wați. De ani întregi îi aranjam părul, o machiam, îi făceam manichiura, o epilam, o bronzam, îi puneam gene false și câte și mai câte. Și, cu trecerea timpului, observasem că buzele îi devin tot mai pline, pometii tot mai înalți și pielea tot mai fină. Fața i se schimba mereu asemenea plăcilor tectonice.

— Ce facem azi? am întrebat-o, trecând ușor un pieptăn prin părul ei mătăsos și uitându-mă la ea în

oglindă.

Știam deja ce voia, dar să lași clientul să-ți spună e un principiu de bază în meseria mea. Așa că am așteptat să-mi zică ea. A ridicat un deget la mine ca să mă facă să tac, în timp ce-și butona telefonul, tastând cu frenezie.

Eu și Olivia eram cum nu se poate mai diferite. Pe când ea avea părul lung, închis la culoare, al meu era blond cu reflexii roșcate, ondulat și-mi ajungea până la umeri. Trăsăturile ei faciale erau aspre și ascuțite, pe când ale mele erau delicate și rotunjite. Avea ochi adânci, de culoarea ciocolatei cu lapte, în timp ce ai mei erau de un albastru rece. Tenul ei era perfect neted, pe când al meu era presărat cu pistrui. Și-a lăsat telefonul în poală, mi-a aruncat o privire scurtă și apoi și-a întors ochii spre cel mai important lucru din viața Oliviei: Olivia.

— Taie-mi vârfurile și vopsește-mi rădăcinile. Și o să am nevoie și de o epilare cu ceară. Diseară vine Dean.

O spusese pe un ton un pic șăgalnic, cu o sclipire în ochi, ca o școlăriță care vorbește despre primul băiat de care s-a îndrăgostit. Dean și Olivia Petrov erau căsătoriți de mai bine de un deceniu și mă miram că mai exista pasiune în relația lor. Pe de altă parte, așa e în relațiile toxice, treci brusc de la nenorocire la extaz.

— În cazul ăsta, o să avem grijă să fii absolut perfectă pentru el.

— Sunt deja perfectă pentru el, mi-a întors-o Olivia.

Am zâmbit și am încuviințat din cap. Învățasem de-a lungul anilor că așa e cel mai bine să procedezi cu clienții dificili, iar Olivia era de departe *cel mai dificil.*

— Dar tu întotdeauna mă faci să fiu chiar mai mult decât perfectă, a adăugat ea.

Olivia avea un adevărat talent de a-și face mai întâi sieși complimente și abia apoi altora. Avea

același talent și la vorbe bune, și la insulte. Ea m-a inspirat să inventez cuvântul „politinsulte”. Parcă și-ar fi creat singură un limbaj al cruzimii, numai al ei. Nici măcar nu-ți dădeai seama că te insultă, fiindcă își împacheta jignirile într-un ambalaj frumos, ca de cadouri, cu fundiță cu tot.

Cel mai mult îmi plăcea la meseria mea că puteam să le fac pe femei să se simtă bine în pielea lor. Mă încânta să le văd cum se luminează la față când terminam cu ele. „Strălucirea frumuseții”, așa îi ziceam – de aici și numele salonului meu, Glow Beauty Bar. Olivia era dintre rarii clienți care aveau în permanență strălucirea asta, așa că nu-mi plăcea așa de mult să mă ocup de ea, dar lăsa bacșișuri mari și reușisem să plătesc ipoteca apartamentului de deasupra salonului exclusiv din vizitele ei.

— Ce planuri aveți tu și Dean pentru diseară?

— Ei, una, alta… a zis Olivia, ridicându-și privirea din telefon și făcându-mi cu ochiul.

Se credea tare misterioasă, dar SMS-urile ei nu lăsau nicio îndoială cu privire la intențiile ei pentru seara aceea. Am încuviințat din cap și m-am întors la pregătitul vopselei.

— Ce-mi plac pistruii tăi, Jenny! Dar te-ai gândit să încerci un fond de ten cu putere mare de acoperire? a zis ea, cercetându-mi chipul.

Politinsultă.

— Obișnuiam să o fac, dar pistruii sunt la modă acum, am răspuns eu cu un zâmbet. Unele femei chiar își desenează pistrui falși.

Olivia a ridicat din umeri și s-a întors la telefon, uitându-se la pozele ei de pe Instagram, editate la greu.

— Dacă zici tu…

Deși îmi plăcea mult să văd cât se dezvoltase afacerea mea, câteodată mi se părea că era mai ușor la început. Pe atunci nu aveam de-a face cu clienți pretențioși. Deschisesem Glow Beauty Bar în urmă cu cinci ani. Dintotdeauna îmi dorisem să

fiu proprietara unui mic salon de înfrumusețare care să ofere toate tipurile de servicii, dar lucrurile nu au fost chiar așa de roz cum sperasem. La început nu aveam decât patru pereți scorojiți și un amalgam fără cap și coadă de echipamente și mobile vechi, iar clientela se reducea la bătrâne care nimereau la mine din întâmplare, intrând pur și simplu de pe stradă. M-am chinuit mult până când, într-o zi, cam în urmă cu trei ani, a apărut Olivia la mine în salon cu o urgență. Se pare că fosta ei coafeză se mutase în New York, așa că fusese să se vopsească la un alt salon, care o dăduse în bară urât de tot. Eu am salvat-o. Olivia le-a spus despre mine și prietenelor ei din lumea bună, iar salonul s-a transformat dintr-un coafor ieftin, aflat mereu în pragul falimentului, într-unul complex, care acoperă toate serviciile de înfrumusețare, frecventat de crema din Buckhead. Am adăugat două paturi de solar, două aparate de bronzat, o zonă pentru manichiură și pedichiură, o cameră pentru epilat, o zonă pentru machiaj, o sală de așteptare și un bar cu vin și șampanie. Într-un cuvânt, tot ce-și doreau ele. Acum trebuie să stai pe lista de așteptare doar ca să devii client și nu accept decât douăzeci și cinci de clienți fulltime. Prin „fulltime” vreau să spun că un client acceptă să facă cel puțin opt vizite pe lună. Dacă nu fac asta, sunt excluși din lista de clienți sau, în orice caz, sunt mutați pe cea de așteptare. Salonul meu e exclusivist și foarte scump.

— O să incluzi curând și servicii de tratament facial? a spus Olivia și s-a tras de obraz, dar pielea a rămas perfect întinsă.

Fața ei era mereu perfect întinsă, din cauza deselor injecții cu botox.

— Nu m-am gândit, am răspuns eu.

— Uite, vezi, tocmai de-aia ai nevoie de mine. Eu văd lucrurile în perspectivă. Ar trebui să angajezi un estetician, în curând, unii dintre clienții tăi o să aibă mare nevoie de tratamente de

întinerire, ca Shannon, a adăugat Olivia și a încercat să ridice din sprânceană, dar, în loc de asta, ochii i s-au închis pe jumătate.

I-am zâmbit ușor și mi-am îndreptat din nou atenția spre părul ei. Olivia avea impresia că ea e proprietara salonului. Din păcate, fusese un important investitor privat, dar speram ca în trei ani să reușesc să-i cumpăr acțiunile. Era mult prea pretențioasă. Îi eram recunoscătoare că salvase salonul, dar, într-un fel, se folosise de el ca să urce pe scara socială. Salonul devenise locul de întâlnire al clientelor mele, a doua lor casă. Olivia și prietenele ei se purtau de parcă era sufrageria lor personală, organizând aici cluburi de lectură, seri cu un pahar de vin, șuete și întruniri de comitet.

Telefonul a vibrat și Olivia l-a luat din nou în mână, butonând cu fervoare. Am început să-i vopsesc rădăcinile, iar ochii îmi mai cădeau din când în când pe câte un mesaj. Când nu vorbeau cu mine, clientele mele dădeau telefoane sau scriau mesaje, temându-se mereu să nu rateze ultima bârfă. Mi-era greu să nu văd, să nu fac conexiuni, să nu-mi dau seama ce se întâmplă între femeile astea.

— Unde a fost plecat Dean? am întrebat eu.

Al doilea lucru care-mi plăcea la jobul meu era să vorbesc cu clientele. Îmi spuneau totul – uneori nu intenționat, dar tot acolo ajungeau. Speranțele, visurile, eșecurile, grijile, problemele, temerile… totul. Îmi plăcea mult să ajung să le cunosc. Îmi plăcea să mă simt ca și cum aș face și eu parte din viețile lor, chiar dacă nu era adevărat. Era ca și cum nici nu munceam propriu-zis, ci mai mult stăteam la taclale în fiecare zi. Mă pricepeam să pun întrebări și să le ascult. Nu-mi plăcea deloc să atrag atenția asupra mea, ceea ce era numai bine, pentru că lor le plăcea la nebunie să vorbească, mai ales despre ele însele.

— A, păi… drept să spun, nu știu, a zis ea. Uneori e ca un câine vagabond. Nici nu știu pe

unde umblă, a adăugat ea râzând.

Olivia și Dean erau doi dintre cei mai influenți și mai puternici oameni din Buckhead, așa că pentru ei era vital să se îngrijească de imaginea lor publică. Deși o știam pe Olivia de trei ani, habar n-aveam cu ce se ocupă Dean și cred că nici ea nu știa. Atât timp cât o ținea în puf, nu cred că-i păsa. Se zvonea că era implicat în nu știu ce afacere dubioasă cu contrabandă, dar, dacă-l întrebai pe el, îți zicea că se ocupă de un lanț de aprovizionare.

— Apropo de câini vagabonzi, n-ai și tu unul în viața *ta?* m-a întrebat ea zâmbind.

Mi-am văzut mai departe de treabă, acoperindu-i rădăcinile cu vopseaua groasă, cu miros de amoniac. Nu multora le plăcea mirosul ăsta, dar mie da. Mi se părea liniștitor.

— Nu, n-am. Salonul ăsta e viața mea.

Mi-am rotit privirea prin cameră, bucurându-mă de priveliște.

La cinci ani de la înființare, Glow e acum un loc curat și modern, cu parchet peste tot, spoturi reglabile și cele mai scumpe și mai noi echipamente. Zona de recepție e separată de restul salonului prin niște draperii de catifea neagră, lungi din tavan până-n podea. Numai clienții și angajații trec de cealaltă parte a draperiilor. Cei care nu sunt clienți vorbesc despre locul ăsta de parcă ar fi sala tronului din Buckingham Palace.

— Vai, draga mea, dar nu poți să faci dintr-o clădire centrul vieții tale, a zis Olivia chicotind. Și gândește-te că asta ți-o spun eu, care mi-aș vinde și sufletul pentru o geantă Birkin din piele de crocodil. A, stai, tu probabil nici nu știi ce-i aia. Cu atât mai bine pentru tine. Tu ai alte lucruri, mai simple, spre care să-ți îndrepți atenția.

Politinsultă.

I-am zâmbit căznit și am început să-i tund vârfurile. De-abia i le tunsesem săptămâna trecută, așa că nici nu era nevoie, dar ea era cea cu cardul negru de la American Express. Telefonul i-a vibrat

din nou, iar eu mi-am plecat privirea și am văzut că era un mesaj de la cineva salvat cu numele „Criza Vârstei de Mijloc a lui Bryce”.

— Scuze, Jenny. Am uitat cu totul că mă văd cu fetele la prânz azi. Cât mai durează? m-a întrebat Olivia, bătând nerăbdătoare din picior.

— Părul mai durează treizeci de minute, iar epilatul alte treizeci.

— Atunci o să trebuiască să renunț la epilat deocamdată. Trebuie să mă pun bine cu soțioara cea nouă, a zis ea cu sarcasm.

— Care soțioară?

— Crystal Madison, noua soție a lui Bryce. Dacă mă-ntrebi pe mine, e cu șapte capete deasupra lui Shannon, a comentat ea, zâmbind sardonic.

— Da, am auzit și eu că Bryce a părăsit-o pe Shannon pentru o femeie mai tânără. Tocmai ce s-au căsătorit, nu?

Bryce făcea parte din Congres, unde lucra într-o comisie de comerț. Zvonurile privind infidelitatea sa începuseră să prindă avânt cu două luni înainte să-și încheie campania pentru un nou mandat. De-abia a câștigat alegerile. Imediat după vot, a părăsit-o pe Shannon și a luat-o de nevastă pe Crystal, întorcând scandalul mediatic în favoarea sa și făcând să pară că era prins într-o căsnicie nefericită și că de-abia acum își găsise dragostea adevărată. Bănuiam că aranjase totul în așa fel încât să aibă timp să-și repare imaginea până la următorul scrutin.

— Ai făcut cunoștință cu Crystal? a zis ea, aruncându-mi o privire în oglindă.

— Nu, n-am avut plăcerea, am spus eu, clătinând din cap.

— Probabil că nici n-o să ai ocazia, e cam de la coada vacii, a zis ea, nazalizând ușor.

Olivia mereu încerca să-și ascundă accentul tărăgănat de Georgia sub o spoială neconvingătoare care amintea în același timp de

felul în care se vorbea în Upper West Side și de stilul prezentatoarelor de știri din Midwest. Și totuși, din când în când, accentul de țărăncuță se întâmpla să iasă la suprafață, spre marea ei dezamăgire.

— Nu-i plac luxul și fastul din Buckhead? m-am interesat eu, periind vârfurile Oliviei și verificând cât mai aveam de așteptat cu vopseaua.

Buckhead e un district bogat din nordul Atlantei. Cu un nume așa de bolovănos, nu pare prea îmbietor, dar, ca să vă faceți o idee, aici o casă costă în medie cu mult peste 800.000 de dolari. E cunoscut ca Beverly Hills-ul Estului.

— Deloc. Să nu mă înțelegi greșit. E frumoasă, leită Jessica Simpson. Dar nu cred c-o să-ți devină clientă. Prea naturală pentru gustul meu. Și mai e și tânără, are vreo douăzeci și cinci de ani, a zis Olivia, dându-și ochii peste cap.

Nu-i plăceau fetele tinere, pentru că ea nu mai era tânără. Nu avea să fie niciodată una dintre femeile acelea care îmbătrânesc cu grație. Avea să se opună cu înverșunare trecerii timpului.

— Mult mai tânără decât Bryce, am remarcat eu.

— Da, mult mai tânără. Probabil că asta a înfuriat-o cel mai tare pe Shannon. Știi tu, că a lăsat-o bărbatul pentru una mai tânără. Dar nu cu asta se ocupă Bryce, cu comerțul? a subliniat Olivia chicotind.

— Pun pariu că n-a fost ușor pentru ea. Cum se descurcă? am întrebat eu, făcându-i semn Oliviei spre o chiuvetă.

S-a așezat și și-a lăsat capul pe spate, iar eu i-am clătit părul cu gesturi blânde.

— Nu știu și nici nu-mi pasă, a zis ea cu dispreț.

— Păi sunteți prietene, am spus eu, ridicând puțin vocea ca să acopăr zgomotul apei, dar și pentru că nu-mi venea să cred că Olivia nu vorbise cu Shannon după toate prin câte trecuse.

— Greșit: *am fost* prietene. Trebuie să mă distanțez de *ea.* Shannon se duce la fund în orașul ăsta. Bine, o să aibă pensie alimentară, dar Bryce e cel influent și puternic.

Am făcut ochii mari, încercând să mă reculeg după mărturisirea asta. Olivia și Shannon fuseseră apropiate și era un șoc pentru mine să aflu că nu mai erau pentru că pe Shannon o părăsise bărbatul. Mi-am dat seama imediat că e ceva necurat la mijloc. Dinamica grupului se schimbase. Era ca atunci când vântul se oprește deodată și se înseninează cerul, chiar înainte să izbucnească furtuna.

Pe Shannon încă nu o văzusem luna aceea; mai avea puțin și urma să fie exclusă de pe lista clienților. Nu-i mai rămâneau decât șapte zile în care să-și facă cele opt tratamente obligatorii și avusesem de gând să închid ochii în cazul ei, dar era limpede că Olivia o voia dată afară. Mi-am zis să țin minte s-o sun pe Shannon în după-amiaza aceea ca să-i aduc aminte.

— Ce păcat! Îmi pare rău pentru ea.

— Să nu-ți fie! Shannon oricum nu era prea drăguță. Cu mine se purta mizerabil și de-abia am convins-o să-ți devină clientă. I se părea că locul ăsta e sub nivelul ei… a spus Olivia, strâmbând din nas.

M-am încruntat ușor pe când îi tamponam părul cu un prosop.

— Să nu pui la suflet. Așa e Shannon, o nesimțită, a adăugat Olivia, dând din mână cu dispreț.

— Nu pun la suflet. A trecut prin multe, am răspuns eu, conducând-o pe Olivia înapoi în zona de coafor.

— Oricum, s-a zis cu ea și n-o să dea bine pentru afacere s-o ai de clientă. Nu face decât să ilustreze cât de mult poate să decadă cineva. E trist, dacă stai să te gândești.

Olivia și-a scos telefonul și a început să se uite prin miile de selfie-uri, în timp ce-i uscam părul cu föhnul.

Le eram loială tuturor clientelor mele, chiar și celor mai rele. Nu mă deranja niciodată să le ascult povestindu-mi cu cine se mai certaseră. Știam că oamenii au nevoie să-și verse oful și că nu se înțelegeau întotdeauna bine unii cu alții, dar nu voiam să fiu atrasă de partea cuiva anume. De ascultat, ascultam, dar refuzam să particip în vreun fel. De altfel, așa e în conflicte: nu ți se cere neapărat să participi.

Olivia a scris un mesaj către un grup numit Buckhead Women's Foundation. Citeam cuvintele în timp ce degetele ei scheletice atingeau scurt tastele. Lucrurile aveau să ia în curând o întorsătură urâtă.

S-a auzit clopoțelul de la intrare chiar când terminam de înfoiat cu degetele părul Oliviei. Îi stătea perfect. Volumul și strălucirea o făceau să arate ca luată dintr-o reclamă la șampon.

— Poftiți, a zis de la recepție Mary, recepționera salonului.

Olivia s-a ridicat și s-a mai admirat o dată în oglindă, țuguindu-și buzele și asigurându-se că fiecare șuviță e la locul ei.

De după draperii a apărut Karen Richardson. Părul ei roșcat, tuns într-un bob până la umeri, amintea de strălucirea mocnită a cărbunilor proaspăt aprinși cu care se fac focurile de tabără. Era o clientă fidelă, o avocată specializată în litigii imobiliare cu proprietăți de lux, precum și bună prietenă cu Olivia – mă rog, atât cât se poate să fii prieten cu cineva în Buckhead. Era subțirică, avea o talie de viespe și niciun strop de grăsime. Cu obrajii ei supți, maxilarul lat și zâmbetul larg, arăta mai mult ca un fotomodel decât ca o mamă sau un agent imobiliar.

Karen și-a îndreptat atenția spre Olivia.

— Ai convocat cumva o ședință urgentă de comitet?

Olivia s-a întors spre Karen, dându-și părul peste umăr cu un gest teatral.

— Da. Nu-ți face griji, n-o să dureze mult.

— De ce o ții la cafenea, și nu aici?

— M-am gândit că e mai la îndemână, dacă tot luăm prânzul după aia cu criza vieții de mijloc a lui Bryce, a răspuns Olivia cu un zâmbet larg.

Karen a oftat și a ezitat o clipă, de parcă ar fi încercat să ghicească intențiile Oliviei.

— Despre ce e ședința? a întrebat ea cu o mână în șold.

— O să afli la fața locului.

Olivia s-a întors spre mine.

— Mulțumesc mult, Jenny. Ești cea mai tare!

M-a pupat pe ambii obraji, de-abia atingându-mă, și-a luat geanta de pe podea, mi-a dat un bacșiș de o sută de dolari și a ieșit din salon radioasă – specialitatea mea.

— Câteodată chiar întrece măsura, a comentat Karen, clătinând din cap și uitându-se după Olivia.

— Dar nu întotdeauna, am spus eu zâmbind.

Și păstrarea armoniei făcea parte din jobul meu și părea să fie una dintre cele mai importante responsabilități ale mele dacă voiam să-mi dezvolt afacerea.

— Începem? am zis eu, poftind-o cu un gest în partea din spate a salonului.

Am pornit împreună spre solar.

Karen s-a dezbrăcat foarte repede. Nu exista nicio stânjeneală între noi, fiindcă o mai bronzasem de o sută de ori până atunci și devenise o rutină. Îi cunoșteam corpul mai bine decât pe al meu. Îi știam fiecare pistrui. Fiecare cicatrice.

— Te așteaptă o zi importantă. Ședință de urgență și prânzul cu fetele.

— Doamne, nu-mi aminti, a zis Karen, pufnind exasperată.

Am zâmbit larg.

La fel a făcut și ea în timp ce-i dădeam cu spray pe pielea albă ca laptele, ca să creez un bronz discret.

— Nu știu ce pune Olivia la cale, dar sunt sigură că n-are cum să fie de bine. Ai auzit de Crystal, nu?

Am încuviințat din cap.

— Încă n-am făcut cunoștință. Dar simt c-o trădez pe Shannon fiind drăguță cu ea.

— Ai vorbit cu Shannon?

— Da, dar nu despre Crystal. Shannon e într-o stare groaznică, așa că nici nu i-am mai spus c-o să iau prânzul cu ea și Olivia.

Karen s-a întors pe o parte exact când am terminat de dat cu spray pe cea din față.

— Poate ar trebui. Să vorbești cu Shannon, zic.

— Ar trebui, dar, dacă o deranjează, nu prea am ce face.

Karen s-a întors din nou și am început s-o dau cu spray pe spate.

— Am o afacere de condus și o fac în mod profesionist. Înțelegi?

Am încuviințat din cap, pentru că înțelegeam chiar mai bine decât oricine. Karen nu era ca nevestele celelalte. Avea un băiețel și nu depindea financiar de soțul ei. Asta cu toate că el, fiind chirurg plastician, câștiga o căruță de bani. Dar Karen construise de la zero un adevărat imperiu imobiliar și ajunsese să aibă atât de mult succes, încât își formase ditamai echipa care făcea toată munca, iar ea nu mai trebuia să intervină decât spre sfârșit, ca să parafeze înțelegerile.

— De altfel, e evident că trebuie s-o primim pe Crystal în grupul nostru, din moment ce-i căsătorită cu Bryce, iar în orașul ăsta nu contează decât pe cine cunoști, cum te îmbraci, cum arăți, câți bani și câtă putere ai, a adăugat Karen oftând.

— Stai liniștită, nu-i nevoie să-mi amintești, am zis eu râzând.

— Ei, hai, a spus ea, bătându-mă pe umăr. Tu ești cea mai cea în orașul ăsta.

— Numai că nu știe nimeni, i-am întors-o eu, zâmbind pieziș și întinzându-i un prosop.

— O să știe, draga mea.

3. OLIVIA

— Perfect, a venit toată lumea, am spus eu, uitându-mă pe rând la fiecare dintre femeile din jurul mesei la care ne așezaserăm, într-un separeu dintr-o cafenea drăguță.

Zâmbeam cu gura până la urechi. Nu mă puteam abține. Așteptasem mulți ani momentul ăsta. Noi eram femeile din comitetul de conducere al Buckhead Women's Foundation. Noi formam elita, pentru că noi organizam cele mai tari evenimente caritabile. Toată lumea ar fi vrut să fie în locul nostru.

— Mai puțin Shannon, a zis Karen, ridicând o sprânceană.

— Corect. Pentru că întâlnirea e despre ea, am răspuns eu, ridicând bărbia.

Sophie, secretara, stătea la stânga mea, notând tot ce-mi ieșea pe gură, de parcă eram însuși Shakespeare. Îmi plăcea s-o am în preajma mea, era drăguță, dar n-avea să facă niciodată parte din cercul meu de apropiați. Era bogată, ce-i drept, dar, în afară de asta, singura ei calitate era abilitatea de a lua notițe. Ca să nu mai spun că era insipidă ca niște biscuiți nesărați. Iar înfățișarea era pe măsura personalității: plicticoasă.

Tina, trezorierul, frunzărea registrul contabil. De fiecare dată când dădea pagina, răspândea în jur un damf de parfum dulceag, cel cu care se dădea ea mereu și care era dezgustător. Era ea bogată, dar mirosea ca o sărăntoacă. Dacă ar fi fost mai plăcută privirii, cu siguranță am fi fost apropiate. Dar o luase pe drumul operațiilor estetice înainte să aibă toți pașii puși la punct și cu un chirurg nu tocmai priceput. Rezultatul era că pielea ei arăta de parcă stă să i se desprindă de pe față și să-i cadă drept în poală. Nu puteam să îndur priveliștea asta.

— Tina, ce piele strălucitoare ai, am complimentat-o eu. Azi mai că nici nu se vede lipsa elasticității.

— Ce amabilă ești, Olivia, a spus ea cu un zâmbet.

— Iar ție, Sophie, ținuta asta ți se potrivește perfect. Mie nu mi-ar sta bine deloc.

Sophie s-a uitat la tricoul ei alb, simplu.

— Sunt sigură că ți-ar sta bine, Olivia. Ție îți stă bine în orice.

— Ai dreptate. Să începem?

Tina și Sophie au încuviințat din cap. Karen s-a rezemat de spătarul scaunului, înclinându-și capul într-o parte. N-aveam nevoie de sprijinul ei pentru decizia pe care voiam s-o iau. Îmi trebuiau doar două voturi și le aveam.

— Declar deschisă ședința de urgență a comitetului director al Buckhead Women's Foundation, a spus Sophie.

— Perfect. Deci. V-am chemat astăzi aici pentru că sunt îngrijorată. După cum știți deja, Shannon trece printr-o perioadă foarte grea. Mi se rupe inima de milă pentru ea.

Mi-am dus mâna la piept și mi-am luat o mină plină de compasiune. Dintre toate expresiile faciale, asta îmi displăcea cel mai mult.

Tina și Sophie au încuviințat din nou din cap. Karen s-a îndreptat pe scaun.

— Înaintez moțiunea ca Shannon să fie înlăturată din funcția de președintă. Cine votează pentru?

Sophie și Tina au dat să ridice mâna.

— Stai așa! E nedrept, a sărit Karen aproape țipând.

Câtă lipsit de eleganță!

Sophie și Tina și-au lăsat repede mâinile în jos. *Lașele.*

— Nu, Karen. Nedrept e ca evenimentele și acțiunile noastre caritabile să sufere cum suferă Shannon, am explicat eu, păstrându-mi cumpătul.

— Și cum anume suferă evenimentele? a zis Karen, tăcând ochii mari.

— Sophie, citește, te rog, numele absenților de la ultimele două întâlniri, am cerut eu.

Sophie a dat din cap și și-a consultat notițele.

— Shannon.

— Exact ce spuneam, am conchis eu, zâmbind cu buzele strânse.

— Dar până acum s-a ocupat foarte bine de organizarea viitoarei gale. La întâlnirile alea v-am transmis eu tot ce a avut de zis, a obiectat Karen.

— Un lider adevărat conduce, Karen. Nu transmite ce are de spus prin șefa de la PR, am subliniat eu, clătinând din cap.

— Olivia are dreptate, a intervenit Tina. Nici măcar n-am putut să actualizez balanța contabilă, pentru că nu mi-a transmis cifrele.

— Și nu-i corect să trebuiască s-o trec absentă. Și așa fac scurtă la mână de la câte notițe trebuie să iau, a adăugat Sophie.

Era cât pe ce să-mi dau ochii peste cap. Argumentul ei era slab și plicticos, la fel ca ea. Și doar pregătiserăm momentul ăsta!

— Nu vreau să fiu personajul negativ.

Ba da, vreau.

— Dar, conform regulamentului nostru intern, absentarea fără un motiv serios de la două sau mai multe ședințe a unui membru al comitetului de conducere constituie un temei suficient pentru demiterea sa din funcție, am spus eu.

Asta era ceea ce-ar fi trebuit să spună Sophie.

— Da, așa e, a zis Sophie, frunzărindu-și dosarul și împingând o hârtie în fața lui Karen.

Karen și-a aruncat repede ochii peste ea și apoi s-a uitat din nou la mine.

— Și divorțul nu e un motiv serios?

— Nu. Nu e în regulamentul intern, am răspuns eu.

— Nu l-am inclus pentru că e foarte răspândit în vremurile astea, a spus Tina. Unii dintre membrii

noștri sunt la al treilea divorț, dar suntem mai indulgente cu membrii simpli decât cu membrii din conducere.

— Nu putem să facem o excepție? a zis Karen oftând.

Ca la un semnal, eu și cele două „supuse” ale mele am clătinat din cap.

— Am crea un precedent, Karen. Deci: voturi în favoarea moțiunii de a o înlătura pe Shannon din funcția de președintă?

Eu, Tina și Sophie am ridicat mâna.

— Voturi împotrivă?

Karen a ridicat mâna.

— Bun, deci s-a hotărât. Shannon Madison nu mai e președinta Buckhead Women’s Foundation. Nu te îngrijora, Karen. E în continuare membru și poate oricum să candideze la alegerile viitoare, am spus eu cu un zâmbet.

Sophie a notat repede în procesul-verbal.

— Aș vrea să înaintez o moțiune, a zis Tina.

Bravo, Tina, așa te vreau.

— Propun ca Olivia Petrov să devină președintă. Cine votează pentru?

Am ridicat mâna așa de repede, că era să-mi disloc umărul, nu alta. Au urmat Tina și Sophie. Karen a scos un oftat adânc.

— Împotrivă? a întrebat Tina.

Karen nici măcar n-a mai ridicat mâna. *O învinsesem.*

— Ce porcărie, a comentat ea.

— Așa e în afaceri, am spus eu, râzând cu veselie. Uite: mai e doar o săptămână până la gală, iar Shannon a muncit mult pentru acest eveniment. Se cuvine să fie ultimul ei eveniment ca președintă. Așa că pe ceilalți membri o să-i anunțăm de schimbare la ședința viitoare. Ce zici?

Am ridicat fruntea și am zâmbit un pic mai larg – nici prea mult, nici prea puțin.

Țuguindu-și buzele, Karen și-a luat o clipă de gândire. Era o ofertă frumoasă. Era chiar un gest

mărinimos din partea mea. Eu eram o jucătoare de cursă lungă. Ca să-mi ating obiectivele, mai trebuia să presar și câteva gesturi de bunăvoință din când în când.

— OK. Gala aia e importantă pentru ea, așa că mi se pare corect, a admis Karen, strângând din buzele ei pline.

— Mă bucur că suntem pe aceeași lungime de undă. Acum ne-a rămas liberă o poziție de vicepreședintă, așa că facem nominalizări la ședința viitoare și votăm la cea de după. E toată lumea de acord?

Toată lumea a încuviințat din cap.

— Poftiți comanda, a anunțat chelnerița. Patru băuturi detoxifiante cu mentă și castravete.

A pus câte un pahar în fața fiecăreia dintre noi, iar eu l-am ridicat pe al meu ca să dau noroc în cinstea mea, firește.

— M-am gândit că nu ne-ar strica să ne și purificăm un pic, am spus eu râzând.

Tina și Sophie au chicotit și ele, cum e și firesc.

— Să bem în cinstea încheierii votului și a unui nou început, cu un nou lider.

Am ciocnit cu Tina și Sophie. Karen s-a mulțumit să-și ducă paharul la buze și să-l dea pe gât, vădit nemulțumită de hotărârile luate. Ei, o să-i treacă. La urma urmei, noi două nu eram făcute din același aluat. Ea era genul care ierta tot și uita tot. În schimb, eu mereu am crezut că mai există și o a treia opțiune: iartă, uită sau răzbună-te cu orice preț.

4. KAREN

Când am plecat de la cafenea, eram un pachet de nervi. Shannon avea să se înfurie la culme și poate că avea să se supere chiar și pe mine. Dar nu prea am avut ce să fac, din moment ce Olivia m-a luat pe nepregătite, iar Tina și Sophie nu aveau nici suficientă minte, nici suficientă coloană vertebrală ca să-i țină piept. Oare plănuise mișcarea asta de la bun început? Teoretic, Olivia avea dreptate. Regulamentul era regulament, iar Shannon lipsise de la ultimele două ședințe. Dar chiar și așa. Nu mi se părea în regulă.

Am intrat în cafenea și am găsit-o pe Crystal așezată deja la o masă, așteptându-ne pe mine și pe Olivia. Văzusem niște fotografii cu ea pe rețelele sociale când o căutasem cu Shannon pe net după ce dăduserăm gata câteva sticle de vin, dar era mult mai frumușică în realitate. Stătea picior peste picior în rochia ei de vară cu imprimeu floral, așezată la o masă rotundă împodobită cu pahare scumpe, lalele proaspete și o față de masă albă, de olandă. Pletele ei lungi și blonde îi cădeau în bucle naturale și era bronzată – nu ca mine, ci cu un bronz natural. Avea o strălucire aparte. O frăgezime și o frumusețe obținute fără efort. Înțelegeam ce vede Bryce la ea.

M-am apropiat de masă, dar ea nu a părut să-și dea seama cine sunt. Era clar că nu se interesase dinainte.

— Crystal?

— Da, eu sunt, a zis ea zâmbind, cu un accent cât se poate de texan.

— Eu sunt Karen Richardson, i-am spus, întinzându-i mâna. Mă bucur să te cunosc.

Crystal s-a ridicat de la masă și, în loc să-mi strângă mâna, m-a îmbrățișat. Credeam c-o să fie o hlizită, dar avea un aer potolit și o fire plăcută. Aș

fi vrut s-o urăsc, de dragul lui Shannon, dar nu puteam, cel puțin nu deocamdată.

Am luat loc la masă, punându-mi geanta pe scaunul de alături și cerându-i chelnerului un pahar de Chardonnay. Nu aveam obiceiul să beau la prânz în timpul săptămânii, dar după ședința aia de comitet, aveam nevoie de ceva mai tare decât sucul de țelină.

— Cum ți se pare Buckhead până acum? am întrebat-o eu, știind că nu se mutase decât de câteva luni și că de-abia acum încerca să se integreze în comunitate.

Cât se instalase aici, fusese foarte retrasă. Nu-i făceam o vină din asta. Cele mai multe femei o antipatizau instantaneu, fiindcă îi furase soțul lui Shannon.

— E bine, deocamdată doar încerc să înțeleg mai bine orașul și să mă obișnuiesc cu atmosfera, a răspuns ea, jucându-se cu șervețelul, când mototolindu-l, când netezindu-l la loc.

— O, draga mea, eu locuiesc aici de mai bine de un deceniu și tot nu mi se pare că înțeleg orașul ăsta, am spus eu râzând.

A râs și ea.

— Ai vreun sfat pentru mine?

— Să ai răbdare. Lumea o să se dea pe brazdă, o să vezi.

Am luat o gură de vin. Am observat că fata s-a mai destins. Se vedea că are emoții și că nu voia să fie aici. Am presupus că Bryce o îmboldise să se împrietenească cu noi. De când o părăsise pe Shannon, făcea tot ce-i stătea în putință ca să-și repare imaginea.

— Cu ce te-ocupi? a întrebat Crystal.

— Beau, am răspuns eu, sorbind din vin, iar ea a făcut ochii mari preț de o clipă. Glumeam.

Crystal a luat o gură mare din halba ei. Ceruse bere. Nici măcar nu băgasem de seamă până atunci că bea bere, în clipa aceea, mi-am dat seama că mi-e simpatică. Femeile de prin partea locului

beau numai smoothie-uri de legume, șampanie, vin sau votcă. Niciodată bere.

— Lăsând gluma deoparte, am zis eu, punând paharul pe masă, am propria mea firmă de afaceri imobiliare cu proprietăți de lux și am un băiețel de cinci ani pe care-l cheamă Riley.

Mi-am luat telefonul și i-am arătat câteva poze cu pungașul meu, un băiat deșirat care moștenise tot ce era mai frumos de la mine și de la Mark. De la mine luase ochii și nasul, dar avea părul lui Mark și era înalt ca el.

— Ce dulce e, a zis Crystal.

— Da, el e viața mea, am răspuns, băgându-mi telefonul înapoi în geantă. Tu ai copii?

Știam că nu are, dar voiam să aflu dacă-și dorește, dacă vorbise cu Bryce despre asta. Nu știu dacă întrebam pentru mine sau pentru Shannon.

— Nici vorbă! Mi-ar plăcea să am câțiva, dar mai încolo. Nu mă simt pregătită acum.

— Sunt sigură că Bryce e cât se poate de pregătit.

Nu știu de ce am spus-o. Am vrut s-o înțep puțin, așa, ca pentru Shannon. Dar mi-am zis că avea să fie și ultima înțepătură din partea mea. Crystal era drăguță. Nu aveam niciun motiv s-o urăsc. A tușit stânjenită.

— Uau, deci ai propria ta afacere. E foarte impresionant, a spus ea, părând cu adevărat sinceră.

— Mulțumesc. Am construit-o de la zero când m-am mutat aici. Am vrut să am ceva al meu și afacerea a început să aibă atât de mult succes, încât acum nici măcar nu-mi mai ocupă așa de mult timp. Sunt mai mult „fața” afacerii, îmi fac apariția doar la sfârșit, cât să închei contractele, am zis eu zâmbind.

— Mi-ar plăcea și mie să fac asta cândva… știi tu, să am și eu ceva al meu, a zis Crystal, luând o gură mică de bere.

Am sorbit din vin și chiar în clipa aceea am zărit-o pe Olivia venind spre noi. Întârziase, ca de obicei, ceea ce nu avea niciun sens, pentru că era deja la cafenea. Dar așa era Olivia. Și se schimbase de la întâlnirea noastră. Acum purta o rochie stacojie, mulată pe corp, deopotrivă elegantă și sexy. Olivia era o maestră a stilului „sexy cu clasă”.

— Îmi pare tare rău că am întârziat, a zis ea, luând loc la masă. Bună, eu sunt Olivia Petrov.

Ea și Crystal au făcut cunoștință și s-au îmbrățișat. Olivia a cerut un pahar de Chardonnay și o salată. Eu am comandat tot o salată, iar Crystal a cerut un burger cu cartofi prăjiți. Olivia s-a uitat pieziș la ea când i-a auzit comanda, cu siguranță judecând-o și urând-o în același timp. Crystal avea douăzeci și cinci de ani. Putea să mănânce orice-i poftea inima fără nicio problemă. În schimb, eu și Olivia aveam în jur de treizeci și cinci de ani; trebuia să ne limităm porția de calorii la vin.

În timp ce eu și Olivia ciuguleam din salată și sorbeam din vin, Crystal mușca din burger cu poftă, trăgând din când în când și câte o dușcă zdravănă de bere. Olivia se uita la ea ca la un animal închis într-o cușcă la zoo – o creatură interesantă, dar care îți inspira milă.

Crystal a scos un râgâit scurt.

— Mă scuzați.

Și-a tamponat colțurile gurii cu șervetul și apoi a continuat să mănânce. Se străduia, în orice caz, să se integreze, dar o texană nu se poate descotorosi pur și simplu de lasou și de cizmele de cowboy. Încerca să se țină dreaptă, imitând-o pe Olivia, dar nu trecea un minut și umerii iar i se lăsau, după care trebuia din nou să-și îndrepte postura. Eu și Olivia stăteam tăcute, văzându-ne de farfuriile noastre și aruncându-ne din când în când priviri semnificative sau zâmbete scurte. Nu știam ce să zic. Era ciudat. Nu asta înțelegeam eu printr-o

după-amiază plăcută. Olivia a fost cea care a spart gheața.

— Și zi așa, tu și Bryce… Cum v-ați cunoscut?

Firește că punea întrebarea asta. Era stilul ei să vâneze subiectele de bârfă. Aș fi zis că e o indiscreție, dar și eu eram curioasă. Cum de se întâlnise o fată precum Crystal cu un bărbat ca Bryce?

Crystal a lăsat jos burgerul și s-a șters la gură cu șervetul. Și-a dres glasul și a spus:

— Ne-am cunoscut la un bar din Texas unde lucram eu. El venise în oraș cu nu știu ce afaceri. Ne-am văzut și ne-am plăcut.

Avea o sclipire în ochi, dar nu malițioasă, ci șăgalnică. Era clar că ținea la Bryce.

— Știai că e însurat? s-a interesat Olivia, zâmbind din colțul gurii. Nu că te judec sau ceva, a adăugat ea, ca și cum asta ar fi făcut ca întrebarea să fie mai puțin deplasată.

Crystal ne-a aruncat amândurora câte o privire scurtă, mușcându-și buza de jos. A dat pe gât ce-i mai rămăsese din bere și a pus halba pe masă cu fermitate.

— O s-o spun pe șleau, pentru că nu vreau să mai existe nelămuriri în privința asta. O vreme nu am știut. Nu mi-a spus de la început, iar când a făcut-o, eram deja îndrăgostită de el. Nu sunt genul ăla de femeie, dar poate că, într-un fel, sunt. Și-mi pare rău de Shannon. Nu am vrut niciodată să se întâmple asta, dar s-a întâmplat. Am întâlnit pe cineva și m-am îndrăgostit de el. Nu-mi pare rău și nici nu cred c-ar trebui să-mi pară.

A spus totul dintr-o suflare, de parcă ar fi exersat discursul de nenumărate ori. Se uita la noi, căutându-ne aprobarea.

— N-are de ce să-ți pară rău, a zis Olivia, oferindu-i lui Crystal sprijinul pe care-l aștepta, deși era evident că nu o face cu sinceritate. Când știi, știi, a adăugat ea și mi-a făcut cu ochiul.

Nu știam de ce îmi făcea cu ochiul, dar i-am zâmbit oricum. În Buckhead, regula era să zâmbești. Că erai supărat sau mulțumit, tot trebuia să zâmbești.

— Și eu vreau să clarific niște lucruri. Sunt prietenă cu Shannon, dar vreau să fiu în relații cordiale și cu tine. Sper să mă înțelegi și sper ca și Shannon să înțeleagă.

Mă simțeam cumplit de vinovată că eram acolo. Ar fi trebuit să-i fiu loială lui Shannon.

— Înțeleg, a spus Crystal, încuviințând din cap. Și respect asta.

I-am zâmbit – de data asta era un zâmbet mulțumit.

— Eu n-o respect, mi-a trântit-o Olivia, azvârlindu-și șervetul pe masă și terminându-și vinul. Eu am terminat-o cu Shannon și tu ar trebui să faci la fel.

— Nu ți-a ajuns că i-ai luat funcția de președintă? am spus eu, înclinându-mi capul și încruntându-mă.

— Nu. Nu mai ții minte cum se purta cu mine la început, când de-abia venisem în Buckhead? a zis Olivia, ridicându-și bărbia și luând o gură din noul pahar de vin.

— Nu. Și oricum, asta a fost demult, am răspuns eu, dându-mi ochii peste cap.

— Bătăușul uită c-a fost bătăuș, dar victima lui nu uită niciodată. Oricum, vremea ei a apus. Și-a pierdut și soțul, și poziția în comitet. N-am nevoie de balast în viața mea și nu suport genul ăsta de energie negativă, a încheiat Olivia, țuguindu-și buzele.

Mi-am azvârlit și eu șervetul pe masă. Da, fusese o vreme când Shannon și Olivia nu se înțelegeau, dar nu-mi aminteam să fi fost chiar așa de rău. Asta fusese în urmă cu cinci ani, cam pe când l-am născut pe Riley. Lucrurile luaseră o întorsătură cam urâtă, cred, dar nu prea-mi amintesc. Eram ocupată până peste cap cu

bebelușul și cu afacerea mea. Oricum, cine ține pică atât timp? Se pare că Olivia.

Îmi venea să mă ridic și să plec trântind ușa, dar m-am abținut pentru că nu-mi plătisem consumația. Și, de altfel, Crystal nu merita asta… încă. Mi-era clar că Olivia nu era supărată doar din cauza poveștii ăsteia vechi dintre ea și Shannon. Asta era evident. Shannon nu era cu mult mai în vârstă decât Olivia, iar soțul ei îi dăduse papucii pentru o bucățică mai tânără. Ura Oliviei față de ea se împletea cu nesiguranța și teama. Olivia încerca s-o ostracizeze pe Shannon fiindcă îi era frică să nu ajungă și ea la fel. Frica îți ia mințile. Iar nesiguranța, încă și mai și.

— Nu vreau să fac probleme nimănui, a spus Crystal, după care s-a întors spre mine: Admir că vrei să-i rămâi loială lui Shannon și să fii prietenoasă și față de mine, a zis ea, după care s-a întors spre Olivia: Te rog să nu crezi că trebuie să rupi relațiile cu Shannon din cauza mea.

— Nu rup relațiile cu ea din cauza ta. Rup relațiile cu ea pentru că așa merită.

Olivia s-a ridicat intempestiv, dărâmându-și scaunul. A azvârlit o bancnotă de o sută de dolari pe masă (specialitatea ei) și a ieșit vijelios din restaurant, fără să mai arunce nicio privire în urmă. Avea o slăbiciune pentru gesturile teatrale. Ăsta era felul ei țicnit de a-i arăta lui Crystal două lucruri: unu, că nu e bine să te pui cu ea și doi, că ar fi înțelept din partea ei să încerce să-i intre în grații. Iluziile pot fi niște instrumente foarte puternice. Mi-am dat ochii peste cap, mi-am terminat vinul și apoi l-am băut și pe al Oliviei.

Crystal și-a încrețit nasul și și-a tamponat bărbia cu șervetul, luând din când în când câte o gură de apă.

— O să trebuiască să te obișnuiești cu ea, i-am spus eu, pufnind în râs.

Așa era. Olivia ți se băga până la urmă pe sub piele… ca un cancer. Nu era genul care să-ți placă

în mod spontan, dacă nu cumva voia ea să se facă plăcută, iar asta nu se întâmpla decât dacă dorea să obțină ceva de la tine. Sigur, era prietena mea, dar nu uitasem vremurile când nu-mi plăcea Olivia și chiar și acum simțeam adesea că mai mult o tolerez, de fapt. Așa era viața în Buckhead.

Mi-a vibrat telefonul. La fel și al lui Crystal. A apărut un mesaj pe un grup de la Olivia:

> Îmi cer scuze pentru ieșirea mea. Noua mea funcție de președintă e foarte solicitantă, iar ceea ce mi-a făcut Shannon acum cinci ani a lăsat o rană încă deschisă. Vă rog să mă iertați. Am plătit eu consumația. Xoxo, Olivia.

— Chiar c-o să trebuiască să te obișnuiești cu ea, am repetat eu, clătinând din cap.

— Da… a zis Crystal, lăsându-și vorba în aer.

Chelnerul ne-a întrebat dacă mai vrem ceva. Am cerut două *shot*-uri de tequila. Au venit cu tot ce trebuie: lime, sare și isteriile Oliviei. Am lins amândouă sarea și, înainte să dăm băutura pe gât, am ținut un toast:

— În cinstea locșorului ăstuia numit Buckhead! Sper să scapi de-aici cu viață!

Am dat paharele pe gât, am supt feliile de lime și am râs.

5. CRYSTAL

Când am plecat de la cafenea eram veselă, ușor amețită și într-o stare mai bună decât la venire, totul datorită lui Karen. Era ca o gură de aer proaspăt, ca Texasul într-o dimineață de octombrie. Felul ei de a fi, sinceră și cu picioarele pe pământ, îmi amintea de locurile din care veneam. Olivia, în schimb, era cu totul altă mâncare de pește. Era cam imprevizibilă. Disprețul cu care vorbea despre Shannon m-a surprins. Mă întrebam ce i-o fi făcut Shannon de o supărase așa de tare. Olivia pomenise ceva despre o nedreptate trecută, dar nu mi-era clar ce anume se întâmplase. Din punctul meu de vedere, Shannon era victima în toată povestea asta. Nu-mi plăcea asta și știam că era și din cauza mea. N-o cunoșteam, dar nici n-aveam nevoie s-o cunosc ca să știu că nu făcusem bine când îi luasem bărbatul.

Clădirea de campanie a lui Bryce arăta ca o versiune în miniatură a Casei Albe. Era deja ridicată când am ajuns eu aici, dar Bryce mi-a spus că o proiectase singur și că plătise pentru construirea ei din propriul lui buzunar. Se pare că o clădire de birouri oarecare nu-i era de ajuns. Am intrat, am salutat-o pe secretară și m-am îndreptat cu pas sprinten spre biroul lui, ducându-i un sandviș și niște chipsuri de la o cafenea din apropiere. Mă gândeam că i-o fi foame și că probabil voia și el să știe cum mersese întâlnirea cu fetele. La urma urmei, Bryce mă îndemnase să mă văd cu ele. Era hotărât să-și repare imaginea și să avanseze în cariera politică, iar pentru asta avea nevoie de mine și de cooperarea mea.

— Bună, iubire, am spus eu.

S-a întors dinspre fereastra care dădea spre un petic de gazon verde și, ducând un deget la buze, și-a continuat convorbirea telefonică. Am oftat, i-

am despachetat sandvișul și chipsurile și i le-am pus pe birou, în dreptul scaunului. M-am așezat de partea cealaltă a mesei, urmărindu-l cu privirea în timp ce se plimba prin încăpere. El era cel care mă scăpase de Texas, de meseria de chelneriță, de trecut și de viața pe care o duceam și de care nu eram mândră. Voiam mai mult, iar unii dintre noi nu sunt capabili să obțină mai mult fără să-i tragă alții după ei, ca niște căpușe care se înfig adânc în pielea caldă a unei gazde care nu bănuiește nimic. Dar să nu mă înțelegeți greșit. Mă îndrăgostisem de Bryce. Eram îndrăgostită până peste cap.

Ce m-a atras la el când ne-am cunoscut au fost gropița perfectă din bărbie, înălțimea, constituția atletică și ochii lui albaștri, răscolitori. Bryce le avea pe toate: era chipeș, inteligent, bogat și puternic. În ultima campanie, câteva mame din cartier îi inventaseră chiar și un slogan neoficial: „Zâmbetul lui Bryce Madison face furori, mai că l-ai vota de două ori”. Nu a prins, dar tot cred că l-a ajutat să fie reales.

— Nu mă interesează. Lăsați camioanele în pace, a spus el, încheind brusc convorbirea telefonică.

A azvârlit mobilul pe birou și s-a luminat la față când mi-a întâlnit privirea.

— Ți-am adus ceva de mâncare, i-am spus eu zâmbind, pe când Bryce ocolea biroul ca să vină la mine.

Mi-a răspuns la zâmbet cu un sărut pasional. M-a cuprins ferm de mijloc, coborându-și apoi palmele până pe fund și sub rochia mea de vară. Am izbucnit în râs și l-am sărutat și mai apăsat. Bryce s-a retras, aranjându-se și ocolind din nou biroul.

— Nicio femeie nu mă face să-mi pierd controlul ca tine, Crystal.

Mi-a făcut cu ochiul și a luat loc la birou, năpustindu-se asupra sandvișului. Era lihnit. Nu se gândea decât la muncă.

— Mă bucur că am efectul ăsta asupra dumneavoastră, domnule Madison, am răspuns eu, îmbujorându-mă.

Bryce a apăsat pe un buton al telefonului fix.

— Adu-mi o apă, i-a cerut el secretarei.

Câteva clipe mai târziu, femeia a intrat cu două sticle de apă, una pentru mine și una pentru Bryce. Eu i-am mulțumit. Bryce, nu. Mi-am propus să am grijă să i-o reproșez mai târziu. Știam că e ocupat, stresat și obosit, dar eu am fost învățată să nu mă folosesc niciodată de scuzele astea ca să mă port necivilizat cu alții.

— Cum a mers cu fetele, doamnă Madison? s-a interesat el, ridicând o sprânceană.

— Bine.

N-aș fi vrut să spun mai multe, dar știam c-o să insiste să-i dau detalii. Bryce era genul de bărbat care mereu voia mai mult. Avea mare nevoie ca eu să mă înțeleg cu ele și să mă integrez. Scopul era să-și spele imaginea și să o promoveze pe a mea. Într-un fel, înțelegeam. Asta era viața pe care o alesesem. Știam c-o să trebuiască să fac sacrificii.

— Și…?

— Îmi place Karen, am zis eu.

— Bun. Ea și soțul ei contribuie la campanie, chiar dacă nu cu sume mari, și e bine s-o cunoști. Agenția ei imobiliară m-a ajutat să ridic clădirea asta. Și Olivia cum ți s-a părut?

— E… OK.

— Fii sinceră cu mine, te rog, a zis el, aruncând sandvișul pe birou.

— N-am avut ocazia s-o cunosc prea bine. A plecat intempestiv înainte să ne terminăm prânzul, fiindcă s-a certat cu Karen în legătură cu Shannon. Și două minute mai târziu a trimis un mesaj de scuze, ceea ce a fost cam ciudat. Prin urmare, dacă e să-ți spun pe loc ce părere am, aș zice că nu mă dau în vânt după ea.

Mi-am încrucișat brațele la piept.

— Trebuie să-i dai o șansă. Soțul ei contribuie masiv la campanie, iar Olivia e foarte influentă în orașul ăsta. Am auzit că ea e noua președintă a Buckhead Women's Foundation. Ar fi bine să te împrietenești cu ea.

— Pentru cine? Pentru *mine* sau pentru *tine?* am spus eu, înălțând sfidător capul.

— Pentru *amândoi,* a răspuns Bryce, ridicându-se de pe scaun.

A venit lângă mine și m-a luat de bărbie, uitându-se drept în ochii mei. Dintr-o singură mișcare, m-a luat în brațe și m-a pus pe biroul lui, depărtându-mi genunchii cu talia lui. M-a sărutat apăsat – așa de apăsat, încât nici n-am observat că se descheiase la pantaloni și că-mi dăduse chiloții într-o parte. Bryce făcea totul cu pasiune, inclusiv sexul cu mine. Știam ce-l excită: controlul, puterea, dominația. Am știut-o încă din clipa în care a intrat în barul în care lucram. Ai fi zis că are un umeraș pe sub haină, atât de drepți îi erau umerii. Și-a afișat imediat zâmbetul ăla al lui, nu într-un fel curtenitor, ci ca o mică reclamă la sine însuși, cele cinci secunde publicitare de dinainte de un videoclip de pe YouTube. Iar când a luat loc la bar a fost mai degrabă ca și cum ar fi făcut o plecăciune în fața publicului. Bancnota de o sută de dolari pe care a lăsat-o pe tejghea avea rol strategic. Whiskyul Macallan Rare Cask *single malt* pe care l-a comandat nu era un sortiment pe gustul lui. Îl comandase doar ea să arate că el era pe gustul vieții. Suntem mereu atrași de oameni precum Bryce, care par de neatins, de parca lor nu li s-ar putea întâmpla niciodată nimic rău. De parcă lumea există pentru că sunt ei în ea, și nu invers.

— O să te fac să țipi, a spus Bryce, gâfâind când a intrat în mine.

Acum suntem amândoi unul înăuntrul celuilalt, dar în feluri diferite. Mi-am înăbușit țipetele și mi s-a tăiat răsuflarea în timp ce Bryce își legăna

șoldurile cu putere. L-am lăsat să mi-o tragă în viteză și cu violență, pentru că așa îi plăcea totul lui Bryce: sexul, afacerile, chiar și viața. Știam ce vrea, de ce are nevoie și îi făceam pe plac. Oamenii care obțin ce-și doresc au impresia că ei dețin controlul. Dar cei care conduc sunt de fapt cei care dau. Nu politicianul care a obținut o funcție, ci sponsorul din spatele ceculuі e cel care mânuiește sabia.

După ce a terminat, s-a întors la conversația pe care eu aș fi preferat să n-o am. S-a încheiat la pantaloni și m-a așezat în fund pe birou.

— Ce zici, le dai o șansă?

Mi-am îndreptat chiloții, m-am dat jos de pe birou și mi-am netezit rochia.

— Presupun că da, am răspuns, ridicând din umeri.

Bryce și-a dus degetele la tâmple și a început să și le maseze de parcă i-aș fi provocat o durere subită de cap. Era mereu hotărât să obțină ce voia. De-aia îi și mergea așa de bine în politică.

— O să le dau o șansă. O să fiu drăguță. O să mă integrez. O să fiu cea mai bună prietenă a lor, dacă asta vrei.

Și-a lăsat mâinile pe lângă corp. Durerea de cap îi trecuse ca prin minune. A venit lângă mine și m-a sărutat pe obraz.

— Perfect. Ar fi bine să te înscrii în comitetul lor. Poate chiar să candidezi pentru un loc de vicepreședintă. Și salonul ăla de pe Peach Street unde merg toate. Să devii și tu clientă. Ele sunt mereu acolo. E cel mai bun mod de a te împrieteni cu ele și de a te integra cât mai repede, a zis el zâmbind.

— N-o să fiu niciodată clienta salonului ăla. Karen a zis că e o listă de așteptare, am spus eu cu mâinile în șolduri.

Fusesem chiar ușurată atunci când Karen îmi zisese de lista de așteptare. Preferam să-mi petrec timpul în aer liber sau citind, nu stând la bârfe într-

un salon cu niște femei pe care de-abia le cunoșteam. Cum spuneam, știusem că viața cu Bryce o să presupună niște sacrificii din partea mea, dar nu mă așteptasem ca unul dintre ele să fie obligația de a socializa cu niște femei ofilite și rele de gură. Nu eram obișnuită cu lumea lor, dar eram sigură că puteam să învăț să trăiesc în ea, și încă bine.

Bryce a pus mâna pe telefon.

— Stephanie, sună la salonul ăla de pe Peach Street, știi tu care.

A ridicat privirea și mi-a zâmbit.

— Cu mine nu există liste de așteptare, iubito.

I-am zâmbit și eu, dar în sinea mea îmi venea să urlu. Știam că avea să fie o greșeală.

6. OLIVIA

Ușa de la intrare s-a deschis și s-a închis imediat. Știam că e el și îl așteptam în dormitorul de la etaj, într-un corset roșu de piele și chiloți tanga de aceeași culoare, dres negru, tip plasă și pantofi cu toc cu talpa roșie. Aveam părul dat pe spate, buzele de un roșu aprins, un fard fumuriu pe pleoape și răbdarea pe sfârșite. Întârziase. Aveam de gând să-l pedepsesc pentru asta. Stăteam cu o mână în șold, așteptându-l să intre în cameră și apoi în mine… când aveam să-i dau eu voie, firește. Mi-am plimbat biciul peste coapsă, plesnindu-l de piciorul meu bronzat. Ustura, dar nici n-am clipit. Voiam doar să văd cât de tare să-l lovesc cu el – suficient cât să-l doară, dar nu atât de tare, încât să nu mai vrea să se întoarcă la mine în genunchi. Așa erau regulile. Nu prea mult, doar atât cât trebuie.

A intrat în cameră cu un surâs pe buze, dar zâmbetul i-a pierit imediat ce a întâlnit privirea mea aspră și supărată. Avea peste 1,85 și arăta ca un corporatist din New England rătăcit în Sud, dar, chiar și așa, era foarte sigur pe el.

— Ai întârziat, am zis eu, plesnind cu biciul așternuturile aurii ale patului uriaș.

— Știu, știu.

Și-a scos repede pantofii, și-a dat jos pantalonii și cămașa și a ridicat mâinile în aer ca și cum s-ar fi predat.

— M-a reținut un pacient.

— Să n-aud scuze. În genunchi! am poruncit eu, iar el s-a supus. În patru labe!

Era obedient pentru că așa îl dresasem să fie. M-am dus la el și l-am plesnit cu biciul peste umeri, spate, fund și coapse până când a folosit cuvântul care ne servea de parolă – sau, mai bine zis, cuvintele.

— Karen e o nenorocită, a schelălăit el.

M-am oprit imediat și am zâmbit. Îi trimisesem mai devreme un mesaj cu noile parole din seara aceea. Avea pete roșiatice peste tot și se făcuse vânăt la față de cât își ținuse respirația ca să-și înăbușe durerea. De obicei nu mă dezlănțuiam așa chiar de la început, dar mă scosese din sărite cu întârzierea lui, iar Karen mă enervase la prânz.

— Ce vrei să faci cu mine? am zis eu, ridicându-i bărbia cu mânerul biciului.

— Orice-mi dați dumneavoastră voie să fac, doamnă Petrov.

— Mă simt generoasă azi, am spus eu, ridicând o sprânceană. În picioare!

S-a ridicat de jos, stând perfect țeapăn. Penisul lui a făcut la fel. Știam exact cum să-l excit. Știam ce vrea și știam și cum să obțin ce vreau eu.

— În primul rând, să-mi dai alocația.

Am întins mâna, cu un zâmbet în colțul gurii. El și-a scos repede portofelul din buzunarul pantalonilor și mi-a pus banii în palmă. Nu era nevoie să-i număr ca să-mi dau seama că-mi dăduse cu mult peste 2000 de dolari. Am aruncat banii pe pat și m-am întors spre el. Îmi aștepta următoarea poruncă.

Am făcut un semn spre banii risipiți pe așternuturile mele de mătase.

— Banii ăștia.

— Da, a zis el, dând din cap.

— Vreau să mi-o tragi pe ei.

Niciunul dintre noi n-a mai zis nimic. M-a luat în brațe și m-a trântit pe pat, sfâșiindu-mi corsetul, dresul și chiloții tanga. Mi-a lăsat pantofii cu toc, iar eu am păstrat biciul în mână. Îi plăcea să dețină controlul, dar numai pentru perioade scurte. L-am lăsat să mă sărute și să mă lingă de la gât până la vagin și apoi l-am plesnit. Totul ținea de felul în care-l ațâțam. Nu trebuia să-l las niciodată să primească prea mult deodată. Altfel, m-ar fi părăsit

și nu s-ar mai fi întors. Așa dețineam controlul asupra lui, așa îl făceam să fie al meu.

L-am forțat să se întindă pe spate și l-am biciuit pe piept și burtă până când a folosit o altă parolă de-a noastră.

— Președinta Olivia Petrov, a strigat el.

— Ce băiat cuminte!

L-am sărutat pe piept, pe burtă, coborând tot mai mult. În timpul ăsta, mă uitam la el așa cum fac fetele din filmele porno. El a zâmbit, iar eu i-am luat penisul în gură. A făcut ochii mari. Tot trupul i s-a încordat. Picioarele au început să-i zvâcnească. Înainte să-și dea drumul, mi-am înfipt dinții în mădularul lui, așteptând următoarea parolă.

— Domnia lui Shannon s-a sfârșit! a urlat el.

Mi-am depărtat puțin buzele și m-am retras. Credeam că n-o să reușească să rețină parolele, dar era un băiat isteț. A gâfâit prelung, deopotrivă de durere și de plăcere. Am urcat din nou pe trupul lui și i-am șoptit la ureche:

— Te vreau înăuntrul meu.

Două secunde mai târziu, era în mine, iar treizeci de secunde după aceea, zăcea întins lângă mine, gâfâind ca un buldog supraponderal și spunându-mi ce grozavă eram.

M-am dat jos din pat, acoperindu-mă cu un halat minuscul de mătase neagră. El încă gâfâia, de parcă mai avea puțin și-și dădea duhul. Eu eram perfect stăpână pe mine însămi.

— Doamne, Olivia, ești o zeiță!

— Știu. Mă duc să fac un duș. Adună-mi bancnotele după ce-ți revii.

Înainte ca eu să ies din cameră, se apucase deja să-mi strângă banii, cu răsuflarea încă sacadată. „Ce ușor e să dresezi un câine”, mi-am spus. „Mai ales unul vagabond”.

Lăsându-mi halatul să cadă pe dalele din baie, am intrat la duș. Apa caldă mă stropea și mi se prelingea pe piele. Mi-am dat capul pe spate sub

jetul fierbinte și am închis ochii. Mintea îmi era cu totul golită de gânduri. Așa se întâmplă când ești bogat. Grijile îți dispar. Știu că așa e. A trebuit să învăț asta. Pentru că a fost o vreme când n-aveam siguranța banilor. Dar mai înainte a fost și o vreme când aveam. Se spune că e mai bine să fi iubit și să fi fost rănit în dragoste decât să nu fi iubit deloc… Același lucru e valabil și pentru bani.

Am crescut într-o familie bogată… Putred de bogată, așa ca Oprah, numai că banii nu erau făcuți pe căi legale. Se pare că e totuși o diferență. Dar nu-i tocmai ușor să-i explici asta unei puștoaice de paisprezece ani. Nu-i ușor să-i spui unei adolescente că trebuie să vindeți tot ce aveți, că tatăl ei o să meargă la închisoare, că trebuie să se transfere la o școală de stat, că prietenii ei n-o să mai vrea să fie prieteni cu ea, că toată lumea ei de până atunci o să se năruie și n-o să mai rămână din ea decât o amintire nemiloasă, un vis devenit intangibil.

Când m-am făcut mai mare, am avut grijă ca viața mea să fie exact așa cum voiam: o viață plină de privilegii. Așa cum ar fi trebuit să fie de la bun început, dacă tatăl meu n-ar fi dat-o în bară, abătând-o de la drumul ei firesc. Presupun că ar trebui totuși să-i fiu recunoscătoare, într-un fel. Fără el n-aș avea ambiția asta de nestăvilit, nevoia asta de a nu mă mai întoarce niciodată în sărăcia umilitoare a copilăriei. Mai bine moartă decât săracă, ăsta-i adevărul. Și cel mai simplu mod de a rămâne bogată e să rămân puternică.

7. JENNY

Soarele încă nu răsărise când am descuiat ușa din spate a salonului. Am aprins lumina și am intrat. Țineam mult la clipele astea. Îmi plăcea să deschid salonul mai devreme decât era nevoie ca să mă bucur de câteva clipe de pace înainte ca ziua să înceapă cu adevărat. În afară de asta, prietena mea cea mai bună, Keisha, venea întotdeauna mai devreme ca să se pregătească psihic pentru o zi de coafat și machiat, înainte să înceapă inevitabilele drame.

Nu mult după aceea, am auzit-o pe Mary (fata noastră de la recepție) intrând pe ușă. A strigat „Bună dimineața” și s-a apucat imediat de treabă. Am auzit-o trăgând scaunul de la biroul ei și apoi tastând la calculator. Pe urmă și-a făcut apariția și Keisha, emanând multă încredere și ținând câte un pahar de Starbucks în fiecare mână. Tatăl ei era alb, iar mama, de culoare, iar trăsăturile lor se îmbinaseră superb în această femeie splendidă, cu ochi de un albastru rece, cu buze pline și cu păr castaniu, lung și senzual, creț de la natură (un păr la care aș putea adăuga că n-am avut niciodată nimic de făcut, atât de bine arăta).

— Jenny, a venit cafeaua, a anunțat ea, întinzându-mi un pahar.

— Mi-ai salvat viața, am zis eu, luându-i-l din mână și ducându-mi-l imediat la buze.

— Ce-avem pe ordinea de zi? a întrebat Keisha, așezându-se pe un scaun din zona de coafat și rotindu-se cu el în timp ce sorbea din cafea.

— Shannon o să fie aici practic toată ziua. Trebuie să-și facă toate tratamentele înainte de sfârșitul lunii.

— A, da, e singură acum… și disponibilă? a zis Keisha, ridicând din sprâncene.

— Nu prea cred. Din câte am auzit, divorțul a picat ca din senin și cred că Shannon chiar îl iubea pe Bryce.

Keisha a mai luat o gură de cafea.

— Sau poate iubea banii și puterea.

— Cu femeile astea, nu știi niciodată.

Mi-am terminat cafeaua și am aruncat paharul de la Starbucks într-un coș de gunoi.

— Că tot veni vorba despre iubire, când mă lași să-ți aranjez o întâlnire? a zis Keisha, făcându-mi cu ochiul.

— Niciodată, am răspuns eu, plimbându-mă prin salon ca să mă asigur că totul e curat și la locul lui.

Salonul era totul pentru mine și-mi ținea loc și de copil, și de relație. Era important pentru mine să fie impecabil.

— Ei, haide. Să te aducem înapoi în ring. Ce fel de bărbați îți plac?

— N-am un gen anume, am zis eu cu o sprânceană ridicată.

— Ba ai. E aseptic și nu poate să-ți arate niciun strop de afecțiune, mi-a întors-o Keisha, făcând un gest larg cu mâna.

M-am așezat pe scaunul de lângă ea.

— Foarte amuzant, n-am ce zice.

— Salonul ăsta nu poate răspunde iubirii tale.

— Știu și eu asta, dar pur și simplu n-am timp să ies la întâlniri.

Mi-am întors scaunul spre oglindă și m-am machiat discret, având grijă să nu acopăr ploaia de pistrui de pe nas și obraji. Olivia se înșela în privința lor. Erau frumoși. Nu aveam niciun rid, pielea mi-era perfect netedă dacă nu puneam la socoteală gropițele adânci din obraji. Mi-am îndreptat bluza albă, lejeră. Când o cumpărasem, avusesem îndoieli că era potrivită pentru statura mea mică, dar ajunsese să-mi placă mult, pentru că era simplă și nu atrăgea atenția.

— Fă-ți timp. Mai angajează pe cineva la salon.

Keisha s-a ridicat și s-a oprit în spatele meu. Și-a pus mâinile pe umerii mei și m-a privit în oglindă.

— Să știi că nu întinerești.

— Să știi că n-am decât treizeci și unu de ani, i-am întors-o eu.

— Și mâine-poimâine o să ai patruzeci.

— Ce urât din partea ta să spui așa ceva! am spus eu râzând.

— Ăsta-i adevărul, a răspuns Keisha, ridicând din umeri.

M-am răsucit cu scaunul și mi-am dat ochii peste cap în glumă.

Avea dreptate. Timpul nu stătea în loc pentru nimeni și nici nu încetinea. Dimpotrivă, cu cât erai mai ocupat, cu atât părea să treacă mai repede. Nu mai ieșisem la o întâlnire încă de dinainte să deschid Glow și știam în sinea mea că aveam nevoie de mai mult, de altceva pe lângă acești patru pereți, pe lângă femeile bogate pe care le serveam. Trăisem prin ele, ascultându-le poveștile, dar ăsta e doar un fel mai pretențios de a spune că nu trăisem deloc, de fapt.

— Ia zi, cum procedăm cu Shannon? Putem să decalăm celelalte programări? a întrebat Keisha, luând agenda cu programările.

— Cred că n-avem încotro.

— E cam caraghios, să știi. Credeam că ăsta-i salon, nu creșă pentru femei trecute de prima tinerețe, a glumit Keisha.

— Ei bine, aici te înșeli. Femeile astea au tot ce și-ar putea dori și tot găsesc ceva de care să se plângă sau pe care să se bată.

— Putem să le creștem tariful, dacă tot am adăugat și babysitting-ul la lista de servicii?

Chiar atunci s-a auzit clopoțelul de la intrare, curmându-ne râsul.

— Poftiți, doamnă Block. Jenny vă așteaptă, a zis Mary.

— Mă cheamă doamna Madison, a corectat-o Shannon.

O, Doamne! Păstrase numele lui Bryce, nu voia să renunțe la gândul că ar putea să-și recapete

averea, puterea și soțul. Biata femeie!

Shannon și-a făcut apariția teatral de după draperiile negre, de parcă tocmai ar fi urcat pe scena unui teatru de pe Broadway, unde reprezentația avea loc cu sala plină. Nu mai lipseau decât reflectoarele și aplauzele. Părul ei lung și auriu era tern, fiindcă nu și-l mai împrospătase de ceva vreme. Aveam să mă ocup de asta azi. Nasul perfect sculptat arăta de parcă ar fi fost cioplit de un artist – și așa și era. Numele artistului era doctorul Richardson, soțul lui Karen. Avea pielea netedă ca marmura, așa cum numai botoxul poate s-o facă. Tot datorită doctorului Richardson. Purta numai haine de la cele mai mari case de modă – Armani, Gucci, Prada, Chanel, Versace –, iar astăzi le purta pe toate de-a valma. Pantaloni albi de in de la Versace, pantofi cu toc fără călcâi de la Prada, o bluză Armani, ochelari de soare Chanel și o geantă Gucci. Era subțire și voluptuoasă așa cum o femeie la patruzeci de ani poate să fie numai dacă petrece timp din belșug la sală, ține diete drastice și se duce cu regularitate la chirurgul plastician. Spre deosebire de alte femei mult mai tinere decât ea, arăta de parcă se străduise enorm ca să aibă corpul ăsta. „Fără efort” și „Shannon” erau cuvinte care nu aveau ce căuta niciodată în aceeași propoziție.

Și-a scos ochelarii de soare cu o mișcare rapidă și ne-a zâmbit mie și Keishei. Era machiată în exces. Se vedea de la o poștă că încerca să compenseze pierderea căsniciei. Mă durea sufletul s-o văd așa. Shannon era casnică. Așa mi se prezentase cu trei ani în urmă, când făcuserăm cunoștință. „Sunt Shannon Madison, soția congresmenului Bryce Madison”, spusese ea. Asta era identitatea ei – până când n-a mai fost. Acum, titulatura îi aparținea unei alte femei. Cu toții ne definim prin lucrurile de care suntem cei mai mândri: faptul că suntem mame, proprietare de

salon sau spirite independente. Dar ce se întâmplă când pierzi lucrurile astea? Cine devii?

— Bună, Shannon. Ne bucurăm mult c-ai putut să vii, am zis eu, îndreptându-mă spre ea și pupând-o pe ambii obraji.

M-a strâns în brațe ceva mai tare decât de obicei. Știam că are nevoie, așa că am îmbrățișat-o și eu cu putere, mângâind-o pe spate. Ne-am eliberat din îmbrățișare când a fost ea gata, iar eu i-am zâmbit. La fel a făcut și ea și ochii i s-au umezit. A tras adânc aer în piept și lacrimile care sclipiseră mai devreme i-au dispărut aproape imediat din priviri. Exersase stăpânirea de sine. Keisha și Shannon s-au îmbrățișat și au făcut schimb de amabilități.

— Ce putem face azi pentru tine? am întrebat-o eu.

— În primul rând, vreau șampanie. Apoi, toate serviciile pe care le oferi, de la primul la ultimul. Vreau să plec de aici beată și frumoasă.

A râs, dar vorbea cât se poate de serios.

De când o cunoșteam, Shannon fusese mereu ireproșabilă. Nu se omora cu băutura și rareori își pierdea controlul. Făcea cure cu sucuri și urma toate dietele la modă. Se îngrijea. Shannon *de acum* nu era cea pe care o știam eu, dar înțelegeam că suferă și că vrea să-și amorțească durerea.

Keisha a luat o sticlă de șampanie și a deschis-o. A turnat un pahar și a lăsat sticla alături, în timp ce Shannon s-a așezat pe scaun.

— Frumusețea e specialitatea mea, am zis, punându-i o pelerină.

— Iar băutura e specialitatea mea, a completat Keisha.

— Atunci sunt pe mâini bune, a râs Shannon, uitându-se la noi.

A ridicat paharul și l-a terminat dintr-o singură înghițitură.

8. SHANNON

Mă vopsisem, mă tunsesem și mă coafasem. Făcusem tratamentul de exfoliere, mă epilasem cu ceară, primisem un masaj și mă bronzasem. Genele îmi erau bogate și sprâncenele vopsite. Machiajul era perfect. Mai puțin strident decât cerusem, dar mersesem pe mâna lui Jenny, care mă sfătuise să aleg un machiaj mai discret în timpul zilei. Așteptam să mi se usuce manichiura, Keisha îmi făcea pedichiura și trecusem de la șampanie la vin alb. Mă amețisem bine de tot și mă simțeam foarte frumoasă și foarte sigură pe mine, lucru care nu mi se mai întâmplase de multă vreme.

Jenny și Keisha fuseseră la înălțime, ca de obicei, și nici nu se făcuse ora 16.00, că începusem deja să vorbesc despre divorț. Nu avusesem de gând, dar alcoolul și saloanele de înfrumusețare au un fel al lor de a te predispune la mărturisiri. Dacă le combini, te fac să verși tot adevărul. Jenny și Keisha au fost înțelegătoare și mi-au acordat sprijin moral, punându-mi toate întrebările potrivite și copleșindu-mă cu toate complimentele cuvenite, presărate cu foarte necesarele comentarii critice la adresa bărbaților.

— Acum că ești singură, ți-a atras cineva atenția? m-a iscodit Keisha.

— O doamnă adevărată nu spune astfel de lucruri, am râs eu, sughițând.

— Nebunatico! a zis Keisha, fluturând din gene și trecând la celălalt picior.

— Nu, nici vorbă, am spus eu, dând din mână. Încă-l iubesc pe Bryce și sper c-o să ne împăcăm într-o zi.

Keisha și Jenny s-au uitat una la alta, încruntându-se. Știam că li se pare o nebunie din partea mea să spun așa ceva, dar încă-l iubeam pe Bryce, chiar și după tot ce-mi făcuse. Eram o

pereche bună. Doar că trecea printr-o criză a vieții de mijloc – una foarte lungă. Jenny s-a sprijinit de dulapul cu produse cosmetice, încrețindu-și fruntea. Mi-am dat seama că voia să mă întrebe ceva, dar ea mereu era foarte atentă să nu jignească pe cineva.

— Haide, Jenny, zi ce ai de zis, am îndemnat-o eu, pufnind.

A venit la mine și mi-a mai turnat un pahar de Chardonnay. Dacă pun la socoteală și șampania, și vinul, băusem aproape două sticle. Mă dezlegasem la limbă și tărăgănam cuvintele, așa cum se vorbește în Sud.

— Chiar crezi că Bryce o să se întoarcă la tine? S-a recăsătorit, a spus ea.

— A mai divorțat o dată. Poate s-o facă din nou, am zis eu fără ocolișuri.

Keisha și Jenny au încuviințat din cap. Știam că nu erau de acord cu mine și că probabil credeau că mă amăgesc singură. Dar aveau să vadă ele. Aveam să le arăt eu tuturor. Bryce nu fusese interesat de mine acum paisprezece ani, când pusesem ochii pe el. Era prea absorbit de carieră. Dar îl făcusem să se răzgândească și puteam s-o fac din nou. Cât am fost căsătoriți, mereu l-am avertizat c-aș fi cea mai rea fostă pe care ar putea s-o aibă vreodată, pentru că eu nu uit niciodată și nu renunț niciodată, cu atât mai puțin la foști soți.

— Se spune că, dacă ții la cineva, trebuie să-l lași să plece și, dacă nu se întoarce la tine, să te duci să pui mâna singură pe nenorocitul ăla, am zis eu, chicotind.

Keisha a râs, iar Jenny s-a uitat cu milă la mine, dar și-a schimbat imediat mina, afișând un zâmbet slab.

— Ai planuri pentru diseară? m-a întrebat ea, schimbând subiectul.

— Trebuie să termin pregătirile pentru gala de săptămâna viitoare, să predau niște rapoarte de cheltuieli și alte hârțoage. Am ratat câteva ședințe

de comitet, dar chiar și așa, evenimentul o să fie incredibil. Trebuie să fie. Mai am niște detalii de pus la punct, dar n-am reușit să dau azi de niciun membru din comitet. Apropo, a trecut Olivia pe aici?

De luni întregi nu-mi mai răspundea la telefon. Nu înțelegeam de ce, dar nu reușisem s-o confrunt ca să-mi dau seama ce-o apucase.

— A trecut ieri, a spus Jenny.

— A zis ceva de mine?

— Nu, a răspuns Jenny imediat, apucându-se să facă ordine prin salon.

Bănuiam că nu-mi spune adevărul, dar n-am vrut să insist. Jenny considera că intră în atribuțiile ei să mențină pacea între noi și înțelegeam de ce. Sigur nu-i era ușor să fie în locul în care toate bârfele din Buckhead se întâlneau. Înainte de divorț, credeam că eu sunt cea mai puternică femeie din oraș, dar în sinea mea știam că de fapt e Jenny. Informația înseamnă putere, iar Jenny avea toată informația. Am mai luat o gură de vin.

— Știi, era cât pe ce să-mi anulez abonamentul la salon, i-am mărturisit eu.

Jenny a făcut ochii mari, dar și-a luat imediat mina de relații cu clienții: inexpresivă, cu un zâmbet slab pe buze.

— Serios? Ce-i drept, aș înțelege, după divorț și toate câte s-au întâmplat.

— A, nu. Nu din cauza banilor. Pensia alimentară e mare, am zis eu, țuguindu-mi buzele. Doar că nu știam dacă noua soție n-o să-ți devină cumva și ea clientă.

Jenny a dat să spună ceva, dar pe urmă a închis gura, ezitând o clipă.

— Ca să fiu sinceră, am primit ieri un telefon de la Bryce. Așa că nu-ți ascund că am acceptat-o printre clienții mei, dar o să am grijă să nu vă intersectați.

— Foarte bine, am spus eu, încuviințând din cap.

— Oricum, nu cred c-o s-o vedem prea curând. Din ce zice Olivia, Crystal nu prea se dă în vânt după tratamente cosmetice, mi-a explicat Jenny pe un ton neutru, fără s-o judece.

Parcă citea de pe un prompter.

Am ridicat din sprâncene și am mai luat o gură de vin. „O femeie căreia nu-i pasă de aparențe”. Am izbucnit în râs. Bryce sigur avea să-și piardă interesul destul de repede. El avea nevoie de cineva ca mine, nu de o fată de la coada vacii. Vestea asta îmi întărea speranța că Bryce se va întoarce la mine.

— Gata, a anunțat Keisha, ridicându-mi picioarele pe suport.

Unghiile îmi erau date cu o nuanță superbă de bleumarin.

— Așteaptă zece minute să se usuce.

— Vă mulțumesc amândurora! Mă simt frumoasă și ametită. Ce zi minunată! am decretat eu, ridicând paharul.

Era minunată pentru că de mult nu mai avusesem o zi în care să nu urmăresc cu durere cum mi se destramă viața, să nu simt singurătatea vieții de femeie divorțată și rușinea de a-mi fi pierdut soțul în fața unei femei mai tinere. Dar probabil că era doar efectul alcoolului.

Clopoțelul de la intrare s-a auzit sunând.

— Bună, s-a auzit de la recepție un glăscior de fată rușinoasă de la țară.

— Ai vreo clientă la ora asta? a întrebat-o Keisha pe Jenny.

Jenny a clătinat din cap.

— Mary e la masă. Mă ocup eu, a zis Jenny și s-a făcut nevăzută după draperiile negre.

Am auzit niște șoapte.

— Poți să te întorci în zece minute?

— Cine e? am strigat eu.

Jenny și-a băgat capul printre draperii.

— E Crystal.

— Ah, minunat! Nu vreau să vă deranjez. Vedeți-vă de treabă. Cheam-o înapoi, am zis eu, încercând să vorbesc deslușit, dar lălăind aproape fiecare cuvânt.

Jenny a dispărut din nou după draperii. Iarăși s-au auzit șoapte.

Am mai luat o gură de vin și am întins paharul. Keisha l-a umplut la loc imediat și apoi a tras și ea o dușcă direct din sticlă. Era clar că nu ardea de nerăbdare să asiste la întâlnirea asta.

— De ce durează atât? am strigat eu.

Din nou șoapte. Am auzit-o pe Jenny zicându-i lui Crystal să se întoarcă. M-am ridicat de pe scaun, de-abia ținându-mă pe picioare.

— Încă nu ți s-au uscat unghiile, m-a avertizat Keisha.

Am dat din mână a lehamite. Ridicându-mi pe rând picioarele încălțate în șlapii imenși de pedichiură, am făcut un pas uriaș, apoi încă unul și încă unul, străduindu-mă să mă țin dreaptă, cu brațele întinse în lateral ca să nu-mi pierd echilibrul. Șlapii de spumă scoteau un plescăit puternic la fiecare pas căznit pe care-l făceam.

Am ajuns la draperii și am tras tare de ele, ca să le dau deoparte cu un gest teatral.

— Hai încoace, Crystal! Ard de nerăbdare să fac cunoștință cu tine.

Se pare că alcoolul îmi amorțise picioarele, pentru că m-am dezechilibrat. Am desprins un colț al draperiei, căzând pe podea și încurcându-mă în ea.

— Fir-ar am zis eu din coconul acela de catifea.

Nu așa voisem să fac cunoștință cu femeia care-mi furase soțul. Îmi imaginasem că o să fie mai degrabă ca atunci când un om de rând (Crystal) ajunge în fața reginei Angliei (eu). Crystal trebuia să îngenuncheze, iar eu i-aș fi tăiat capul cu sabia. Aș fi tratat-o regește, cum ar veni! Bine, poate că aveam în vedere ceva mai puțin violent. Dar cu

siguranță nu mă așteptam la ce s-a întâmplat de fapt.

— O, Doamne, a strigat Keisha, venind în fugă lângă mine.

M-a dezvelit și m-a ajutat să mă ridic. M-am dus imediat înapoi la scaunul pe care-mi făcusem pedichiura, evitând să-i întâlnesc privirea lui Crystal. Keisha și Jenny au agățat la loc draperia, iar Crystal a rămas de partea cealaltă a ei. M-am aranjat repede, mi-am recăpătat suflul, mi-am înăbușit sentimentul de rușine și mi-am netezit părul. Ținând paharul de șampanie între vârfurile degetelor, cu un gest cât mai grațios, am așteptat să intre Crystal. M-am uitat la picioare și am văzut că aveam degetele acoperite de ojă. Fir-ar!

Iarăși se auzeau șoapte.

A intrat Keisha. Mi-a aruncat o privire solidară și s-a apucat să-mi refacă pedichiura, fără să scoată o vorbă. Era mereu foarte drăguță cu mine.

Jenny a tras draperiile deoparte și a intrat, urmată în tăcere de Crystal. Văzusem mii de poze cu ea pe net și, cu toate că nu-mi plăcea deloc s-o recunosc, era foarte frumoasă și în realitate. Mi-a aruncat o privire, apoi și-a lăsat ochii în podea și, într-un sfârșit, la telefon. Ar fi dat orice să fie în altă parte în clipa aceea. Eu, în schimb, voiam să fiu exact unde eram. Ea era stânjenită, iar eu eram beată.

— Poți să iei loc aici, a poftit-o Jenny, arătându-i un scaun.

Am auzit-o pe Crystal zicând că vrea să-și taie vârfurile și să-și facă o manichiură și o pedichiură simple. Jenny i-a pus o pelerină de tuns și a început să-i pieptene părul lung, blond și ondulat.

— Cum ți se pare Buckhead? a întrebat Jenny.

— E foarte frumos.

Crystal avea o voce moale, aproape prea moale. Mi-era greu s-o aud și se tot uita la mine în oglindă.

— Gata, a zis Keisha, ridicându-se și zâmbindu-mi. Se usucă în zece minute. Zece.

Și-a ridicat palmele și mi-a arătat toate degetele.

Am încuviințat din cap, am murmurat niște cuvinte de scuze și mi-am reîndreptat atenția spre Crystal.

— Mă bucur, a spus Jenny, care se vedea că e stânjenită. Vrei ceva de băut?

— Da, te rog, a răspuns Crystal jenată. Să fie tare.

Jenny a încuviințat din cap. Keisha i-a turnat o votca tonic și i-a întins-o.

— Mulțumesc.

Crystal și-a dus paiul la buze și nu s-a oprit din băut decât atunci când s-a auzit că a ajuns la fundul paharului. Keisha i l-a umplut din nou imediat. Eu sorbeam mai departe din băutura mea și mă holbam la Crystal.

— Nu cred c-am avut plăcerea.

M-am ridicat de pe scaun, cu degetele de la picioare rășchirate, și m-am dus cu grijă la Crystal, întinzându-i mâna.

— Eu sunt Shannon Madison.

Jenny era să scape pieptănul din mână, iar Keisha a făcut o grimasă. S-au uitat îngrijorate una la alta. Nu-mi păsa.

Crystal și-a eliberat o mână de sub pelerină și mi-a întins-o.

— Eu sunt Crystal.

Nu s-a uitat în ochii mei decât câteva secunde înainte să-și ferească privirea. „Oamenii slabi nu pot să mențină contactul vizual”.

— Crystal și mai cum?

— Crystal Madison, a spus ea, tușind.

— Madison, hă? Te pomenești c-om fi rude, am râs eu și m-am întors cu greu la locul meu, cu ajutorul Keishei.

— Degetele sus, mi-a amintit ea, în timp ce mă îndreptam spre scaun cu pași mari.

Crystal și-a înșfăcat paharul și a sorbit cu putere prin pai. „Probabil așa a pus mâna pe bărbatul meu”.

— Apropo, ce mai face Bryce? m-am interesat eu, cu o sprânceană ridicată și un zâmbet în colțul gurii.

Voiam s-o fac să se simtă prost. Eu mă simțeam așa de luni întregi. Voiam să se simtă și ea cum mă simțeam eu.

Crystal a lăsat jos paharul gol.

— Bryce e bine.

Își plimba ochii prin cameră, căutând un punct asupra căruia să-și fixeze atenția. Într-un sfârșit, s-a hotărât să-și scoată telefonul. Mi se uscaseră unghiile și puteam să plec de-acum, dar nu voiam. Crystal era ca un unicorn pentru mine. Nu părea reală, și totuși se afla chiar în fața mea. Când Bryce mi-a spus că mă părăsește, nu l-am crezut. Nu l-am crezut nici când mi-a zis că și-a găsit pe altcineva. Și nici când mi-a dat actele de divorț. Nu l-am crezut nici măcar atunci când a venit camionul să transporte mobila. Mă mutasem într-un apartament și tot nu credeam. Iar acum mă aflam în fața femeii de la care pornise totul și în continuare nu-mi venea să cred.

— Ia zi, știai că Bryce e căsătorit când ți-ai tras-o cu el? am scuipat eu cu venin.

Crystal a făcut ochii mari. Jenny a rămas cu gura căscată. Keisha nu știa unde să se mai uite. Am zâmbit. Crystal a tușit stânjenită și pe urmă s-a uitat în oglindă drept la mine. Mă privea fix în ochi. Pe chipul ei se citea durerea, la fel ca pe al meu. Nu știam ce motiv avea ea să sufere, dar i-am văzut suferința.

— Nu, a zis ea apăsat și s-a întors spre mine.

Jenny s-a dat la o parte. Eu mi-am așezat un picior peste celălalt, legănându-mi papucul în așteptarea unei explicații.

— Îmi pare rău că te-a părăsit. Chiar îmi pare, a zis Crystal. N-am aflat că e căsătorit decât după ce

m-am îndrăgostit de el. Așa că fii liniștită. Nu din cauza mea a încetat să te mai iubească, ci din cauza ta.

Și cu asta, mi-a întors spatele.

Am rămas cu gura căscată. „Cum de îndrăznește să-mi vorbească așa? Ce știe ea despre dragoste? N-are decât douăzeci și cinci de ani. E doar un copil”. Cuvintele îmi rămăseseră înțepenite în gâtlej și exact când mă pregăteam să vorbesc, s-a auzit clopoțelul de la intrare.

— Bună! Am o urgență cu o unghie, a strigat Olivia de la recepție.

A venit sprintenă în spate și a rămas pironită locului când a dat cu ochii de mine. S-a uitat la Crystal, apoi din nou la mine.

— Tu ce naiba cauți aici? a întrebat.

Mi-a luat ceva timp să-mi dau seama că vorbea cu mine, nu cu Crystal.

— Cum adică ce caut aici? Sunt clientă, am răspuns eu tărăgănat, ridicând glasul.

— Jenny, parcă era vorba că anulezi abonamentul lui Shannon, a insistat Olivia.

Am făcut ochii mari, uitându-mă când la Jenny, când la Olivia.

— N-am zis niciodată asta, Olivia. Și-a făcut toate tratamentele lunare și e cu plata la zi.

M-am ridicat de pe scaun și mi-am pus pantofii fără călcâi.

— Ce te privește pe tine, Olivia? i-am strigat eu.

— Ia mai taci, Shannon, mi-a dat ea cu tifla, punându-și mâna în șold.

— I-auzi! Mie nu-mi zice nimeni să tac, cu atât mai puțin o femeie care arată ca o păpușă gonflabilă!

Mă străduiam să mă țin dreaptă. Eram enervată la culme. Olivia era prietena mea, dar deodată, pentru că-mi pierdusem soțul, se purta de parcă aș fi fost o nulitate, de parcă nici n-aș fi existat.

— Măcar nu-s bătrână! a răcnit Olivia, vorbind pe nas și împroșcând puțin cu salivă.

Eram doar cu câțiva ani mai mare decât ea.

— Potoliți-vă amândouă chiar acum, a spus Jenny răspicat.

— Ea a început, a sărit Olivia, arătându-mă cu degetul.

— Să te ia naiba, Olivia!

— Terminați, altfel vă anulez abonamentul amândurora, a zis Jenny, încrucișându-și brațele la piept.

Am închis imediat gura.

Olivia a bătut din picior.

— Ce faci, îmi repari unghia sau nu?

— Ți-o repară Keisha imediat, a răspuns Jenny.

Keisha a încuviințat din cap și a condus-o pe Olivia la o masă pentru manichiură.

— Ar face bine. Eu te-am făcut ce ești azi, Jenny. Hai să nu uităm asta, a zis Olivia peste umăr, aruncând fulgere din priviri.

Jenny s-a oprit din ce făcea, s-a întors spre Olivia și s-a dus la ea cu pași apăsați. Olivia s-a dat puțin în spate. Se temea, probabil îi era frică să nu-și piardă prețiosul card de membru. Speram ca Jenny s-o dea afară fără să mai stea la discuții. O fi ajutat-o Olivia să-și extindă salonul, dar tot *al lui Jenny* era. Talentul și firea ei plăcută erau cauza pentru care avea succes. Toată lumea o îndrăgea pe Jenny. Era ca o gură de aer proaspăt într-un oraș sufocat de lăcomie, minciuni și urâțenie.

— De fapt, te rog să vorbești cu Mary la recepție. Nu mai avem locuri azi.

— N-aș face așa ceva în locul tău, a pufnit Olivia.

— Ei bine, nu ești în locul meu, i-a trântit-o Jenny, întorcându-i spatele și ocupându-se din nou de părul lui Crystal.

— Slavă Domnului că nu sunt! a izbucnit Olivia, răsucindu-se pe călcâie și ieșind furtunos din salon.

Îi eram recunoscătoare lui Jenny că-mi luase apărarea, dar nu era o mișcare bună s-o înfrunte pe

Olivia, în Buckhead, Olivia era asemenea doamnei cu coasa. Când îți suna ceasul, îți venea ea de hac într-un fel sau altul.

9. JENNY

În prezent

Detectivul Frank Sanford se lasă pe spătarul scaunului și bate cu pixul în masă la intervale de câte o secundă, ceea ce e cam enervant. Bate de zece ori, apoi se oprește brusc.

— Atunci ai văzut-o pe Crystal pentru prima oară?

— Da, zic eu, luând o gură de cafea stătută dintr-un pahar de unică folosință.

— Cearta de la salon a fost punctul de cotitură, momentul în care grupul a început să se destrame?

— Cred că după aceea n-a mai fost cale de întoarcere.

Mă joc cu elasticul de păr de la încheietură. E un model care promite să nu lase urme în păr, dar asta e o minciună. Cu toții lăsăm ceva în urmă, o dovadă a trecerii noastre pe acolo, chiar și elasticele de păr.

— Erai supărată pe Olivia?

— Dacă m-aș fi supărat cu adevărat pe Olivia, i-aș fi anulat cardul de membru pe loc. Dar știam că și Olivia are problemele ei, așa că am închis ochii, răspund eu, întorcându-mi privirea spre detectiv.

— Relațiile erau foarte tensionate în grupul lor. Ești de acord? mă întreabă el, ridicând bărbia.

— Puțin spus „tensionate”, comentez eu, întinzându-mă în față și sprijinindu-mi coatele pe masă.

— Atunci tu cum ai spune?

— Păi una dintre ele a fost ucisă, zic eu, făcând o grimasă.

— Și cine crezi că a ucis-o? continuă detectivul, aplecându-se și el peste masă.

— La cum se purtau una cu alta, cred c-ar putea fi oricare dintre ele.

Detectivul își încrețește fruntea, făcând să-i apară mai multe riduri paralele.

— Oricare? Unele dintre ele păreau să se înțeleagă bine.

— Se înțelege vreodată cineva bine cu altcineva, domnule detectiv?

— *Noi* doi nu ne înțelegem acum? întreabă el cu o sprânceană ridicată, înclinându-și ușor capul la stânga, de parcă s-ar fi simțit jignit.

— La suprafață, da, sigur. Dar nu știu ce e în capul dumneavoastră și nici dumneavoastră nu știți ce e-n al meu.

— Așadar, spui că unele dintre femeile astea doar se prefăceau că se înțeleg bine?

— Cred că femeile astea se prefăceau în multe privințe.

Detectivul Frank Sanford rămâne tăcut o clipă, după care își mai face câteva însemnări.

— Știai de aventură?

— Care dintre ele? întreb eu, pufnind în râs.

10. KAREN

După ce am vândut o vilă de mai multe milioane de dolari, m-am hotărât să fac o repriză de jogging prin oraș. Mișcarea era pentru mine singurul fel sănătos în care puteam să scap de exaltarea care mă cuprindea când aveam o realizare măreață. Cei mai mulți ar recurge la alcool, mâncare sau și-ar face un cadou scump, dar mie îmi plăcea să alerg. Mă ținea în priză. Mă ajuta să nu bat pasul pe loc.

Buckhead e exact așa cum te-ai aștepta să arate un cartier de bogătași. De-a lungul străzilor vezi numai buticuri scumpe și magazine de firmă. Sunt petice de verdeață pretutindeni – copaci, tufișuri, straturi de flori. Ca să-ți dai seama dacă ești într-un oraș bogat… uită-te după verdeață. Costă mult s-o întreții dacă în jur e numai beton. Oamenii se dădeau repede în lături când alergam pe trotuarul de pe Peach Street. Eram în Sud, la urma urmei. Lumea încă era politicoasă și manierată, chiar dacă poate numai de fațadă. Eram la al șaselea kilometru când am zărit-o pe Olivia în față. Dădea din șolduri și mergea înțepată. Avea buzele strânse, așa că până și de la colțul străzii mi-am dat seama că era furioasă. Știam că n-o să se dea la o parte și tocmai mă pregăteam să trec pe celălalt trotuar ca s-o evit. Când a dat cu ochii de mine, trăsăturile i s-au îmblânzit, dar pe chip i-a apărut o expresie nouă… una de înverșunare. Nu voiam să vorbesc cu ea. Încă eram supărată pentru ce-i făcuse lui Shannon. Fusese un gest de cruzime s-o înlăture din funcție. Încă nu-i zisesem lui Shannon. Voiam să-i spun, dar nu înainte de gală. Voiam s-o las să se concentreze asupra evenimentului. Stabiliserăm să-i dăm vestea la ședința de după. Deocamdată, Olivia și celelalte membre ale comitetului de conducere se ținuseră de cuvânt.

M-am oprit chiar în fața ei, mi-am scos o cască din ureche și am început imediat să fac exerciții de stretching pentru coapse și pulpe.

— Știi ce s-a întâmplat adineauri? a zis ea, aproape strigând.

Am clătinat din cap.

— Am avut o ceartă monstruoasă cu Shannon la salon, iar Jenny i-a luat apărarea. A, și era și Crystal acolo.

Și-a încrucișat brațele la piept și a început să bată din picior cu mișcări iuți, de parcă aștepta să-i sar în ajutor.

— I-ai spus lui Shannon că și-a pierdut funcția de președintă?

— Firește că nu. Sunt o femeie de cuvânt, a spus ea cu bărbia-n vânt.

— Atunci ce s-a întâmplat? am întrebat, mimând interesul.

Nu mă interesa cearta dintre Shannon și Olivia. Știam că Olivia îi poartă sâmbetele. M-am bucurat să aud că Jenny a pus piciorul în prag. Bravo ei! Nu mă interesa decât cum interacționaseră Shannon și Crystal. Shannon îmi era prietenă, iar Crystal era posibil să-mi devină și ea prietenă, așa că mă gândeam că poate există o șansă ca ele două să se înțeleagă într-o bună zi, poate chiar să se împrietenească. Pe de altă parte, eram în Buckhead.

— Shannon s-a purtat mi-ze-ra-bil cu Crystal.

Chiar a silabisit cuvântul.

— Am pus-o la punct, iar Jenny a avut tupeul să mă dea afară. Cine naiba se crede?

— E salonul ei, la urma urmei.

Olivia poate să fie destul de nerezonabilă – și dacă s-a ajuns până în punctul în care Jenny a dat-o afară, atunci presupun că se purtase îngrozitor. Am tras aer adânc în piept de câteva ori, ca să-mi revin după alergare.

— Nu mă interesează nici cât negru sub unghie. N-ar fi fost nimic de capul ei dacă nu eram eu. Știi

și tu asta, Karen. Eu am adus-o unde este.

Nu o mai văzusem niciodată așa de furioasă. Olivia nu era obișnuită ca alții să-i țină piept și cred că avusese o viață așa de privilegiată, încât n-o mai dăduse nimeni afară de nicăieri până atunci. Mi-am lăsat capul într-o parte. Ca și cum aș fi confirmat, dar numai pe jumătate. Oliviei prea îi plăcea să facă pe șefa în salonul ăla. Fusese, într-adevăr, un investitor privat și chiar adusese mulți clienți, printre care mă număram și eu. Și totuși, trecuseră mulți ani de atunci, iar succesul de acum al salonului i se datora lui Jenny.

— Mai că mă bate gândul să-mi anulez abonamentul și să le fac și pe celelalte cliente să renunțe la cardul de membru, a spus Olivia, pufnind. Firește că n-o s-o fac, a adăugat ea repede, înainte să apuc eu să zic ceva, și a dat din mână cu dispreț. Dar aștept niște scuze din partea ei.

Nici atunci n-am zis nimic. Îmi întindeam brațele și verificam ora și valorile măsurate pe ceasul meu Apple. Olivia era genul care putea să aibă o întreagă discuție cu ea însăși și nici măcar să nu bage de seamă că tu n-ai scos o vorbă.

— În fine, voiam doar să te pun în gardă în legătură cu Shannon. Se poartă foarte urât. Ai face bine să nu te asociezi cu ea.

— Mulțumesc pentru avertisment. Trebuie să plec. Mark o să ajungă acasă în curând, am zis eu, punându-mi casca înapoi în ureche și reluându-mi joggingul.

— Sigur. Transmite-i salutări din partea mea.

A zâmbit și mi-a făcut cu mâna, fluturându-și degetele, după care și-a văzut și ea de drum.

✂

Am străbătut în pas de jogging aleea din fața imensei noastre case în stil Tudor, cu fațadă de cărămidă roșie. Era primitoare, dar mare, deși relativ modestă în comparație cu cea din Miami, unde Mark își avea celălalt cabinet de chirurgie

plastică. Pleca duminică noaptea și de obicei se întorcea miercuri, ca să lucreze trei zile în cabinetul din Miami și două în Atlanta. Săptămâna asta însă, se întorsese joi după-amiază, fiindcă avusese mai multe programări în Miami decât în Atlanta.

Am intrat pe ușa din față și l-am găsit dormind pe canapea. Eu și Mark eram căsătoriți de mai bine de un deceniu, dar eram împreună de nouăsprezece ani. Ne îndrăgostiserăm unul de altul în timpul facultății, iar eu îl însoțisem când intrase la medicină la Johns Hopkins. Îi atârnau picioarele de pe canapea, din cauză că avea aproape un metru nouăzeci. Părul șaten-deschis îi era răvășit, iar cearcănele de sub ochi îi erau adânci. Muncea prea mult. Sperasem s-o ia mai ușor după ce ne mutaserăm în Sud, dar rămăsese același antreprenor dependent de muncă din New England. De fapt, rămăseserăm amândoi la fel. Eu aveam agenția imobiliară, iar el își avea cabinetele de chirurgie plastică. Știam că avem amândoi nevoie s-o luăm mai ușor. M-am aplecat și l-am sărutat pe frunte. Și-a deschis ochii imediat.

— Iartă-mă, iubire, n-am vrut să te trezesc.

M-a tras spre el și m-a sărutat pe buze.

— N-ai de ce să-ți ceri iertare.

Eu și Mark nu mai avuseserăm de mult parte de clipe de intimitate, așa că sărutul a fost o surpriză plăcută. Nu înțelegeam ce-i cu mine. Îl iubeam pe Mark, dar în ultima vreme nu mai voiam să fac dragoste cu el. Bănuiam că mi se dăduse peste cap echilibrul hormonal sau că eram prea stresată ca să am chef de sex. Mi-am spus să nu uit să merg la doctor. L-am ajutat să se ridice.

— Cum a mers azi? a întrebat el.

— Am vândut vila de pe Foxcroft, am zis eu cu un zâmbet.

— Uimitor, Karen! Felicitări! a spus el, sărutându-mă pe obraz. Unde-i Riley?

— Își petrece noaptea cu niște copii de prin vecini.

Mi-a trecut prin cap că Mark întreba de Riley fiindcă voia să facem dragoste ca să sărbătorim. Gândul ăsta m-a neliniștit, dar habar n-aveam de ce.

— Într-o zi de joi?

— Știu, dar m-a rugat și a făcut și mutrița aia a lui dulce și îmbufnată, am zis eu, zâmbind.

L-am strâns în brațe, dar Mark a tresărit.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

— Cred că am făcut o întindere la sală. Mă duc să fac un duș.

— Vrei să-ți fac eu un masaj?

Am ridicat o sprânceană și mi-am mușcat buza de jos. Încercam… încercam să-mi seduc soțul, doar ca să mă asigur că nu era nimic în neregulă cu noi sau cu mine. Dar în sinea mea știam că nu era bine ceva.

— Nu, iubito. E OK. Dar să știi că mi-e foame, a spus el, îndreptându-se spre hol.

— Sigur. O să pregătesc cina.

Când a ieșit din cameră, am observat că avea niște urme roșii pe pulpe și pe gât. Bietul de el. Muncea prea mult la cabinet și la sală și sunt sigură că naveta săptămânală între Miami și Atlanta începea să-și spună cuvântul. Mi-am spus să țin minte să-l conving să-și ia o vacanță. După afacerea pe care tocmai o încheiasem, eu puteam să-mi iau niște zile libere. Le meritam cu prisosință. Puteam să-l luăm pe Riley și să ne ducem într-un loc frumos o săptămână sau două, doar noi trei.

Înainte să scot ingredientele pentru o salată cu pui și avocado, mi-am turnat un pahar de vin roșu dintr-o sticlă deja desfăcută. Am luat o sorbitură prelungă și, pe când lichidul roșu își croia drum prin corpul meu, gândul mi-a zburat la ultima dată când făcuse Mark asta – acum mai bine de șase luni. Fusese după o petrecere. Eram singuri acasă

și ne îmbătaserăm amândoi destul de tare. De îndată ce intraserăm în casă, Mark mă lipise de perete, ridicându-mi picioarele în jurul taliei lui și apoi intrase cu putere în mine. Făcuserăm sex cu sălbăticie. Fusese intim, dar animalic. Eu îl dorisem pe el, iar el mă dorise pe mine. Dar în ultima vreme nu prea mai știam ce ne dorim. Am lăsat jos paharul de vin și am aruncat în tigaie fâșiile de piept de pui. Nu mai sunt femeia care eram când s-a căsătorit cu mine și nu mai sunt nici măcar femeia care eram în urmă cu șase luni. Nu mai știu cine sunt, pentru că uneori ni se întâmplă să devenim străini chiar și față de noi înșine.

11. SHANNON

M-am așezat la o masă înaltă și i-am cerut chelnerului să aducă două cocktailuri votca martini. O invitasem pe Karen la un pahar în oraș, ca să discutăm ce se întâmplase cu o zi înainte la salon și să văd cum se situează ea față de povestea asta. Era singura în care aveam încredere că o să fie sinceră cu mine. Și, cu toate că voiam să îi aud părerea sinceră, asta nu însemna neapărat că aveam s-o și ascult. Eram absolut hotărâtă să-l recuceresc pe Bryce și nimic nu mă putea opri, nici măcar Karen cu spiritul ei pragmatic.

— Ce faci, draga mea? a zis Karen, lăsând jos sacoșa de pânză și strângându-mă în brațe ceva mai tare decât de obicei.

S-a așezat în fața mea și mi-a zâmbit larg. Era clar că ascunde ceva în spatele lustrului ăluia perfect.

— Ți-am comandat o votca martini, am zis eu chiar când chelnerul ne-a așezat băuturile pe masă.

— Perfect. Mulțumesc, a zis Karen, ducând paharul la buze și gustând. Ia zi, ce s-a întâmplat ieri la salon?

— De unde știi că s-a întâmplat ceva? m-am mirat eu, ridicând o sprânceană.

— De la Olivia.

— Firește, am zis eu, dându-mi ochii peste cap. Ei bine, eram cam beată, așa că amintirile îmi sunt în cel mai bun caz începătoșate, dar tot ce știu e că Olivia e o ticăloasă.

Karen a pufnit în râs.

— Zice că te purtai urât cu Crystal și că n-a făcut decât să sară în apărarea ei.

— Știm cu toții că Olivia nu se apără decât pe sine.

Karen a încuviințat din cap.

— Dar dacă mă întrebi dacă mă purtam urât cu femeia care mi-a furat soțul, atunci să știi că da, absolut. O merita, am întărit eu, ridicându-mi bărbia.

Karen a oftat.

— Poți oare să i-o iei în nume de rău? Bryce e cel care ți-a făcut asta.

— Încă-l mai iubesc pe Bryce, am mărturisit eu.

— Ba nu, nu-l mai iubești, a zis Karen, clătinând din cap.

— Ba da. Și el mă iubește pe mine, am spus eu, sorbind prelung din martini.

— Ba nu, nu-l iubești, iar el cu siguranță nu te iubește pe tine. Dacă te-ar iubi, n-ar fi făcut ce-a făcut. Asta nu e iubire.

Karen și-a strâns buzele ca să-și întărească punctul de vedere.

M-am așezat mai bine pe scaun și mi-am îndreptat spatele.

— E doar confuz.

— Ba nu, e doar un nenorocit, mi-a întors-o Karen. Iar tu poți să găsești pe cineva mult mai bun, a adăugat ea, luându-mă de mână și uitându-se drept în ochii mei.

M-am uitat la mâna ei, întrebându-mă dacă să i-o dau deoparte sau nu. Apăsarea ei îmi făcea însă bine. Ca o pavăză micuță de care nu știusem că am nevoie.

— Dar eu nu vreau pe cineva mai bun. Îl vreau pe Bryce.

Buza de jos îmi tremura.

— Așa ți se pare acum, dar o să treacă, sunt sigură, a zis ea, mângâindu-mă pe mână. Nu e un om bun și, sinceră să fiu, nu mi-a plăcut niciodată Bryce.

Am rămas cu gura căscată.

— Serios? Niciodată?

— Niciodată.

Am început să-mi plimb privirea prin încăpere. Cum de nu-i plăcuse niciodată soțul meu, iar eu

nu-mi dădusem seama? Luaserăm cina de atâtea ori împreună, participaserăm la atâtea evenimente în ultimii zece ani, făcuserăm chiar și vacanțe împreună… În cazul ăsta, Karen e o actriță formidabilă. Dacă se prefăcuse atâția ani că-i place Bryce, în ce alte privințe s-a mai prefăcut? Am sorbit prelung din martini și mi-am întors privirea spre ea.

— Ei bine, eu tot o să-ncerc să ne salvez căsnicia, indiferent ce crezi tu.

Karen și-a scos bețișorul din paharul gol și a mâncat de pe el două măsline.

— E hotărârea ta. Dar, dacă te consolează cu ceva, să știi că probabil o să mă alătur și eu în curând.

— Cum adică? am zis eu, înclinându-mi capul.

— Adică o să devin și eu o fostă soție.

A pus bețișorul la loc și a împins paharul mai încolo.

— Tu și Mark divorțați? am întrebat-o, făcând ochii mari.

Nu-mi venea să cred. Erau un cuplu așa de stabil! Pe de altă parte, asta crezusem și despre mine și Bryce.

— Nu știu. N-am mai făcut sex de șase luni, ceea ce e din vina amândurora, dar în general nu mai pare interesat de mine, și nu doar sexual.

Karen a dat din umeri ca și cum nu i-ar fi păsat, dar știam că-i păsa, că o afecta.

Chelnerul a venit să ne ia paharele goale și am cerut amândouă apă minerală.

— Ce-o să faci? am întrebat-o.

— Nu știu. O să încerc să-mi dau seama ce-i cu mine, ce-i cu noi. Nu e vorba numai despre el. Nici pe mine nu mă mai interesează să fac sex cu el.

— Vârsta își spune cuvântul, am glumit eu.

Karen a râs.

— Mulțumesc pentru sprijinul moral.

— Sunt sigură că n-ai de ce să-ți faci griji. E doar o pasă mai proastă. Toate relațiile trec prin

asta.

Am pus mâna pe a lui Karen.

— Așa sper. În fine, hai să vorbim despre altceva, nu mai vreau să mă gândesc că ne transformăm în două babe pline de zbârcituri, a zis ea, zâmbind.

Chelnerul a turnat cu grijă în două pahare dintr-o sticlă de San Pellegrino și ni le-a așezat în față. A dat din cap, a lăsat sticla în mijlocul mesei și s-a îndepărtat.

— Ai făcut cunoștință cu Crystal? m-am interesat eu.

Știam că-mi ascundea ceva și eram sigură că avea de-a face cu fetele. Poate că știa de ce se purta Olivia așa de urât cu mine sau poate că o întâlnise pe noua soție a lui Bryce.

— Da. Îmi pare rău că nu ți-am spus. Dar am luat prânzul alaltăieri cu ea și Olivia.

„Bingo. Asta era deci”, mi-am zis eu, învârtind apa în pahar.

— Și? am insistat, ridicând bărbia.

— Și mi s-a părut drăguță. Dar n-a mers bine. Olivia a făcut ce face ea întotdeauna: s-a dat în spectacol, a plecat cu o falcă-n cer și una-n pământ și și-a cerut scuze două minute mai târziu, a povestit Karen, dându-și ochii peste cap.

— De ce a făcut scandal?

— Insista ca nimeni să nu mai socializeze cu ține de acum încolo.

Am mai luat o gură de apă. Îmi dădusem și eu seama că Olivia îmi poartă sâmbetele după incidentul de la salon, dar nu știam de ce.

— Ce naiba a apucat-o? am spus eu, încrucișându-mi brațele la piept.

— Sincer, cred că o face din nesiguranță și teamă. În felul ei bizar, cred că-și închipuie că divorțul e contagios și se teme să nu ajungă și ea în aceeași situație.

— Vai, dar e ridicol, am comentat eu, dând din mână.

— A zis și că te-ai purtat urât cu ea acum nu știu câți ani, a adăugat Karen, ridicând o sprânceană.

Am mijit ochii, încercând să-mi amintesc la ce anume s-ar fi putut referi, dar nu mi-a venit nimic în minte.

— Nu știu despre ce vorbește. Și știi bine că-i plac melodramele.

— Și încă cum! a râs Karen și apoi a luat o gură de apă. Cum merge cu gala?

— Merge binișor. Dar n-am reușit să dau de Tina ca să discutăm bugetul, iar Olivia n-a fost de niciun ajutor.

Mi-am strâns cam tare paharul cu apă.

— Ciudat, a zis Karen, mușcându-și buzele. Pot să ajut cu ceva?

— Tu ai făcut deja partea ta. Ne-ai găsit locul de desfășurare și ai avut grijă să știe tot orașul de eveniment, am spus eu, zâmbind.

Karen a încuviințat din cap.

— Și… am început eu, șovăind. Am să-i decernez premiul lui Bryce, n-am renunțat la asta.

Karen a ridicat o sprânceană.

— Ești sigură că e o idee bună?

— Da. Vreau să par puternică, așa cum eram înainte de divorț. Dacă dau în spate, lumea o să vorbească. Oricum, o să fie bine atât timp cât o să fii și tu alături de mine, ca să ai grijă să nu fac vreo tâmpenie, am spus eu, dând din cap.

— Sigur. O să fiu alături de tine toată seara.

— Și încă ceva: să nu fii drăguță cu Crystal.

— O să încerc, a răspuns Karen cu un zâmbet firav.

Mi-am privit mâinile împodobite cu inele și apoi m-am uitat din nou la Karen.

— Sper din toată inima ca evenimentul să meargă bine, i-am mărturisit. Altfel nu cred că orașul ăsta o să aibă milă de mine.

Karen mi-a trimis un zâmbet de încurajare.

— O să meargă ca uns. Promit.

12. OLIVIA

Venise și noaptea galei, unul dintre multele evenimente care se organizau pentru elita din Buckhead. Era un eveniment ultraexclusivist, menit să le aducă un omagiu celor care luptaseră din greu pentru comunitatea noastră, adică celor care aveau succes în domeniul lor, indiferent că era vorba de politică, afaceri, arte sau altceva. Deși oficial scopul era să ne exprimăm aprecierea față de unii membri ai comunității și să strângem bani pentru o cauză nobilă (nu țineam niciodată minte care era cauza aia nobilă), de fapt voiam să ne onorăm pe noi înșine. Femeile își puneau cele mai scumpe rochii de seară pe care le aveau, încercând să se eclipseze una pe alta. Bărbații scriau cecuri generoase ca să compenseze alte zone în care erau deficitari. Iar ăsta avea să fie ultimul eveniment pe care-l mai organiza Shannon. Era important să *nu* iasă bine.

Trecuse o săptămână de la cearta mea cu Jenny și Shannon și de atunci nu mai vorbisem cu niciuna dintre ele. Voisem să mă împac cu Jenny, dar nu avusesem timp și, drept să spun, nici nu-mi păsa, numai că din cauza asta eram nevoită să mă coafez și să mă machiez singură. Trebuia să arăt impecabil. La urma urmei, de acum încolo eu aveam să fiu președinta fundației.

— Fir-ar să fie!

Mă dădeam cu mascara, dar făcusem o mișcare greșită și îmi dădusem pe pleoapă.

— La naiba!

Am azvârlit peria de mascara cât colo și m-am uitat în oglindă. Îmi îndreptasem părul cu placa, dar se vedea că o făcusem *eu.* Nu ăsta era look-ul de mare efect pe care-l căutam și machiajul era făcut doar pe jumătate. Mă uitasem toată ziua la filmulețe pe YouTube, de genul celor postate de

Jaclyn Hill și Jeffree Star, încercând să-mi perfecționez tehnica de machiaj *smokey eyes* și efectul de gene lungi, dar degeaba. Cum naiba reușeau ei să facă totul să pară așa de ușor?

— Ești gata? a întrebat Dean, intrând în dormitor îmbrăcat într-un smoching.

M-am întors dinspre măsuța de toaletă și m-am uitat la el. Avea un aer dur, ușor neșlefuit, cam ca în stilul răufăcătorilor din filmele cu James Bond, iar obrajii nerași erau acoperiți de țepi grizonanți, care păreau să rămână întotdeauna la aceeași lungime și aruncau o umbră perfectă în partea de jos a maxilarului. Era un look care îi scotea în evidență pometii accentuați și linia bine definită a maxilarului. Cu toate că purta un smoching care-i acoperea corpul plin de tatuaje, nu era greu să vezi ce bine-i sunt conturați mușchii pe dedesubt. Se aranjase foarte frumos.

— Ți se pare că sunt gata? am zis cu sarcasm.

Eram încă în halat și arătam banal… cum arată Karen.

— Unde-i Jenny? Credeam că te aranjează ea.

A venit la mine și și-a pus mâinile pe umerii mei.

M-am întors spre măsuța de toaletă și m-am uitat în oglindă mai întâi la mine și apoi la el. Am mijit ochii și mi-am țuguiat buzele.

— Ți-am spus că ne-am certat.

— Asta a fost acum o săptămână. Încă nu ți-ai cerut scuze? a zis el, așezându-se pe patul din spatele meu.

— De ce să-mi cer scuze? Ea a greșit, nu eu! am izbucnit eu, întorcând brusc capul spre el și săgetându-i cu privirea.

— Iubito, te-ai dus în salonul ei și te-ai luat la harță cu Shannon. Mie mi se pare că tu ar trebui să-ți ceri scuze. Uite, mai avem o oră până plecăm. Dacă o suni acum, poate are timp să treacă pe aici să-ți facă părul și să te machieze.

— Nu vreau, am pufnit eu.

Avea dreptate. Deși era impulsiv când venea vorba despre problemele lui, Dean știa să fie rezonabil când venea vorba despre ale mele.

— Și ce dacă? Și eu fac multe lucruri pe care nu vreau să le fac. Asta înseamnă să fii adult, Olivia.

I-am aruncat o privire urâtă și mi-am împreunat brațele la piept.

— Cum te-mpaci cu noua nevastă a lui Bryce, Crystal? m-a întrebat el, schimbând subiectul.

M-am ridicat de la măsuța de toaletă și am început să mă plimb prin cameră.

— Nu știu.

— Cum adică nu știi?

Am început să scot niște rochii din garderoba noastră mare și să le întind pe pat. Era împodobit cu cearșafuri de mătase și o plapumă imensă, cu pene de gâscă.

— M-am întâlnit de două ori cu ea și niciuna dintre întâlniri n-a fost grozavă. Dar nu din vina mea. Prima dată m-a scos Karen din sărite. Iar a doua oară m-au enervat Shannon și Jenny. Ca să nu mai spun că sunt foarte stresată de când cu noua mea funcție.

— Ei, haide.

Dean s-a ridicat, m-a apucat de încheieturi și m-a tras spre el.

— Trebuie să te înțelegi bine cu ele. Lasă scandalurile, că altfel o să fii și tu ostracizată, ca Shannon. Asta vrei?

M-a apucat de bărbie și m-a privit în ochi.

— Nu, am răspuns eu, plecându-mi capul.

Fusese o întrebare retorică, în mod evident, dar lui Dean îi plăcea să facă pe deșteptul punând întrebări prostești la care nu era nevoie să răspunzi. Știa că singurul lucru de care mă temeam era ca nu cumva să fiu considerată mai prejos de alții. Nu mi-era frică de moarte. Mi-era frică să nu fiu nimic.

— Bun. Pentru început, ai putea s-o suni pe Jenny și să-i ceri scuze. Iar în seara asta te rog să

nu faci scene. Fii drăguță. Poți să fii drăguță?

Iarăși mi-a ridicat bărbia, așa că privirile ni s-au întâlnit din nou. Dean mă cunoștea foarte bine. Știa că pot să fiu ce nu sunt. Încă o întrebare retorică prostească.

— Pot să încerc, am răspuns eu, dându-mi ochii peste cap.

— Bravo, a zis el, sărutându-i nă pe frunte și îndepărtându-se. Mă găsești jos. Am de dat niște telefoane.

Am pufnit. Îl lăsam să-mi vorbească de sus fiindcă știam că asta-l face să se simtă mai bine în pielea lui, ceea ce-l ajuta să-și facă meseria mai bine, ceea ce mă ajuta să-mi permit tot ce-mi doream. Ăsta era cercul vieții – sau mai bine zis al banilor – și eram dispusă să joc jocul… deocamdată.

M-am dus la măsuța de toaletă și m-am studiat în oglindă. Seara asta era incredibil de importantă pentru mine. Aveam nevoie ca femeile din Buckhead să mă iubească cu orice preț. Nu mă deranja dacă trebuiau să mă iubească de frică. Aveam nevoie să-mi dea din nou ascultare. Anturajul meu se destrăma și trebuia să-l refac – fără Shannon, desigur. Ea era moartă pentru mine – și nu de ieri, de azi, ci de ani întregi. Crystal avea să-i ia locul. Seara aceea era seara mea. Am pus mâna pe mobil, am tras adânc aer în piept și mi-am repetat în oglindă:

— Nu fi nesimțită. Nu fi nesimțită.

Pe buze mi-a apărut un zâmbet diabolic. Am sunat-o pe Jenny.

13. CRYSTAL

Eram cu Bryce în limuzină și așteptam cu emoții începutul serii. N-aș fi vrut să merg, dar lui Bryce avea să i se decerneze un premiu la gală și urma să țină un discurs. Era o seară foarte importantă pentru el. Trupul îmi era încins cu o rochie lungă, verde și mulată – cam prea mulată, dacă mă întrebați pe mine –, cu crăpătură până sus, făcută de nu știu ce designer de care nu mai auzisem niciodată. Părul mi-era strâns într-un coc superb, iar machiajul era în tonuri strălucitoare de bronz, totul mulțumită lui Jenny. Bryce m-a luat de mână. M-am uitat la el. Purta un smoching făcut la comandă. Pe chip i-a înflorit un zâmbet larg. Eu i-am răspuns cu unul mult mai slab.

— Unde ți-e geanta aurie? Cea pe care abia ți-am cumpărat-o?

Bryce mereu observa lucrurile mărunte.

M-am uitat la poșeta mea argintie.

— Am uitat-o azi la salon. Fiindcă mă grăbeam să ajung acasă și să mă schimb, ca să nu întârziem, am zis eu cu un zâmbet. Știu că seara asta e importantă pentru tine.

Mi-a zâmbit și el.

— Bine, numai să n-o pierzi. E foarte scumpă.

Am încuviințat ușurel din cap.

— Cum te simți? a întrebat Bryce.

Nu-mi plăcea felul în care se purta lumea cu mine și, drept să spun, consideram că e vina lui. Dacă ar fi fost sincer cu mine de la bun început, n-aș fi început o relație cu el până nu-i punea capăt celei în care se afla deja. Acum, în Buckhead, treceam drept o femeie care aleargă după bani și distruge căsnicii. Eu nu eram așa. Știam asta, dar în afară de mine nu mai știa nimeni. În orice caz, nu mai puteam schimba trecutul și-mi cunoșteam rolul. Trebuia să le atrag pe femei de partea mea.

Trebuia să fiu fata frumoasă și drăguță din Texas de care Bryce s-a îndrăgostit fără drept de apel. Trebuia să le cuceresc inimile, așa cum făcusem cu inima bietului și nevinovatului politician căsătorit, care i-ar fi rămas fidel nevestei sale dacă nu l-aș fi vrăjit eu. Sună cam caraghios, dar lumea se dă în vânt după basme și, fie că-mi place, fie că nu, asta era acum povestea mea.

Mi-era teamă să dau din nou ochii cu Shannon după episodul de la salon. Se vedea de la o poștă că nu poate să mă sufere. Nici măcar nu cred că există un cuvânt suficient de dur care să exprime cu adevărat ce simțea ea față de mine. Și mai era și Olivia. Mă neliniștea pentru că era imprevizibilă. Era peste putința mea să mă descurc cu ea, dar se părea că trebuia să învăț. Sacrificii.

— Am emoții, am răspuns eu într-un târziu.

— N-ai de ce. O să te îndrăgească imediat, așa cum am făcut și eu, a spus Bryce, mângâindu-mă pe mână.

Evenimentul ăsta era prima noastră apariție împreună. Era prima oară când aveam să fim văzuți în Buckhead braț la braț, ca un cuplu. Până acum evitasem să ies seara cu el în oraș sau să fiu văzută cu Bryce în orice alte circumstanțe, dar nu mai puteam să amân.

— Uite că nu mă îndrăgesc. Femeile din Buckhead nu mă au deloc la inimă, am mărturisit eu, iar glasul mi s-a frânt.

Fusese neintenționat, dar orice carapace dură are un punct slab.

— Iubito, nu-i adevărat.

— Ba da, e. Femeile astea mă urăsc pentru că te-am făcut să te desparți de Shannon.

Mi-am ferit privirea, uitându-mă pe geamul mașinii.

— Nu tu ne-ai făcut să ne despărțim. Căsnicia noastră era deja pe butuci când am început să mă văd cu tine.

M-a luat din nou de mână.

— Dar ea știa că era pe butuci? i-am trântit-o eu, întorcându-mă spre el și mijind ochii.

Bryce și-a pus mâinile pe umerii mei și s-a întors cu tot corpul spre mine.

— Am să lămuresc lucrurile în seara asta. O să am grijă ca toată lumea să afle adevărul, a spus și m-a sărutat pe obraz.

— Adevărul sau adevărul unui politician? l-am înțepat eu.

— Adevărul. Promit, a zis Bryce, sărutându-mă din nou.

— Nu știu dacă e momentul potrivit. E evenimentul lui Shannon.

I-am căutat privirea. Speram să se răzgândească, s-o lăsăm pe altă seară. Nu mi se părea în regulă. Nimic nu mi se părea în regulă.

— E evenimentul meu. La urma urmei, eu sunt cel căruia i se decernează premiul.

A zâmbit cu toți dinții, dar asta nici nu mă liniștea, nici nu mă încuraja. Bryce era de o aroganță de neegalat și n-avea niciun sens să mă cert cu el. Am zâmbit ușor și m-am întors cu fața spre geam. Mi s-a strâns stomacul. Aveam o presimțire urâtă.

14. KAREN

Eu și Mark urcam pe covorul roșu care acoperea treptele muzeului de artă în care se ținea evenimentul. Fotografii făceau poze. Peste tot numai blițuri și lumini. Era cam bulversant. Clădirea era o capodoperă arhitecturală cu coloane mari de piatră, podele de marmură și tavane înalte de doisprezece metri. Era de departe cea mai frumoasă clădire din Buckhead și eram încântată că reușisem s-o închiriez pentru gală.

Când intrai pe ușa din față a muzeului era ca și cum ai intra pe platoul unui film hollywoodian cu buget mare. Sălile erau împodobite cu *rosa laevigata,* floarea statului Georgia, cu petale mari, albe și catifelate și pistil galben. Buchetele umpleau încăperile cu o mireasmă îmbătătoare. Pe fiecare masă rotundă, piesele de rezistență erau vazele cu aceste flori și castronașele cu piersici coapte, cele mai zemoase pe care le avea Georgia de oferit. Erau niște detalii inspirate și se vedea că Shannon se străduise mult. Era felul ei de a le arăta tuturor că divorțul nu o afectase și că putea să fie un lider chiar și fără bărbat. M-am simțit vinovată la gândul că asta era ultima ei gală ca președintă. Tot ce fusese adus pentru eveniment era de o opulență stridentă – veselă aurită, fețe de masă albe, perfect apretate, scaune cu spătar înalt, candelabre cu lumânări albe peste tot și un cvartet de coarde interpretând domol muzică clasică într-un colț. Lângă ringul de dans, un DJ aștepta să încingă atmosfera după cină. Chelnerii erau îmbrăcați în pantaloni negri și cămăși albe cu nasturi la guler și fiecare ducea câte o tavă cu vin, șampanie sau apetitive. Măcar Shannon ieșea din scenă în stil mare. Oliviei avea să-i fie foarte greu să se ridice la înălțimea ei și eram sigură că nu avea să reușească nici pe departe.

Mark s-a dus imediat la bar, iar eu încercam să-l ajung din urmă, mergând cât de repede îmi permiteau pantofii cu tocuri înalte. Își ținea capul plecat în timp ce eu făceam schimb de amabilități cu membri ai comunității, dintre care cei mai mulți îmi erau clienți. Îi întrebam cum li se par noile lor case. Împărțeam îmbrățișări, complimente și zâmbete. Șarmul făcea și el parte din fișa postului.

În timp ce îmi croiam drum prin mulțime, auzeam șoapte despre Shannon.

— Nu-mi vine să cred că a venit. Ce trist…

— Chiar o să-i decerneze premiul lui Bryce?

— Biata de ea! Ce-o să se facă de acum încolo?

— Nici nu mă miră că evenimentul e așa de reușit. Shannon nu mai are un bărbat de care să trebuiască să aibă grijă.

Ultima remarcă o auzisem cu totul întâmplător, din gura unei femei pe nume Carol, care ieșea cu un bărbat de două ori mai în vârstă decât ea.

— Perfect de acord cu tine, Carol. E uimitor cât timp liber are Shannon ca să organizeze astfel de evenimente incredibile. Tu sigur n-ai avea timp, având în vedere că trebuie să ai grijă de bunicul tău, Richard. Draga de tine! i-am zis eu, cu un zâmbet à la Buckhead.

— Richard e iubitul meu! a sărit ea, strângând din buze și mijind ochii.

A dat să mai spună ceva, dar s-a răzgândit.

— Ah, am greșit, am zis eu, punându-mi cu blândețe mâna pe umărul ei și trecând mai departe.

Până și insultele mele erau fermecătoare. Dacă te prefăceai că a fost doar o neînțelegere, cealaltă persoană nu se putea supăra pe tine. Simțeam că trebuie s-o apăr pe Shannon în seara asta… cu orice preț. Era foarte, foarte vulnerabilă.

Am reușit în sfârșit să mă alătur lui Mark la bar. Era deja la al doilea pahar de scotch și sporovăia cu Bryce. Crystal stătea în preajma lor, pe partea cealaltă, sorbind dintr-un pahar de șampanie și părând cu totul pierdută. Am luat repede un pahar

de vin alb și m-am dus la ea. Era limpede că are nevoie de companie.

— Bună, draga mea, ce mai faci? am salutat-o eu, aplecându-mă s-o îmbrățișez.

Și-a revenit imediat din toropeală și m-a îmbrățișat și ea. Știu că-i promisesem lui Shannon să nu fiu drăguță cu Crystal în seara aceea, dar îmi părea rău pentru ea. La mina urmei, nu-l avea în orașul ăsta decât pe Bryce.

— O, Doamne, ce mă bucur că ai venit, mi-a șoptit ea la ureche. Sunt moartă de plictiseală.

M-am desprins din îmbrățișare.

— Știi cum fac eu ca să trec cu bine de evenimentele astea?

Crystal s-a înviorat.

— Cum?

— Dau pe gât cantități industriale din băutura asta minune, am zis eu, ridicând paharul.

Ea a chicotit, și-a dat băutura pe gât și a mai luat două pahare de pe tava unui chelner care tocmai trecea pe acolo. A mai golit unul și l-a lăsat pe bar, după care l-a ciocnit pe cel de-al treilea cu mine.

I-am auzit pe Bryce și Mark vorbind despre cabinetele de chirurgie estetică ale lui Mark și planurile lui Bryce de a candida cândva la prezidențiale. Gândul ăsta m-a făcut să chicotesc. În urmă cu câțiva ani, aș fi zis că n-are nicio șansă, dar acum e limpede că oricine poate să fie președinte, chiar și nenorocitul ăsta mincinos.

— Ai văzut-o pe Olivia? a întrebat Crystal.

— Nu încă. De obicei preferă să ajungă puțin mai târziu, ca să-și facă o intrare maiestuoasă, am răspuns eu, dându-mi ochii peste cap.

Era clar că o neliniștea faptul c-o să trebuiască să dea din nou ochii cu femeile astea, mai ales cu Shannon și Olivia, având în vedere cum decursese ultima lor întâlnire.

— Uite ce e, n-ai de ce să-ți faci griji în legătură cu Olivia. Câinele care latră nu mușcă. Iar

Shannon o să se dea pe brazdă. Doar că e supărată, după cum sunt sigură că înțelegi.

Crystal a încuviințat din cap.

— Știu. Știu. E ciudat. Vreau să le placă de mine, deși mie nu prea-mi place de ele.

— Cred că începi să te prinzi cum stă treaba aici în Buckhead, am spus eu, făcându-i cu ochiul.

A zâmbit și a mai luat o gură de șampanie.

— Uită-le și pe Jenny și Keisha, a zis Crystal, arătând cu degetul în cealaltă parte a camerei.

M-am uitat în direcția indicată de ea. Jenny și Keisha au intrat împreună. Jenny purta o superbă rochie de dantelă, lungă, neagră, cu decolteu adânc. Îi complimenta perfect silueta și-i scotea în evidență pletele blond-roșcate, care erau coafate în stilul anilor de început ai Hollywoodului. Keisha era îmbrăcată cu o rochie aurie cu paiete și bretele. Era lungă și strâmtă, accentuându-i rotunjimile de invidiat. Buclele ei naturale arătau încă și mai impresionant decât de obicei. Buzele pline îi erau date cu roșu, iar ochii de un albastru glacial erau puși în valoare de fardul de pleoape mov și de genele false, care fuseseră incluse de curând pe lista de servicii oferite de Glow. Întorceau multe capete în timp ce se îndreptau spre noi.

— Participă și ele la așa ceva? a întrebat Crystal.

— Da. Jenny e proprietara unei afaceri locale de mare succes și o aduce întotdeauna pe Keisha cu ea. În plus, le împrospătează machiajul clientelor pe toată durata serii. Jenny nu stă o clipă.

Crystal a încuviințat din cap. În drum spre noi, Keisha și Jenny au luat aproape în același timp câte un pahar de șampanie de la un chelner care tocmai trecea pe acolo. O știam pe Jenny foarte bine, dar pe Keisha, deși o vedeam foarte des, o cunoșteam mult mai puțin. Conversațiile noastre fuseseră întotdeauna destul de superficiale și se reduceau la flecăreală și schimburi de amabilități. Dar o găseam fascinantă. Era cu adevărat cea mai

frumoasă femeie din întregul Buckhead. Dintotdeauna o găsisem talentată, ambițioasă și autentică, dar nu era apreciată la justa ei valoare în comunitatea noastră. Știa și ea asta, dar nu părea s-o afecteze. Era ea însăși, fără să se sinchisească de ce cred alții și n-o interesa cine o simpatizează și cine nu. Într-un oraș plin de bărbați aroganți și de femei nesigure pe ele, încrederea pe care o emana ea mi se părea fascinantă. Simțeam c-o să realizeze lucruri mărețe. Era doar o chestiune de timp.

— Bună seara, doamnelor, ne-a salutat Jenny, oprindu-se chiar în fața noastră.

— Bună, fetelor, a zis Keisha, care stătea lângă ea cu o mână în șold.

Ne-am îmbrățișat toate și am făcut schimb de amabilități.

— Am auzit de incidentul de săptămâna trecută cu Olivia. Îmi pare rău, am spus eu.

Nu fusesem deloc la salon în săptămâna aceea, fiindcă fusesem ocupată cu programări la doctor și la terapeut, precum și cu prezentări de case. Doctorul zisese că nu am probleme hormonale și mă trimisese la un psihoterapeut care să mă ajute să descopăr de ce mi-a scăzut libidoul. Deocamdată eram încă la suprafața lucrurilor, după cum se exprimase psihoterapeutul meu plătit cu 500 de dolari pe oră.

— N-ai de ce să-ți ceri scuze pentru Olivia. M-a sunat chiar ea mai devreme și și-a cerut scuze singură, a spus Jenny, luând o gură de șampanie.

Am făcut ochii mari.

— Olivia și-a cerut scuze?

Scuzele Oliviei erau întotdeauna imediate. Dacă trecea mai mult de oră, nu mai puteai să speri la vreo scuză din partea ei. Iar asta însemna și că avea să-ți poarte pică pe veci. Pun pariu că ținea pe undeva o listă cu toți cei care o nedreptățiseră într-un fel sau altul.

Jenny a confirmat cu o mișcare din cap.

— Se pare că zboară porcii, am zis eu râzând.

Keisha a zâmbit și ea, dezvelindu-și dinții de un alb strălucitor. I-au sclipit ochii în timp ce sorbea din șampanie. Bănuiam că de obicei nu se distra la astfel de evenimente.

— Deci v-ați împăcat? a întrebat Crystal.

— Pentru moment, da. Să știi că de obicei nu e așa. Doar că acum e o perioadă stresantă și încordată. O să treacă, a explicat Jenny.

Eu una nu eram însă așa de sigură. Lucrurile aveau s-o ia razna de îndată ce afla Shannon că Olivia o îndepărtase din funcția de președintă.

Crystal a încuviințat din cap. Am ciocnit, ne-am terminat băuturile și ne-am luat altele.

— Vorbești de lup și lupul la ușă, a zis Keisha, arătând spre Olivia, care se afla în celălalt capăt al camerei.

Purta o rochie roșie cu dantelă, cu spatele gol și trenă. Decolteul de la spate era așa de adânc, încât mai că îi puteai vedea despicătura dintre fese. Părul și machiajul îi erau impecabile, așa că bănuiesc că i-a cerut scuze lui Jenny ca s-o facă să treacă pe la ea și s-o aranjeze pentru eveniment, fiindcă știam toate foarte bine că Olivia nu e în stare să facă nimic de una singură.

— Să te porți frumos, a avertizat-o Jenny în glumă pe Keisha.

Și-au zâmbit complice, cu buzele strânse, ca și cum s-ar fi înțeles dinainte cum să procedeze ca să treacă de evenimentul ăsta cu bine. Aș fi vrut să fiu și eu părtașă la secretul lor. Nu-mi plăcuse niciodată genul ăsta de serată extravagantă, dar Olivia pentru asta trăia. Mie îmi aminteau de felul în care pregăteam o casă înainte de prezentare. Totul era doar o fațadă. Când vindeai casa și scoteai totul din ea, rămânea goală. Așa și cu evenimentele astea: mi se păreau goale, găunoase. Olivia se purta de parcă erau organizate special pentru ea, și nu pentru oamenii cărora li se decernau premii sau fundația filantropică pentru

care se strângeau donații. Le zâmbea oamenilor și le făcea cu mâna de parcă era regina Angliei.

— Se vede că Oliviei îi place să fie în lumina reflectoarelor, a comentat Crystal.

— Crede că ea *este* reflectorul, a plusat Keisha.

Olivia și Dean și-au croit drum prin mulțime. Dean s-a dus drept la Bryce și Mark, care încă stăteau cu burțile lipite de bar. Și-au strâns mâinile și au mai cerut niște scotch. Olivia s-a apropiat de noi în pas vioi și ne-a salutat. Ne-a dat câte un pupic mic pe obraz în timp ce a mimat că ne îmbrățișează. Încerca să fie drăguță… sau se prefăcea doar. Nu-mi dădeam seama.

— Voiam să-ți mai mulțumesc o dată, Jenny, că ai trecut pe la mine așa din scurt. Nu m-am simțit niciodată așa de frumoasă, a început ea siropos.

Mi-am dat ochii peste cap. Nimeni n-o întrecea pe Olivia când venea vorba să-și facă singură complimente.

— N-a fost niciun deranj, a spus Jenny, dând din cap.

— Și vreau să-ți cer scuze și ție, Crystal, pentru ieșirea mea de zilele trecute. N-am nicio justificare pentru felul în care m-am purtat, dar tocmai îmi venise ciclul și am crezut că Shannon se ia de tine. Eu mereu le iau apărarea celor mai slabi. Îmi pare rău, a zis Olivia, cu o mână pe umărul lui Crystal.

Un alt talent al Oliviei era acela de a nu-și asuma niciodată răspunderea pentru faptele ei și de a arunca în schimb insulte mascate.

— Nu-i nimic, a spus Crystal, luând o gură zdravănă din băutura ei.

— Și Karen, am auzit că ai vândut vila aia de pe Foxcroft. Felicitări! Știi că eu nu muncesc, dar sună ca și cum ai fi avut o mare realizare, a continuat Olivia, chicotind și zâmbind cu toți dinții.

Încă o insultă mascată. Dar măcar făcea eforturi.

— Chiar este o mare realizare, am zis eu, sorbind din băutură.

— Ia ziceți, doamnelor, pe cine salvăm săptămâna asta? a râs ea.

Jenny și Keisha au avut un schimb de priviri. Și-au închis ochii preț de o clipă și au clătinat ușurel din cap.

— Gala urmărește să-i ajute pe tinerii din Atlanta aflați în situații de risc, am răspuns eu.

Ca vicepreședintă, ar fi trebuit să știe asta, iar ca nouă președintă, mă făcea să mă tem pentru viitorul fundației.

— Tineri în situații de risc? Dar au toată viața înainte. Care-i riscul? Să rămână tineri?

Olivia a râs… la propria ei glumă.

Crystal i-a zâmbit cu jumătate de gură. Încet-încet, se deprindea cu viața în Buckhead. Mi-am terminat băutura dintr-o singură înghițitură.

Olivia și-a rotit privirea prin sală și apoi ne-a măsurat pe fiecare din cap până-n picioare, așa cum se uită un negustor de artă la un tablou, căutând defecte.

— Se vede că divorțul a afectat-o pe Shannon. Gala asta a avut de suferit, e evident. Mă bucur că am luat decizia dificilă pe care am luat-o. Știți voi, să curmăm suferința, a zis Olivia, clătinând din cap.

Keisha, Jenny și Crystal s-au uitat nedumerite una la alta.

Eu am mijit ochii, dar apoi m-am relaxat.

— Mie mi se pare că a făcut o treabă excelentă. E cel mai frumos eveniment la care am participat vreodată.

Olivia a ridicat bărbia.

— Eh, gusturile tale au fost întotdeauna cam comune, Karen. Ți-o spun cu tot dragul.

Keisha a ridicat și ea bărbia, la fel de sus ca Olivia.

— Eu una cred că e un eveniment minunat, a zis ea.

Mi-am lăsat paharul gol pe o tavă din apropiere și am mai luat două băuturi, dându-i una Keishei.

Am dat amândouă din cap cu un gest complice, zâmbind discret.

— Îmi trebuie și mie una, a spus Olivia, arătând spre băutura mea și neluând în seamă comentariul Keishei. Scuzați-mă o clipă.

A făcut un pas în spate ca să-l bată pe umăr pe Dean, dar s-a lovit de soțul meu.

— Nu te-am văzut, Mark, a spus ea, arcuindu-și buzele într-un surâs diabolic.

— Oh… Salut, Olivia, s-a bâlbâit Mark.

Olivia a întins brațul, atingându-i în treacăt pieptul, a luat o votca tonic de pe tejgheaua barului și a dus paiul la buze. A supt din băutură și apoi a scos un sunet de satisfacție. Lui Mark i-au apărut broboane de sudoare la rădăcina părului. Nu înțelegeam ce se petrece între ei, dar era ciudat.

Mark se uita țintă la buzele ei. Olivia a luat felia de lămâie de pe buza paharului ei și și-a înfipt dinții în ea, sugând tot sucul.

— Hei, a zis Keisha, bătându-mă pe umăr și aplecându-se spre mine. Mulțumesc.

Mi-a arătat paharul din mâna ei.

— Nicio grijă. Scuze pentru Olivia. E…

— O nemernică, m-a întrerupt Keisha.

Am râs și am încuviințat din cap.

Ne-am privit în ochi și ne-am înăbușit râsul cu o gură de șampanie. Keisha se uita la mine într-un fel care mă făcea să mă simt de parcă o cunoșteam dintotdeauna. În compania ei mă simțeam perfect în largul meu, ca și cum aș fi putut să renunț la gesturile de fațadă și să fiu eu însămi. Era un sentiment straniu, cu care nu eram obișnuită. Dar îmi plăcea.

Chiar peste umărul Keishei, am zărit-o pe Shannon salutându-i pe oaspeți. Încerca să le arate ce puternică e și că divorțul n-avea s-o distrugă. O admiram pentru tăria de care dădea dovadă și nici nu-mi puteam închipui ce-o fi fost în sufletul ei. Căsnicia ei se destrămase în văzul întregii lumi și apoi, doar câteva luni mai târziu, fusese nevoită să-

l vadă pe soțul ei căsătorindu-se cu o femeie mult mai tânără. Stătusem cu ea nenumărate nopți, văzând-o cum zace în casă, îmbrăcată în niște pantaloni de trening lălâi, mâncând înghețată direct din cutie și plângând pentru că i se părea că viața i se terminase. Dar în seara aceea era cu totul alta și arăta trăsnet. Rochia ei Versace strălucitoare o eclipsa pe a Oliviei. Purta pantofi cu tocuri înalte. Părul auriu îi cădea pe umeri, ondulându-se ușor la vârfuri, iar machiajul era elegant și realizat cu mult efort. Se vedea că e mâna lui Jenny.

I-am făcut semn să vină. La început s-a opus, clătinând ușor din cap. I-am făcut din nou semn și i-am zâmbit, formând cu buzele cuvintele: „Vino aici”.

Și-a coborât umerii, înfrântă, dar apoi și-a îndreptat din nou spatele și a venit spre noi cu pași țanțoși. Îmi dădeam seama că putea fi stânjenitor cu Olivia și Crystal – și cu Bryce de față, dacă tot veni vorba. Dar Olivia era ocupată cu soțul meu, flecărind despre cine știe ce. Era pacienta lui, deci probabil despre asta vorbeau. Mi-am propus să țin minte să-l întreb pe Mark mai târziu. Bryce era prins într-o discuție în șoaptă cu Dean, iar Crystal nu-i voia răul lui Shannon. Era evenimentul lui Shannon. Ea organizase totul, până în cel mai mic detaliu, și merita să se simtă în largul ei, să socializeze cu cine voia ea și să se distreze.

— Bună, draga mea, a zis Shannon și m-a îmbrățișat, având grijă să nu verse băutura pe care și-o luase pe drum.

Le-a dat câte o îmbrățișare și lui Jenny, și Keishei. Apoi s-a uitat la Crystal și i-a zis printre buze:

— Bună, Crystal.

Crystal a salutat-o din cap și a făcut un fel de reverență ciudată. Era clar că se pilise.

— Bună, Shannon.

— Foarte frumos eveniment! Ai făcut o treabă minunată, am zis eu, arătând sala cu un gest larg.

Jenny, Keisha și chiar și Crystal au potopit-o cu complimente.

Shannon s-a îmbujorat.

— Mulțumesc. Sunt încântată că a ieșit așa de bine. Atât mi-a mai rămas și mie: gala și Buckhead Women's Foundation, a spus ea râzând.

Sentimentul de vinovăție mă apăsa.

Olivia l-a lăsat pe Mark și s-a alăturat din nou grupului nostru de femei.

— Bună, Olivia, a salutat-o Shannon scurt, ridicând bărbia.

— Bună, Shannon, a zis Olivia, care ținea două *shot-uri* cu un lichid limpede. Vreau să te felicit pentru eveniment. S-au legat lucrurile. Noroc, a spus ea cu un zâmbet, întinzându-i un *shot* lui Shannon.

Shannon a părut să ezite, dar trăsăturile i s-au mai destins când a ciocnit cu Olivia. Și-au dat băuturile pe gât și s-au uitat aprobator una la alta.

— Mersi, Olivia. Mă bucur că putem să îngropăm securea războiului și să repunem lucrurile pe făgașul lor normal.

— Și eu la fel, a rânjit Olivia.

Păreau să se înțeleagă bine din nou și m-am gândit că, în ciuda așteptărilor mele, poate că seara aceea nu avea să fie un dezastru. Jenny și Crystal vorbeau încetișor despre poșeta pe care Crystal o uitase la salon. M-am întors spre Keisha. Se uita în gol, cu totul absentă. Degetele ei subțiratice țineau piciorul unui pahar gol de șampanie.

— Vrei să bei ceva la bar cu mine? am invitat-o eu.

Keisha s-a uitat la mine cu o sclipire în ochi și a încuviințat din cap cu entuziasm.

15. SHANNON

Olivia mi-a mai întins un pahar. I-am mulțumit și am sorbit din el. Avea multă votcă și foarte puțină apă minerală. Nu-mi venea să cred că e așa de drăguță cu mine. Era ca pe vremuri, când eu și Bryce încă nu divorțaserăm. Îmi dădea încredere că pot să am un viitor strălucit și fără el.

— Îmi pare rău că nu te-am sunat să te întreb ce mai faci, Shannon. Doar că am fost stresată și nu m-am simțit în apele mele. Cum mai ești? a întrebat Olivia, sorbind puțin din băutură și luându-și o mină plină de compasiune.

Până să apuc eu să deschid gura, o femeie între două vârste pe nume Bethany s-a alăturat cercului nostru, prinzând un locșor liber lângă mine. Era slabă și îmbrăcată în negru din cap până-n picioare.

— Îmi pare tare rău de soțul tău, mi-a spus ea confidențial, punându-și mâna pe umărul meu și uitându-se cu milă la mine.

Am clipit nedumerită de câteva ori, de-abia abținându-mă să nu-mi dau ochii peste cap.

— Ce? A murit cumva?

— Ce puternică ești, a continuat ea, strângându-mă de umăr. Eu în locul tău n-aș putea nici să mă arat în public.

— Dar soțul tău unde e, Bethany? s-a băgat Olivia în vorbă, prefăcându-se că se uită după el prin sală.

Toată lumea știa că nu venise.

— E cu nepoată-sa, a zis Bethany, tușind ușor.

— Așa-i zici tu amantei lui? a comentat Olivia, mijind ochii.

Bethany i-a aruncat o căutătură cruntă, s-a îndreptat de spate și a plecat furtunos, fără să mai scoată o vorbă.

M-am întors spre Olivia, uimită că-mi sărise în apărare.

— Mulțumesc.

— N-ai pentru ce. Oricum, singura diferență dintre tine și ea e că pe tine te-a părăsit bărbatul, pe când al lui Bethany joacă la două capete, a trântit-o Olivia, râzând cu poftă.

Am chicotit și eu.

— Despre ce era vorba? a întrebat Jenny.

— Am mai primit niște condoleanțe, am explicat eu, dându-mi ochii peste cap și uitându-mă la ceasul meu Cartier.

— Unii oameni sunt pur și simplu ticăloși, a comentat Olivia, clătinând din cap.

S-a uitat și ea la ceas și s-a dus la bar. Când s-a întors, avea un nou *shot* în mână. De data asta, cu ceva gălbui.

— Uite, Shannon. Se apropie punctul culminant. O să te ajute niște tequila.

Am șovăit o clipă, dar apoi am luat paharul și l-am dat pe gât. M-am uitat din nou la ceas. Nu mai erau nici cinci minute până când trebuia să mă urc pe scenă ca să-l prezint pe Bryce. Fusese cât pe ce să renunț, dar voiam să le dovedesc tuturor că sunt o femeie puternică și capabilă, indiferent dacă am sau nu soț. Îl voiam pe Bryce înapoi, dar uneori mă trezeam tânjind mai mult după *mine,* după felul în care eram înainte să-l întâlnesc pe el. Seara asta mă făcea să simt că m-aș putea regăsi.

— Dă-mi voie să te conduc la scenă, s-a oferit Olivia, luându-mă de mână.

M-am uitat la mâna ei, apoi la chipul Oliviei. Mi-a zâmbit încurajator.

— OK, am zis eu.

Primul pas pe care l-am făcut a fost cam nesigur. Băuturile alea își făcuseră efectul destul de repede. Aveam vederea cam încețoșată, dar eram foarte sigură pe mine – mi se părea că nicio provocare nu e prea mare pentru mine. Le-am zâmbit oaspeților în timp ce Olivia mă conducea prin mulțime. Ei

mi-au făcut complimente peste complimente, iar eu le-am mulțumit. Aici era locul meu. Cu sau fără Bryce, eu tot Shannon Madison eram. Ne-am oprit lângă scenă.

Olivia și-a pus mâinile pe umerii mei și m-a privit în ochi… numai că o vedeam în dublu exemplar.

— Shannon, o să te descurci minunat. Bryce o să vină și el imediat, ca să poți să-l prezinți.

Am încuviințat din cap – sau cel puțin așa cred.

— Vreau doar să te felicit pentru ultimul tău eveniment în calitate de președintă. Ai făcut o treabă minunată, dar de acum încolo o să preiau eu frâiele.

A zâmbit… de două ori sau poate o singură dată. Am închis ochii o clipă și am clătinat încetișor din cap, încercând să înțeleg ce a spus.

— Stai, ce? Cum adică ultimul eveniment? m-am bâlbâit eu.

— Săptămâna trecută, comitetul de conducere a votat ca tu să nu mai fi președintă. Divorțul ți-a afectat abilitățile de lider. Ne temeam că acțiunile caritabile și evenimentele noastre ar avea de suferit sub conducerea ta. Îmi pare rău. Am vrut să-ți spun mai devreme. M-am simțit foarte vinovată să-ți ascund asta. Dar votul a fost unanim, a spus Olivia și și-a mușcat buzele.

Am făcut ochii mari și am simțit că mi se umezesc.

— Nu, nu se poate.

— A fost o decizie grea, dar trebuia luată, a zis Olivia, înclinându-și capul.

— Ești gata? m-a întrebat Bryce, care apăruse lângă mine.

Își ținea capul sus și umerii trași în spate. Am ridicat privirea spre el, înțelegând că pierdusem totul. Și asta numai pentru că mă părăsise.

Olivia și-a luat mâinile de pe umerii mei și a zâmbit. S-a întors spre Bryce.

— E gata, a spus ea, după care s-a făcut nevăzută în mulțime.

Pe mutra lui se întindea rânjetul de politician, dându-mi de înțeles că era gata să fie prezentat. Acum mi-era clar că, dacă voiam să-mi recapăt viața, aveam nevoie ca Bryce să facă parte din ea.

— Mă bucur că ai ales să-mi faci totuși prezentarea, a zis Bryce, fără ca zâmbetul larg și strălucitor să-i dispară vreo clipă de pe față.

Am încercat să spun că și eu mă bucur, dar mi s-a frânt glasul, așa că m-am mulțumit să dau din cap.

— Poate reușim să rezolvăm lucrurile cumva, dacă evenimentul ăsta merge bine, a spus Bryce, uitându-se la mine.

M-am înviorat, inima a început să-mi bată mai repede și simțeam că am ditamai roiul de fluturi în stomac. Bryce s-a aplecat și m-a sărutat pe obraz. Buzele lui erau calde.

— Arăți minunat, mi-a șoptit.

Am simțit că mă îmbujorez. Eu și Bryce ne împăcăm. Tocmai o zisese cu gura lui. Iar restul vieții mele avea să reintre pe făgașul normal. Președinția fundației. Poziția mea în societate. Căsnicia. Totul. Am urcat cu fruntea sus treptele care duceau pe scenă, gata să-l prezint pe Bryce – și să mă prezint pe mine însămi – lumii întregi.

16. CRYSTAL

L-am văzut pe Bryce sărutând-o pe Shannon pe obraz. M-a cam indispus, dar știam că voia doar să fie drăguț. Nu era momentul ca fosta lui nevastă să se dea în spectacol și știa că Shannon e ca un bibelou de porțelan: fragilă și gata oricând să se spargă într-un milion de bucăți.

— Ce face Shannon, încearcă să-și fure soțul înapoi? a râs Olivia.

— Nu face decât să se poarte ca o profesionistă, a spus Karen.

— La fel și Bryce, am completat eu.

— Mai rea decât speranța nu e decât speranța deșartă, a decretat Olivia, sorbind din șampanie. Mă duc mai în față, să văd mai bine. Cu siguranță o să iasă un dezastru.

A încercat să-l ia pe Dean de mână, dar el a apucat-o de umăr și a strâns-o cu putere.

— Potolește-te, a mârâit el.

— Cum adică? a zis Olivia, încercând să se elibereze din strânsoarea lui.

— Termină cu intrigile, a insistat el, mijind ochii.

— Au. Nu fac nimic, doar mă distrez și eu.

De data asta, când a tras, a reușit să-și elibereze brațul. Îi rămăseseră urme roșii acolo unde o strânseseră degetele lui. Și-a frecat brațul, ca să domolească durerea.

— M-a durut, nenorocitule. Mai termină cu băutura.

L-a îmbrâncit, s-a răsucit pe călcâie și a dispărut în mulțime.

M-am uitat în jur la celelalte fete, dar niciuna dintre ele nu părea să fi observat ce s-a întâmplat. Mai văzusem genul ăsta de relație toxică și știam din proprie experiență că putea fi fatală.

— Mai veniți mâine-dimineață la salon să țineți clubul de carte lunar? s-a interesat Jenny.

— Nu știu dacă i se mai poate spune așa după ce a ales Olivia, a râs Karen.

— Ce carte a ales? a întrebat Keisha.

— *Vogue.*

Fetele au râs, dar eu nu. Încă mă gândeam la ce se întâmplase adineauri între Olivia și Dean. Oare se întâmpla des? Oare Dean era violent cu ea? În sală s-a făcut dintr-odată liniște, iar lumina reflectorului a căzut pe scenă, pe locul în care se afla Shannon. Oricât de conflictuală ar fi fost relația dintre noi, speram ca totul să meargă bine. Shannon trebuia să le arate celor din oraș că trecuse peste divorț, chiar dacă încă nu reușise.

A pus mâna pe microfon și și-a dres gâtlejul.

— Bună seara, doamnelor și domnilor. După cum știți, eu sunt Shannon Madison, a început ea.

S-au auzit murmure din public, urmate de îndemnuri la tăcere. Karen, Jenny și Keisha au ajutat la calmarea mulțimii. Eu am clătinat încetișor din cap. Ar fi trebuit să spună Shannon Block. Nu mai era Shannon Madison.

A zâmbit și și-a continuat discursul, mulțumindu-le tuturor pentru contribuțiile generoase și explicând pentru ce cauză nobilă aveau să fie folosite donațiile. Le-a mulțumit și voluntarilor. Și-a exprimat recunoștința față de membrele Buckhead Women's Foundation și apoi a venit momentul să-l prezinte pe Bryce. I se decerna un premiu pentru eforturile pe care le făcuse în vederea alocării unei clădiri și a fondurilor necesare pentru deschiderea unui centru recreațional destinat tinerilor din Atlanta aflați în situații de risc.

— Și acum, îmi face mare plăcere să vi-l prezint pe laureatul acestei seri, a început Shannon.

Karen și-a împreunat mâinile ca și cum s-ar fi rugat.

— Îl știți cu toții ca reprezentantul dumneavoastră în Congres, dar eu îl știu cu totul altfel, fiindcă mi-a fost soț. Eu și Bryce ne-am cunoscut acum cincisprezece ani. Ne-am îndrăgostit nebunește unul de altul și am construit împreună o viață frumoasă. Da, știu că ați auzit cu toții de despărțirea noastră temporară.

Au început să se audă murmure.

— Ce dureros e să asiști la așa ceva, i-a spus Keisha lui Jenny.

— Oare ar trebui s-o oprim? a întrebat Karen.

— Asta n-ar face decât să înrăutățească lucrurile, a șoptit Jenny, aplecându-se spre ea.

— Nimic nu poate fi mai rău decât ce se întâmplă deja, a comentat Keisha.

Shannon a continuat să zâmbească, în ciuda murmurelor, și a zis mai departe:

— O iubire ca aceea care a fost între mine și Bryce, mă scuzați, care este… nu piere niciodată. Doar se preface, își schimbă forma precum lutul, dar își poate relua oricând forma inițială.

— E beată, nu? a întrebat Keisha.

— Altfel nu se explică, și-a dat Jenny cu părerea, întorcându-și privirea spre mine și trimițându-mi un zâmbet de încurajare.

Numai că nu eu eram cea care avea nevoie de încurajare. Shannon avea nevoie în clipa aceea de tot sprijinul pe care-l puteau oferi cei din sală.

Se plimba de colo-colo pe scenă. Microfonul i-a scăpat din mână, căzând pe podea cu un zgomot surd. Shannon s-a aplecat și l-a luat de jos, deși era să cadă și ea.

— Hop-așa, a zis ea. Bun, unde eram? A, da. Eu și Bryce ne împăcăm.

Oaspeții au început din nou să șușotească, rotindu-și privirile prin sală. Multe priviri erau îndreptate asupra mea, dar și asupra lui Bryce și a lui Shannon. Bryce a urcat repede treptele care duceau la scenă.

— Se spune că, dacă iubești pe cineva, e bine să-l lași să plece, iar dacă se întoarce, asta înseamnă că vă e sortit să fiți împreună. Așa că… Bryce, iată-te!

Shannon i-a făcut semn lui Bryce să vină chiar când el urca pe scenă. Părea ca și cum totul fusese planificat așa, dar pe chipul lui Bryce se citea adevărul, pentru că era roșu de furie și de rușine.

— Vino la mine, prietenul meu, iubitul meu, viața mea…

Bryce i-a smuls microfonul din mână. Shannon s-a întins spre el ca să-l sărute, dar el s-a dat în lături, iar ea s-a dezechilibrat.

— Se pare că cineva a băut puțin cam mult în seara asta, a zis Bryce cu un zâmbet.

S-a uitat la Shannon, care încă încerca să-și recapete echilibrul, cu chipul schimonosit de nedumerire, de parcă habar n-avea ce se întâmplase. Mulțimea a izbucnit în râs.

— Oh, Shannon, nimeni nu știe să fie mai *fostă* ca tine, a glumit el.

Lui Shannon i s-au umezit ochii pe când cerceta mulțimea cu privirea. Mă durea inima pentru ea.

— Serios acum, ai făcut o treabă minunată în seara asta, organizând evenimentul. Așa că îți mulțumesc pentru prezentare, dar preiau eu de aici. Meriți cu prisosință recunoștința noastră și o seară de relaxare, dar fără alcool, a zis Bryce, făcând cu ochiul spre mulțime și uitându-se apoi la Shannon.

Ea a făcut ochii mari, de parcă de-abia acum înțelegea ce se întâmplă. Bryce și-a întors privirea spre public.

— Aplauze pentru fosta mea soție, Shannon!

S-au pornit aplauze, pe când ea cobora încetișor de pe scenă.

— Dar, după cum a zis cândva măreața Taylor Swift, *We are never, ever, ever getting back together*[11].

Mulțimea a izbucnit în râs. Bryce s-a plesnit peste genunchi, iar DJ-ul a pus repede melodia.

Ochii lui Shannon s-au umplut de lacrimi. Karen, Keisha și Jenny s-au dus repede la ea, pe când toată lumea cânta versurile molipsitoare ale melodiei lui Taylor Swift. Bryce mi-a căutat chipul în mulțime în timp ce dirija gloata care cânta și mi-a făcut cu ochiul. M-am uitat la el printre gene. Îmi țineam buzele strânse. Cum de putuse să-i facă lui Shannon una ca asta? Cum de îndrăznise s-o facă de rușine în halul ăsta? A iubit-o cândva. A fost soția lui. Dacă-l lăsa inima să-i facă ei așa ceva, mie ce era în stare să-mi facă?

17. KAREN

— Shannon, nu e un capăt de țară, am zis eu, strângând-o în brațe.

Era ca și cum aș fi încercat să îmbrățișez un jeleu, fiindcă mi se scurgea pur și simplu printre brațe. Eram pe bancheta din spate a unui Uber negru, în drum spre apartamentul ei. Voiam să mă asigur că ajunge teafără acasă.

— Ba da, este, a spus ea și s-a retras din îmbrățișare.

Îi cursese machiajul și acum arăta ca un tablou de Picasso.

— Nu înțeleg ce naiba s-a întâmplat. Totul era bine, dar lumea a început din senin să râdă de mine și am fost dată jos de pe scenă.

— N-a fost chiar așa de rău, am zis eu, deși știam că fusese groaznic.

Habar n-aveam ce-o apucase. Mai devreme, când o văzusem eu, era stăpână pe sine și părea să aibă totul sub control.

— M-au huiduit până am coborât de pe scenă! Iar fostul meu soț a cântat *We're never ever getting back together,* a spus ea și a început să plângă și mai abitir.

Șoferul s-a uitat la noi în oglinda retrovizoare, ridicând din sprâncenele sale stufoase.

— Ochii la drum, l-am pus eu la punct.

Destui o judecaseră pe Shannon în seara asta. Șoferul și-a întors imediat privirea spre drum și a intrat pe strada ei.

— Shannon, ce ți-a venit? De ce ai făcut asta? am întrebat-o.

Ea s-a îndreptat pe banchetă, masându-și tâmplele. Mașina a tras lângă trotuar și a oprit. Shannon s-a uitat la mine și apoi și-a coborât privirea în poală.

— Nu prea știu… Olivia îmi tot dădea *shot-uri* și era foarte drăguță cu mine și pe urmă m-a condus la scenă și a zis…

Shannon și-a frecat din nou tâmpla, încercând să-și aducă aminte.

— Ce ți-a spus?

— Bryce a spus că există o șansă să ne împăcăm dacă merge totul bine, a zis Shannon, ridicând repede capul și uitându-se la mine.

Mi-am dat ochii peste cap.

— A zis-o doar pentru că urma să-l prezinți în fața întregului oraș.

— Poate nu. Poate vorbea serios, a insistat ea, făcând ochii mari.

— Shannon, nu te lăsa păcălită de prostiile astea. Imediat după aia te-a făcut de rușine în fața tuturor. Deci d-asta ai zis că vă împăcați când erai pe scenă, pentru că te-a dus el de nas.

Am luat-o de mână, iar ea s-a uitat la mâna mea.

— Dar Olivia…

— Ce-i cu ea?

Șoferul s-a dat jos din mașină și a deschis portiera de pe partea lui Shannon. Ea nu a coborât; în schimb se tot holba în poală. Și deodată i s-a aprins beculețul. A ridicat brusc capul, cu ochi bulbucați. Și-a smuls mâna dintr-a mea și s-a tras mai departe pe banchetă.

— Olivia a zis că ați votat toate să fiu înlăturată din funcția de președintă. Și că gala asta a fost ultimul meu eveniment. A zis că e din cauza divorțului. E adevărat? m-a întrebat, uitându-se la mine cu ochii mijiți.

Am rămas cu gura căscată.

— Ai fost înlăturată din funcția de președintă, dar…

— Când? Când naiba s-a întâmplat asta? m-a întrerupt ea.

Am înclinat capul.

— Acum o săptămână și un pic, dar…

Shannon s-a dat jos din mașină cu ajutorul șoferului.

— Cum ai putut, Karen? Credeam că ești prietena mea.

Chipul îi era contorsionat de furie și tristețe.

— Am terminat-o cu tine.

— Shannon, stai! Nu e ce crezi. Eu…

A trântit portiera și a pornit mânioasă spre intrarea în bloc, fără să mai arunce nicio privire în urmă. Când mașina a pornit, mi-a curs o lacrimă și mi s-a prelins pe obraz.

18. JENNY

Am pus la loc niște rujuri în organizatorul din acril pentru cosmetice, împreună cu niște palete cu farduri de ochi și fonduri de ten. Avusesem de gând să mă duc direct la culcare după gală, dar eram surescitată și mi-am zis că aș putea măcar să fac ordine în salon, dacă tot nu avusesem timp să fac asta mai devreme cu Keisha. Am apăsat un întrerupător de pe perete, închizând toate luminile din salon. Luând niște pensule de machiaj murdare, m-am îndreptat spre baia din spate. Am astupat scurgerea din chiuvetă, am pus înăuntru un covoraș de cauciuc de curățat pensule și am pornit apa. Pensulele s-au dus la fund de îndată ce le-am dat drumul în chiuvetă, împrăștiind în apă un curcubeu de culori, ca o explozie subacvatică.

Un zgomot puternic din salon m-a făcut să opresc imediat apa. Era zgomot de geam spart. Am început să respir precipitat și am rămas țintuită locului, neștiind dacă să fug sau să mă duc să văd despre ce e vorba. S-a mai auzit un zgomot la fel, după care clinchetul clopoțelului de la intrare. Alarma nu s-a declanșat, pentru că încă nu o pornisem. Panoul era lângă ușa din spate și ăsta era ultimul lucru pe care-l făceam înainte să plec la sfârșitul fiecărei zile.

Am auzit șoapte, dar nu deslușeam cuvintele. Scrâșnetul de sticlă zdrobită îmi dădea de înțeles că cineva pătrunsese mai adânc în salon. Mi-am dat jos pantofii cu toc, fără să fac niciun zgomot, și m-am dus pe vârfuri la ușa băii, cu inima bubuindu-mi în piept. S-a auzit cum cineva trage pe galerie inelele de metal ale draperiei. Am scos capul pe ușă și m-am uitat pe holul care ducea spre ieșirea din spate. Puteam să ies și să fug sus, în apartamentul meu, dar telefonul era în geanta pe care o lăsasem pe biroul de la recepție. S-a auzit

ceva zdrobindu-se. Ca și cum s-ar fi dărâmat ceva și ar fi căzut pe jos mai multe obiecte. Am presupus că e una dintre măsuțele de toaletă.

— Potolește-te, a zis o voce.

— Mă distrez și eu un pic, a răspuns altă voce.

Am auzit zgomot de sticlă zdrobindu-se pe podea, poate o oglindă. Distrugeau ce construisem eu, bucată cu bucată. Până la urmă, înainte să apuc să-mi spun singură că e o idee proastă, m-am pus repede în mișcare. Am luat un sfeșnic de pe o măsuță de toaletă. Avea aspect de marmură și era foarte greu. După ce am tras adânc aer în piept de câteva ori, am ieșit din baie, am străbătut holul și am intrat în salon pe ușa din spate. Era întuneric. Am distins silueta unui bărbat îmbrăcat numai în negru. Fura tot ce putea. S-a auzit casa de marcat, ceea ce mi-a dat de știre că cealaltă persoană era dincolo de draperii. Cel care era mai aproape de mine stătea cu spatele. Era aplecat, scotocind prin dulapul în care țineam sticlele de alcool.

— Veuve Clicquot. Frumos, a zis el, luând o sticlă și desfăcându-i sigiliul.

— Nu reușesc să deschid porcăria asta! a strigat celălalt.

— Nu contează, a răspuns omul de lângă mine, făcându-și de lucru cu sticla.

Ceva mic a căzut pe podea. Am presupus că e sârma care ținea dopul. Imediat după aceea a zburat și dopul, iar individul a râs, ducând repede sticla la buze. A curs șampanie peste tot.

— Ce tot faci acolo? a strigat cel din față.

Dar tipul celălalt nu a mai apucat să răspundă, pentru că l-am izbit cu sfeșnicul în cap. A scos un schelălăit și s-a prăbușit pe burtă.

Draperiile s-au dat brusc la o parte și de după ele a apărut tipul din față, contemplând scena. Purta o mască de schi, așa că nu-i vedeam decât albul ochilor.

— La naiba!

Mi-am luat prea repede ochii de la tipul întins pe jos, pentru că m-am pomenit deodată căzând la podea. Capul mi s-a lovit de dale cu un bufnet surd și mi s-a încețoșat privirea. Sfeșnicul mi-a zburat din mână. Omul cu masca de schi se afla acum deasupra mea. Mă strângea de gât cu tot mai multă putere. Am pipăit pe jos după ceva ce-aș putea să apuc, dar nu am găsit nimic.

— Cățea proastă! a spus el, scrâșnind din dinți.

I se adunase salivă la colțul buzelor și avea ochii injectați de furie. Am încercat să-i apuc masca de schi și să i-o dau jos, dar n-am reușit.

— Băi, oprește-te! O s-o omori, l-a rugat celălalt.

Mi-era din ce în ce mai greu să respir. Simțeam tot mai multă presiune pe gât, traheea mai avea puțin și ceda.

— Vrei să joci dur? a zis el.

— Da… am spus eu cu glas sugrumat și i-am tras un genunchi drept între picioare.

S-a îndoit de durere, iar eu am reușit să ies de sub el. Dar nu am apucat să fug, pentru că m-a prins de gleznă și m-a tras înapoi. Mi-a tras doi pumni drept în față. Mai întâi în ochi. Am văzut stele verzi și totul s-a întunecat în jurul meu. Apoi în gură. Am simțit pe limbă un lichid gros și cald, cu gust de fier. L-am auzit pe celălalt tip strigând. Apoi zgomot de pași, mai curând îndepărtându-se decât apropiindu-se. Sticlă zdrobită sub pantofi. Plecase, iar eu eram din nou imobilizată sub celălalt bărbat, luptându-mă pentru fiecare gură de aer.

19. CRYSTAL

O plimbare lungă era exact ce-mi trebuia după acel final de gală. Bryce zisese că are niște treburi de rezolvat și niște trabucuri de fumat cu băieții, ca să sărbătorească. Mă bucuram că scăpasem de el pe moment, pentru că eram teribil de furioasă și dezamăgită după felul în care se purtase cu Shannon. Nu merita asta. O umilise îngrozitor în fața întregului oraș. Îi spusesem că mă duc să fac o plimbare și c-o să iau un Uber spre casă de la salon. Îi zisesem lui Jenny mai devreme că-mi uitasem poșeta acolo, iar ea se oferise să mă aștepte să vin s-o iau. Dar era târziu. De fapt, voiam doar să mă plimb puțin ca să-mi limpezesc gândurile, așa că nu conta dacă Jenny mai era trează sau nu. Adierea răcoroasă făcea ca umiditatea din aer să fie suportabilă, iar plimbarea dinspre gală spre Glow, plăcută. Nu mai văzusem niciodată orașul așa de liniștit și de tăcut. Nu se vedea picior de om pe nicăieri și nici vreo mașină. Nu auzeam decât țocănitul tocurilor mele pe trotuar. Am intrat pe Peach Street și am văzut firma salonului chiar în față, pe partea stângă. De unde eram eu, părea să fie întuneric înăuntru, așa că am presupus că Jenny s-a dus la culcare. M-am gândit să chem un Uber. Dar picioarele mă purtau înainte.

Un bărbat masiv, în pantaloni scurți și negri și o bluză cu glugă a ieșit dintr-odată în fugă din unul dintre magazine și m-am convins că era vorba despre Glow când am văzut că avea în mână o poșetă aurie, strălucitoare. Era geanta *mea.* Tipul se oprise doar zece metri mai încolo și scotocea de zor prin ea.

— Hei! am strigat eu, grăbind pasul.

A întors repede capul spre mine. Masca de schi îi acoperea aproape toată fața, cu excepția ochilor

căscați și a gurii întredeschise.

— Fir-ar să fie! Nu așa trebuia să decurgă lucrurile, a zis el răsucindu-se pe călcâie și luând-o la goană în direcția opusă.

Un tatuaj mare îi acoperea pulpa palidă. Nu părea să fi fost făcut de un profesionist, pentru că era neclar. M-am gândit să mă iau după el, dar m-am oprit în fața salonului când am văzut cioburile de sticlă și ușa deschisă. Am sunat la 911 și am pus telefonul înapoi în geantă. Am dat să strig, dar am auzit zgomote dinăuntru, urmate de un țipăt.

Am băgat din nou mâna în geantă și am scos un pistol de buzunar Ruger .380 ACP. Era cromat și avea un pat de un roz bombon.

„Paza bună trece primejdia rea", așa-mi zisese tatăl vitreg cu mulți ani în urmă, când îmi dăruise pistolul. „Consideră-l ca pe un al doilea telefon mobil și ține-l întotdeauna la tine". Acum îi eram recunoscătoare pentru sfat. Trăgând adânc aer în piept, m-am gândit repede dacă să dau buzna înăuntru și să-ncep să trag sau să intru tiptil. Bărbatul pe care tocmai îl văzusem sigur nu fusese înarmat. Dacă mai era cineva înăuntru, era foarte probabil să nu fie nici el înarmat.

Am dat buzna pe ușă, am tras draperia de catifea și am găsit un bărbat în negru călare peste Jenny pe podea. Am tras un foc de avertisment. Omul s-a dat repede jos de pe ea și a luat-o la fugă pe culoar, izbindu-se de un dulap și gonind mai departe, convins probabil că își trăia ultimele clipe. Am aprins lumina, iar Jenny s-a ridicat de jos. Ochii i se umflaseră deja și era clar că avea să se aleagă cu o vânătaie imensă. Avea gura năclăită de sânge, iar pe gât se vedeau niște urme roșii cumplite. Atras adânc aer în piept. O durea așa de tare să respire, încât i-au apărut lacrimi în ochi.

— Doamne, Jenny, am zis eu, ducându-mă repede spre ea.

20. JENNY

În prezent

Detectivul intră în încăpere cu două pahare de cafea. De data asta, în loc de paharele de unică folosință cu apă maronie și stătută, a adus cafea de la Starbucks. Pune un pahar în fața mea. A devenit mai amabil cu trecerea orelor sau poate că a început să mă simpatizeze.

— Mulțumesc, spun eu, ducând paharul la buze.

— Apreciez cooperarea ta și informațiile pe care ni le dai, a zis el, dând din cap.

Sanford își trage scaunul și ia loc.

— Deci gala n-a mers bine?

— A fost un dezastru.

El ia o gură de cafea.

— Bănuiesc că Shannon a fost foarte supărată după aceea.

— Firește. Bryce a făcut-o de râs în fața tuturor persoanelor importante din Buckhead.

— Și existau frecușuri între Shannon și Olivia? întreabă el, ridicând o sprânceană.

— Cred că existau frecușuri între toți, spun eu fără ocolișuri.

— Am găsit un raport al poliției conform căruia a fost o spargere la Glow în seara galei, iar tu ai fost rănită atunci, continuă el, uitându-se la mine cu compasiune.

Îmi frec gâtul. Uneori încă mai simt mâinile bărbatului acela zdrobindu-i traheea. Mă mulțumesc să dau din cap. Nu știu ce ar mai vrea să zic. E clar că a citit raportul, declarația mea și a lui Crystal. Nu mai am ce adăuga.

— Spărgătorii nu au fost prinși?

— Nu, poliția nu i-a prins.

Mai iau o gură de cafea.

— S-a mai întâmplat vreodată așa ceva până atunci? întreabă el, înclinându-și capul.

— Nu, niciodată.

— Potrivit raportului, nu s-a furat decât o poșetă aurie.

— Așa e. Nu au reușit să deschidă casa de marcat, spun eu, învârtind ușor între mâini paharul de Starbucks.

— Crezi că a fost o spargere întâmplătoare?

Detectivul ridică din nou o sprânceană.

Mă aplec peste masă.

— Cred că nimic din ce s-a întâmplat în Buckhead nu a fost întâmplător.

21. OLIVIA

În acea zi a trebuit să-mi pun rochia Valentino roșie cu mânecă lungă, așa de tare mă învinețise Dean seara trecută când mă apucase de braț. Nu știu ce naiba îl apucase. Bine, de fapt înțelegeam; nu voia să mai tulbur apele, dar chiar și așa, nu era cazul, iar dimineață am plecat fără să-i spun o vorbă. Eram sigură că la întoarcere aveam să găsesc o nouă geantă de firmă și câteva duzini de trandafiri roșii. M-am îndreptat spre Glow pentru clubul nostru de carte lunar, nerăbdătoare să discutăm despre *Vogue* și, desigur, despre Shannon. Mă gândeam că nici n-o să participe după ce s-a făcut de râs la gală. În! Când am ajuns, fereastra din stânga a salonului era acoperită cu scânduri, iar sticla ușii era lipită cu bandă adezivă. Locul chiar că se ducea de râpă.

— De ce arată salonul de parcă ar fi părăsit? am strigat eu, dând deoparte draperiile de catifea și pășind înăuntru. Era să nici nu intru, ca nu cumva să mă vadă cineva. Ce-ar zice lumea? Dar eu am ales ce-am avut de citit luna asta, așa că nu puteam să nu vin.

Mi-am încrețit nasul și mi-am dat jos ochelarii de soare. Locul chiar arăta mai ponosit, nu mai era așa curat ca de obicei. Lipsea o măsuță de toaletă.

— Jenny ar trebui să-și ia o menajeră, neapărat. E mult de lucru aici.

Crystal și Karen stăteau pe o canapea. În timp ce Keisha făcea cocktailuri și aranja locul. Măsuța de cafea era acoperită cu platouri cu fructe proaspăt tăiate, croasante și felii de brânză. Crystal nu arăta prea bine. Avea cearcăne negre și purta niște colanți Lululemon și un tricou alb. Și Karen arăta banal. Oare se dăduseră amândouă bătute? Mi-am dat ochii peste cap.

— S-a dat o spargere aseară la Glow, mi-a spus Karen, uitându-se la mine.

— Cum? Îngrozitor!

— Iar Jenny a fost bătută destul de rău, a zis Crystal cu ochii umezi și cu buza de jos tremurându-i.

— Ce? am izbucnit eu, ducând mâna la gură. Unde e?

Înainte să apuce ele să răspundă, Jenny a apărut pe ușa din spate. Ochiul drept îi era învinețit. Avea buza umflată și gâtul plin de vânătăi.

— Doamne! Jenny, ești bine? am zis eu, ducându-mă repede la ea.

— Sunt bine. Nu e așa de rău pe cât pare, a spus ea, îndreptându-se spre măsuța de toaletă.

S-a dat cu pudră pe gât, încercând să acopere urmele, dar erau prea închise la culoare.

— Pot să îți ofer ceva? Am Vicodin.

— Nu, nu. Vreau doar să mă bucur de clubul de carte și să nu vorbesc despre asta, dacă se poate.

S-a căznit să zâmbească, dar a tresărit de durere și și-a dus degetul la buză.

Toată lumea a încuviințat din cap.

— Să știi că mă descurc eu aici dacă vrei să te duci sus, să te întinzi, s-a oferit Keisha.

— Fii serioasă, sunt bine.

M-am așezat pe canapea.

— E pur și simplu îngrozitor ce s-a întâmplat și o să aduc asta în discuție la următoarea ședință de comitet, ca să propun o strângere de fonduri, am zis eu.

— Olivia, nu e nevoie. Asigurarea o să acopere totul. Azi o să fie înlocuite și geamurile, a spus Jenny, turnându-și un pahar de suc de portocale.

— Dar fața ta… E pur și simplu hidoasă!

— Olivia! m-a mustrat Karen.

— O spun în cel mai bun sens posibil, firește, m-am corectat eu cu un zâmbet.

— O să se vindece, a zis Jenny, sorbind din pahar.

M-am foit pe canapea.

— Karen, neapărat să-l chemi pe Mark s-o vadă. Probabil c-o să aibă nevoie de chirurgie estetică, am zis eu.

Karen și-a dat ochii peste cap. Se pare că nu ținea la Jenny la fel de mult ca mine.

— Să începem discuția clubului nostru de carte, a spus Jenny, împreunându-și mâinile.

— De fapt, luna asta nu e un club de carte, ci un club de *Vogue,* am zis eu, scoțând din geantă ultimul număr al revistei. Primele cinci cele mai proaste ținute, spune! am somat-o eu pe Crystal, arătând-o cu degetul.

Arăta de parcă mai avea puțin și plângea, dar nu știam de ce.

— Ești bine, Crystal? am întrebat-o.

— Da, a zis ea, încuviințând din cap. Dar n-ar trebui s-o așteptăm și pe Shannon?

S-a uitat în jur, căutând aprobarea noastră.

— Crezi c-o să vină? După seara trecută…

Am luat un cocktail și mi l-am dus la buze ca să-mi stăpânesc râsul.

— N-a fost chiar așa de rău, a intervenit Karen, luând și ea un pahar.

Mi-am scos telefonul.

— Cred că glumești. Am filmat totul. E mortal, am spus și am apăsat pe „Redă”. Mă gândeam să trimit înregistrarea la WorldStar.

— Închide-o, Olivia, mi-a cerut Karen, uitându-se urât la mine.

— Ce-are? E doar o glumă. Mai relaxează-te și tu. Oricum, Keisha, probabil ești singura care știe ce e WorldStar, am zis eu, făcându-i cu ochiul.

Keisha s-a încruntat.

— Ești o figură, mi-a zis ea, clătinând din cap.

— Mulțumesc, am răspuns, zâmbindu-i larg.

Karen și-a dat băutura din pahar pe gât și l-a umplut din nou, cu șampanie de data asta.

— De ce naiba i-ai spus lui Shannon că nu mai e președintă, Olivia? m-a întrebat ea, privindu-mă

printre gene.

— Așa am făcut?

Mi-am dus mâinile la piept.

— Mi-a scăpat. Îmi pare rău. Știu că am stabilit să mai așteptăm. Probabil băusem cam mult.

Minciunile îmi veneau foarte ușor. Mi se rostogoleau pe limbă una după alta.

Karen a scos un oftat adânc și a luat o gură de șampanie.

— Acum e furioasă. Nici măcar nu mai vorbește cu mine.

— E îngrozitor, dar știi cum e Shannon, am zis eu, clătinând din cap. Sunt sigură c-o să-i treacă. Doar sunteți prietene, am adăugat cu un zâmbet slab.

Crystal s-a aplecat și și-a umplut o farfurie cu brânză și două croasante. A îndesat brânza în pâine și a mâncat totul ca pe un sandviș. Ce scârbos! Oare ce vedea Bryce la ea?

— N-am apucat să-i cer scuze lui Shannon pentru comportamentul lui Bryce de seara trecută, așa că sper să vină, a zis Crystal cu gura plină.

Purcică lipsită de maniere!

— S-a purtat deplorabil, a fost de acord și Karen.

Lui Crystal i s-au umezit ochii din nou.

— Nici acum nu-mi vine să cred că a făcut ce a făcut, a zis ea cu glas frânt.

Țărăncuța asta era de-a dreptul patetică. Cum de îndrăznea să nu-și susțină soțul? Bryce nu greșise cu nimic. Nu era vina lui că Shannon era ca herpesul: greu de tratat și imposibil de alungat vreodată cu adevărat. Numai un certificat de deces putea să-l scape de Shannon.

— Sunt de acord cu voi. Bryce a întrecut măsura aseară, am spus eu, mușcându-mi limba.

Crystal mi-a zâmbit mulțumită. Keisha a făcut ochii mari, dar apoi și i-a îngustat când a întâlnit privirea lui Jenny. Probabil pentru că era așa de greu să te uiți la ea. Arăta de parcă ar fi bătut-o

cineva cu ciocanul peste față. Chiar că punea salonul într-o lumină proastă.

— Ești sigură că nu ți-e greu să fii aici, Jenny? am întrebat-o eu, înclinând capul.

— Da, sunt bine.

A mai luat o gură de suc de portocale, plimbându-și ochii prin cameră și apoi uitându-se din nou la mine.

— În fine. Cred că Bryce îi e dator lui Shannon cu niște scuze.

Mințeam cu nerușinare.

— De acord, au zis Karen și Keisha într-un singur glas.

Jenny a încuviințat ușor din cap și apoi și-a masat gâtul plin de vânătăi. Ar fi trebuit să-și fi pus un pulover pe gât.

— O să am grijă să-și ceară scuze, a promis Crystal.

— Ce mă bucur că ne înțelegem toate din nou, am spus eu, cu zâmbetul până la urechi.

— Nu toate. Cum ziceam, Shannon mă urăște, m-a corectat Karen, sorbind din șampanie.

— O să vă împăcați voi, a intervenit Jenny aproape în șoaptă, cu glas răgușit.

Puteam să împing lucrurile încă și mai departe, ceea ce am și făcut:

— Nu e vina ta că Shannon s-a îmbătat și s-a făcut de râs. Și nici că m-a luat pe mine gura pe dinainte și i-am spus despre treaba cu președinția, am spus eu, încercând să fiu cât mai convingătoare.

— Și nici că Bryce s-a purtat urât cu ea, a adăugat Crystal, iar eu i-am zâmbit.

— Nu-mi place s-o spun, dar sunt de acord cu Olivia, a intervenit și Keisha, trimițându-mi un zâmbet căznit.

— Mulțumesc, Keisha, i-am răspuns, zâmbind și eu.

S-a auzit clopoțelul de la intrare și de după draperii a apărut Shannon, îmbrăcată din cap până-

n picioare numai cu haine de designer. Avea fața cam umflată, probabil de la beția de noaptea trecută. În rest, arăta destul de bine. Poate d-asta și întârziase, pentru că se chinuise să pară puternică, deși noi știam bine că e precum o cutiuță de pudră compactă: gata să se împrăștie peste tot la cea mai mică atingere.

— Îmi cer scuze c-am întârziat. Despre ce sporovăiți, curcilor? a zis ea, venind la noi în pas vioi și luând o sticlă de șampanie.

Și-a turnat un pahar și a luat loc. Încerca să pară degajată, dar era forțat.

— Despre tine, am răspuns.

— Ce s-a întâmplat cu fereastra? a întrebat Shannon, fără să-mi ia comentariul în seamă.

— A avut loc o spargere, a zis Jenny.

Shannon s-a întors spre ea.

— O, Doamne! Ești bine?

A făcut ochii mari și a rămas cu gura căscată.

— Nu vrea să vorbească despre asta, a sărit Keisha, punând mâna pe umărul lui Jenny.

— Da, haideți să ne întoarcem la clubul de carte, a spus Jenny cu o voce gâtuită.

Shannon a închis gura și a încuviințat din cap.

— OK, sigur.

— Cum te simți în dimineața asta, Shannon? am întrebat eu.

Lui Shannon i-au trebuit câteva clipe ca să-și ia ochii de la Jenny. Dar imediat și-a întors din nou privirea spre ea.

— Ești sigură, Jenny? a întrebat ea.

Jenny a dat din cap în semn că da.

— Shannon, ți-am pus o întrebare, am insistat eu, învârtind lichidul din pahar.

M-a săgetat cu privirea.

— Am niște lucruri de rezolvat, din cauza unei trădări recente, a zis ea, aruncându-i lui Karen o privire încruntată.

Jenny și Keisha s-au uitat îngrijorate una la alta. De obicei nici nu mă sinchiseam de ele, dar știam

că trebuie să fiu atentă la reacțiile tuturor dacă voiam să obțin controlul asupra acestui grup de femei. Domnia lui Shannon luase sfârșit. Trăiască regina Olivia!

— Shannon, dacă ai ceva de zis, zi, a somat-o Karen.

— A spus cineva ceva? a întrebat Shannon, făcându-și mâna pâlnie la ureche. Mi s-a părut că am auzit o fostă prietenă care m-a înjunghiat pe la spate.

Karen și-a dat ochii peste cap și a luat o gură de șampanie.

— Shannon, a început Crystal, întorcându-se spre ea cu totul corpul. Vreau să-mi cer scuze pentru comportamentul lui Bryce de aseară. Sunt de-a dreptul consternată și sunt supărată pe el. Ai organizat o gală minunată și lumea n-o să țină minte decât ce frumos a fost evenimentul tău.

Crystal a zâmbit.

Shannon a încuviințat imperceptibil din cap, dar apoi și-a ridicat bărbia.

— Nu-i nevoie să-ți ceri scuze pentru Bryce. Iau cina cu el în seara asta ca să discutăm ce s-a întâmplat între noi.

Crystal s-a lăsat pe spate.

— Oh, n-am știut.

Aluat o gură zdravănă de cocktail, golindu-și paharul.

— Crezi că e o idee bună? a întrebat Karen.

Shannon a luat câteva boabe de struguri și le-a aruncat în gură.

— Nu știu cine a pus întrebarea, dar da.

Schimbul ăsta de replici dintre Shannon și Karen n-a făcut decât să-mi amintesc cum s-a purtat Shannon cu mine când am venit în Buckhead. La început s-a prefăcut că nu exist, iar apoi m-a agresat și m-a ridiculizat. Era plăcut să văd că se ia și de altcineva.

— E deplasat să iei cina cu soțul unei alte femei, Shannon, i-am atras eu atenția, știind foarte bine că

torn gaz pe foc.

— A fost soțul meu mai întâi! a răbufnit Shannon.

A tras adânc aer în piept și s-a prefăcut că-și aranjează bijuteriile.

— Deci ce ținută v-a plăcut cel mai mult? a intervenit Keisha, ținând în mână exemplarul ei din *Vogue* și încercând din răsputeri să schimbe subiectul.

Acum ea era cea care se străduia să mențină pacea între noi, fiindcă Jenny nu mai putea să-și asume rolul ăsta.

— Pagina cincizeci și trei, am zis eu, ca să-i dau o mână de ajutor bietei de ea.

S-a apucat imediat să caute pagina.

— Nu mă deranjează că iei cina cu Bryce. Suntem fericiți în căsnicia noastră, a spus Crystal cu gingășie.

Keisha a luat o gură direct din sticla de șampanie. Karen a început să bată mai repede din picior. Jenny a luat revista de la Keisha și a început s-o frunzărească cu atâta furie, că rupea aproape fiecare pagină. Eu urmăream totul cu răsuflarea tăiată. Numai o pungă de floricele SkinnyPop ar fi putut să-mi sporească plăcerea.

— Și noi eram fericiți, a zis Shannon, apăsând fiecare cuvânt.

Crystal a mijit ochii și eram sigură c-o să sară la gâtul ei, dar în loc de asta, au început să i se prelingă lacrimi pe obraji. Jalnic!

— Shannon, zău așa! a spus Karen, clătinând din cap.

— Ce? Ați uitat? Mi-a furat soțul, a zis Shannon, ridicând mâinile.

— Nu ți l-a furat. Una din două căsnicii se încheie cu un divorț, Shannon. Nu e un capăt de țară, am spus eu cu calm.

— Mănânci rahat, Olivia, mi-a trântit-o ea, dând din mână cu dispreț.

Am rămas cu gura căscată, prefăcându-mă scandalizată de cuvintele ei, dar, de fapt, mă distram pe cinste. Crezusem c-o să-mi fie mult mai greu s-o dau pe Shannon afară din grup, dar iată că se sabota singură.

— Cred c-ar trebui să pleci, a zis Karen.

— Crystal, ar trebui să pleci, a spus Shannon cu un zâmbet.

— Nu ea. Tu, Shannon, a insistat Karen cu fruntea sus.

Shannon a întors imediat capul spre ea. S-a ridicat intempestiv, aruncându-i fulgere din priviri.

— Bine. Oricum nu vreau să fiu aici, în compania unei false prietene cum ești tu, Karen, a spus ea și s-a uitat pe rând la fiecare dintre noi. *Vogue* nici măcar nu-i o carte, Olivia, toanto ce ești. Și Crystal, o să-i spun soțului *meu* că târfa lui îi transmite salutări.

Shannon s-a răsucit pe călcâie, dar s-a oprit și s-a întors spre Jenny.

— Îmi pare rău. O să te sun mai încolo să văd ce mai faci.

S-a uitat cu compasiune la ea, după care ne-a întors spatele și a ieșit furtunos din salon.

Noi am rămas așa, sorbind din când în când din pahare și uitându-se unele la altele.

— Interesant, n-am ce zice, a comentat Keisha, umplându-și din nou paharul.

— Acum putem să-i anulăm abonamentul? am zis eu, ridicând o sprânceană.

— Nu. Trece printr-o perioadă dificilă, atâta tot, a spus Jenny.

— Da. Și-i mergea așa de bine! Cred că pierderea funcției de președintă și gestul lui Bryce de aseară i-au pus capac, și-a dat Karen cu părerea, uitându-se urât la mine și clătinând din cap.

— Îmi pare rău pentru ea, a murmurat Crystal, ștergându-și ochii cu un șervețel și mușcând din croasantul umplut cu brânză.

— Tuturor ne pare rău, a întărit Karen, bătând în continuare din picior.

Am încuviințat și eu din cap, deși una făceam și alta gândeam.

22. SHANNON

— Pe aici, a zis chelnerița, conducându-mă la o masă retrasă, de două persoane.

Mi-a tras scaunul și mi-a spus c-o să trimită pe cineva să ia comanda după ce venea și oaspetele meu.

— Puteți să-mi aduceți deja o sticlă de Dom Pérignon, am cerut eu.

Ea a încuviințat din cap.

Îmi pusesem cea mai strâmtă rochie de designer și pantofii cu tocurile cele mai înalte și așteptam cu nerăbdare sosirea lui Bryce. Îl invitasem la cină ca să vorbim despre ce s-a întâmplat și să vedem cum putem să mergem mai departe (ca cuplu). Acceptase, dar nu-mi cunoștea adevăratele intenții. Ce-i drept, mă făcuse de râs în fața întregului oraș, dar și eu îl încolțisem și nu avusese cum să-și declare deschis dragostea față de mine. Trebuia să se gândească și la cariera lui. Însă acum, între patru ochi, putea să-și mărturisească sentimentele, așa cum făcuse și cu câteva clipe înainte de incidentul de pe scenă. Știam că păream sărită de pe fix, dar așa fusese mereu între noi doi. Și prima dată, acum mulți ani, trebuise să-l conving să mă iubească și știam că trebuie s-o fac din nou. Era genul de om care lua hotărâri numai cu capul. Inima nu juca niciun rol. Bryce era ca o sculptură în gheață, rece și inflexibil, așa că nu-mi rămânea decât să-l cioplesc încetișor cu dalta. Fie reușeam să fac din nou din el bărbatul care mă iubea, fie aveam să-l distrug încercând să fac asta.

O clipă mai târziu, au venit doi chelneri cu două pahare și sticla de șampanie într-o găleată cu gheață. Unul a desfăcut sticla și a turnat în pahare, pe când celălalt a aranjat masa și a pus sticla înapoi în găleată. Le-am zâmbit satisfăcută și le-

am mulțumit. Am luat o gură de șampanie; bulele răcoroase gâdilându-mi limba.

M-am uitat la ceas. Bryce întârziase cinci minute. Firește că mă făcea să aștept. Mi-am scos repede o oglinjoară și mi-am verificat machiajul. Exact când am pus-o la loc în geantă, l-am zărit pe Bryce în celălalt capăt al sălii. I-am făcut cu mâna și am zâmbit. M-a salutat cu o mișcare ușoară din cap, cu buzele strânse și a venit la mine. M-am ridicat de pe scaun și m-am întins să-l îmbrățișez, deși el aproape că se așezase deja la masă.

— Mulțumesc mult că ai venit, am zis eu.

El m-a bătut pe spate și a luat loc. M-am întors pe partea mea de masă și m-am așezat în fața lui. Nu-mi puteam șterge zâmbetul de pe față. Și-a ridicat paharul de șampanie.

— Ah, un toast. Perfect, am spus eu, ridicându-mi paharul.

Bryce și l-a tras pe al lui de la buze.

— În cinstea noastră, am zis, ciocnindu-mi paharul de al lui.

— Ce te-a apucat, Shannon?

Și-a lăsat paharul la loc pe masă și a ridicat o sprânceană. S-a rezemat de speteaza scaunului, măsurându-mă din priviri. Era limpede că-i plăcea ce vede.

— Doar îmi întâmpin soțul, i-am făcut eu cu ochiul.

— Fostul soț, m-a corectat el.

Am ridicat din umeri.

— Ce mi-e una, ce mi-e alta, am chicotit eu.

— Ai băut? m-a întrebat Bryce. Fiindcă nu vreau să am discuția asta cu tine dacă ai băut.

S-a sprijinit cu coatele de masă și s-a aplecat spre mine.

— Vorbesc serios, Shannon. Nu vreau să repetăm episodul de aseară.

— Sigur. Sunt la primul pahar. Serios, am mințit eu.

Băusem deja acasă un cocktail – sau patru.

El a dat din cap.

— Bun, despre ce mai exact voiai să vorbim? Ai spus cum că ai vrea să găsim o cale de a conviețui amiabil în Buckhead.

— Hai să comandăm mai întâi. Sunt lihnită.

Am luat meniul și m-am prefăcut că-l citesc. De fapt, voiam doar să stau mai mult cu el. Îmi trebuia mai mult timp ca să-i explic de ce ar fi în interesul lui să ne împăcăm. Trebuia să-l fac să vadă ce bine ne stătea împreună.

— Bine, a zis el chiar când a venit chelnerița.

— Să vă aduc pentru început niște apetitive? ne-a întrebat ea.

Bryce a clătinat din cap.

— Da, am zis eu repede, o să luăm câte unul din fiecare.

Chelnerița a încuviințat cu o mișcare din cap și s-a retras.

— N-am toată seara la dispoziție. Am de lucru.

— Știu, iubitule. Eu înțeleg mai bine ca oricine ce importantă e munca pentru tine. Relaxează-te și simte-te bine.

Bryce a tras adânc aer în piept și și-a ridicat paharul, luând o gură zdravănă de șampanie. Chelnerița s-a întors cu pâine și câteva apetitive reci.

— Cum a fost azi la muncă? am întrebat eu, luând niște *steak tartare* și o felie de pâine.

— Am avut mult de lucru, a zis el, luând o stridie.

Parcă nici n-am fi fost despărțiți tot timpul ăsta. Totul își reluase cursul normal.

Știam că fetele erau supărate pe mine pentru purtarea mea de mai devreme, dar și eu eram la fel de supărată pe ele. Niciuna dintre ele nu credea în mine și în Bryce. Niciuna dintre ele nu m-a sprijinit la galăă. Dar eram sigură că, după ce mă împăcăm cu Bryce, aveau să se dea și ele pe brazdă. N-o să aibă încotro.

— Ai auzit de spargerea de la Glow? Ce păcat! Jenny nu arăta bine, am spus eu.

În ciuda problemelor pe care le aveam, mă afectase teribil s-o văd pe Jenny în starea aia mai devreme.

— Da, Crystal era acolo când s-a întâmplat, a spus Bryce, dând din cap. E foarte tulburată și ar trebui să fiu alături de ea acum.

Am rămas cu gura căscată.

— Crystal era acolo? N-am știut.

— A vrut să facă o plimbare după toate câte s-au întâmplat la gală și-și uitase poșeta la Glow, a explicat Bryce, oftând. Când a ajuns ea, unul dintre hoți a fugit, iar celălalt o strângea pe Jenny de gât. Dar a luat-o și el la fugă atunci când Crystal a tras un glonț.

— Are un pistol? m-am minunat eu, ducând mâna la gură și făcând ochii mari.

Bryce nu a răspuns. S-a mulțumit să mai ia o gură de șampanie.

Habar n-aveam că Crystal o salvase pe Jenny și acum mă simțeam puțin vinovată că pusesem la cale întâlnirea asta. Dar Bryce a fost al meu mai întâi și nu-mi puteam recăpăta viața de dinainte decât dacă-l recuceream, așa că i-am dat înainte.

A mai sosit un rând de apetitive și am comandat felul principal. Bryce a cerut chiar și o a doua sticlă de Dom Pérignon. Părea să-i placă să fie acolo… cu mine.

— Totul e minunat, am comentat eu, arătând spre mâncare.

— Așa e. E restaurantul meu preferat din tot orașul, a încuviințat el cu o mișcare din cap.

Mi-am tamponat buzele cu un șervet.

— Știu.

El mi-a zâmbit din colțul gurii.

— S-ar zice că putem totuși să ne înțelegem.

— Cred că putem să facem mult mai mult de-atât.

Am luat o sorbitură prelungă din paharul de șampanie în timp ce Bryce mai mânca o stridie.

— Da, chiar voiam să-mi cer iertare pentru gestul de aseară, a început el.

— Ei, lasă asta. A fost doar o neînțelegere, l-am întrerupt eu, dând din mână.

— Nu, a insistat el, ridicând mâna ca să mă oprească. Comportamentul meu a fost deplasat și-mi cer iertare că te-am făcut de râs. Nu asta a fost intenția mea.

Bryce a aruncat o privire prin încăpere, apoi s-a uitat din nou la mine.

— Sper că putem să trecem peste asta împreună, a spus el cu un zâmbet.

— Desigur, am zis eu, dând din cap și răspunzându-i la zâmbet.

— Bun, a continuat Bryce, aruncându-și în gură un inel de calamar prăjit. Mă bucur să aud asta.

Chiar când am terminat cu apetitivele, chelnerița a venit să strângă farfuriile și să ne aducă felul principal.

— Arată bine, am spus eu, înfigându-mi furculița într-un somon glazurat cu miere.

Bryce s-a apucat să-și mănânce filetul *mignon* și cartofii.

Am tras de câteva ori aer în piept, îmbărbătându-mă pentru ce aveam de gând să fac. Venise clipa hotărâtoare. Mă gândisem la asta toată ziua și, după cearta de la salon, știam că asta era ce-mi trebuia. Aveam să repar totul. Mi-am lăsat furculița în farfurie și am luat o gură de șampanie. Bryce nu a observat că m-am oprit din mâncat. N-a băgat de seamă că mă uitam drept la el când am vârât mâna în geantă și l-am scos.

M-am ridicat de la masă, cu o mână la spate, având grijă să nu vadă ce țin în palmă.

— Bryce.

A ridicat ochii la mine, privirile ni s-au întâlnit, iar pe chip i s-a citit nedumerirea. Eu, în schimb, eram calmă.

— Ce faci? Ai nevoie la baie?

— S-a terminat.

— Ce s-a terminat? a întrebat el, măsurându-mă din priviri.

— Povestea dintre tine și Crystal.

S-a uitat stânjenit prin restaurant și apoi din nou la mine.

— Shannon, să nu faci vreo prostie.

M-am lăsat pe un genunchi și am ridicat privirea spre el, cu un zâmbet larg pe buze. Am scos de la spate obiectul pe care-l ascundeam: era o cutiuță cu vechea lui verighetă. Am deschis cutia, iar Bryce a făcut ochii mari. Se vedea că e surprins, dar era o surpriză plăcută. S-a făcut roșu la față. Se îmbujorase. A strâns din ochi. Se lupta să-și rețină lacrimile.

— Ridică-te. Ridică-te odată, a spus el gâtuit.

— Bryce, tu ești toată viața mea. Știu că ne-am rătăcit pe drum, dar hai să nu mai irosim nicio clipă departe unul de altul. Vrei să fii din nou soțul meu?

Lacrimi au început să mi se rostogolească pe obraji și glasul mi s-a frânt, ceea ce le-a atras atenția celorlalți clienți din restaurant. Au început să se audă șușoteli. Toată lumea era cu ochii pe mine și pe Bryce. Camerele de filmat ale telefoanelor mobile erau îndreptate asupra noastră. Oamenii voiau să ne imortalizeze momentul de tandrețe.

— Ridică-te, a șuierat el printre dinți.

— Mă ridic dacă zici „da”, am răspuns eu, tot în șoaptă.

El a încuviințat din cap.

— A zis „da”, am anunțat eu cu voce tare, ridicându-mă imediat.

Lumea a ovaționat și a aplaudat. Chelnerița ne-a adus de îndată o farfurie de căpșune învelite în ciocolată. (Aranjasem asta din timp.) M-am aplecat să-l strâng în brațe și am încercat să-l sărut pe buze, dar Bryce m-a respins.

— Ajunge, Shannon!

În restaurant s-a făcut dintr-odată liniște.

— Ce trebuie să fac ca să pricepi odată că mariajul nostru s-a încheiat? E ridicol. *Tu* ești ridicolă.

Lacrimile mele de bucurie s-au preschimbat aproape imediat în suspine de jale.

— Dar te iubesc, Bryce. Ne potrivim. Ai spus-o chiar tu la gală. Amintirile îmi sunt cam încețoșate. Jur că mi s-a pus ceva în băutură, dar îmi aduc aminte că ai zis că poate reușim să rezolvăm lucrurile cumva. Și ai spus că arăt minunat.

— Am spus-o doar ca să-mi faci o prezentare frumoasă. Nu te iubesc. Te *disprețuiesc.* Nu ne potrivim, a zis el, clătinând din cap și frecându-și tâmplele. Uneori mi se pare că nu a fost suficient că am divorțat de tine.

— Cum adică?

Bryce mi-a aruncat o privire sumbră. Și-a azvârlit șervetul pe masă și a dat pe gât șampania care îi mai rămăsese în pahar.

— Crede-mă că nu vrei să știi. Dar ține-te departe de mine și de Crystal, a zis el, îndreptând arătătorul spre mine.

— Ce-i asta, o amenințare? am întreba eu, punându-mi mâinile în șolduri.

— Sunt om de cuvânt. Și, cu toate că statutul de văduv mi-ar aduce multe voturi la următoarele alegeri, hai să nu ajungem la asta, a adăugat el în șoaptă, aplecându-se spre mine.

Am rămas cu gura căscată. Bryce s-a rezemat din nou de speteaza scaunului, a pus o mână pe umărul meu și mi-a zâmbit.

— Ne cerem scuze, oameni buni. A fost doar o mică neînțelegere, iar fosta mea nevastă nu și-a luat medicamentele, a spus el cu vocea lui de politician, întorcându-se spre ceilalți clienți. Fac cinste cu un rând de băuturi pentru toată lumea, a anunțat el, afișând un zâmbet larg.

Mulțimea a început să aplaude și să ovaționeze. Eu amuțisem de uimire și rămăsesem încremenită. Iarăși mi s-au umplut ochii de lacrimi.

— O să fie bine, a liniștit-o Bryce pe chelneriță.

Mi-am înșfăcat poșeta și am ieșit glonț din restaurant. Totul se învârtea cu mine. De-abia mai reușeam să merg.

Cum de-l lăsasem să-mi facă una ca asta? Dacă ți se întâmplă o dată, e vina celui care te-a rănit. Dacă ți se întâmplă a doua oară, e vina ta. Dar dacă ți se întâmplă și a treia oară, trebuie să fii ditamai idiotul.

23. CRYSTAL

M-am dat cu balsam de buze ChapStick și m-am admirat în oglindă. Purtam o salopetă scurtă și neagră, balerini și o jachetă de blugi. Eram sigură că Olivia avea să-mi dezaprobe ținuta, dar ne întâlneam doar să bem ceva. Fusese ideea mea. Mă hotărâsem să-i mai dau Oliviei o șansă să devenim măcar cunoștințe apropiate dacă nu chiar prietene. După ce-l văzusem pe Dean strângând-o de braț la gală, îmi dădusem seama că trece prin mai multe decât lăsa să se vadă și voiam să fiu alături de ea. Ca să nu mai zic că voiam să profit de orice putea să-mi abată gândurile și să-mi ocupe timpul. Uneori, când închideam ochii, o vedeam pe Jenny pe podeaua salonului, plină de sânge și de vânătăi. Ce fel de om ar face așa ceva? Și pentru ce? Pentru o poșetă? Ăsta fusese singurul lucru pe care-l luaseră. Polițiștii au zis că hoții sigur nu se așteptaseră să dea peste cineva acolo și de aceea lucrurile evoluaseră așa cum o făcuseră, iar celălalt tip fugise. Deocamdată nu aveau piste. Singurul indiciu era tatuajul prost făcut de pe pulpa individului care o luase la fugă. Dar eram sigură că i-aș fi recunoscut imediat vocea dacă i-aș fi auzit-o din nou. „Fir-ar să fie! Nu așa trebuia să decurgă lucrurile”. Astea fuseseră cuvintele lui, dar câteodată parcă erau și ale mele.

Am auzit ușa de la intrare deschizându-se și închizându-se. Bryce se întorsese de la cina cu Shannon. Mă sunase mai devreme pentru a-mi spune că acceptase să ia masa cu fosta lui soție ca să îngroape securea războiului și să-și ceară scuze pentru felul în care se purtase. Mă bucuram că făcea efortul ăsta, deși cina și scuzele nu fuseseră ideea lui. Călca apăsat, urcând treptele care duceau spre dormitorul principal. Mi-am înfoiat părul și mi-am pus o poșetă pe umăr chiar când a intrat el

în cameră. Și-a relaxat nodul cravatei și și-a scos sacoul, aruncându-l pe pat.

— Cum a mers? l-am întrebat eu.

— Binișor, a zis Bryce, desfăcându-și nasturii de la cămașa albă.

— Ți-ai cerut scuze?

— Da.

Îmi dădea răspunsuri monosilabice. Mi-am dat seama imediat că nu-mi spune tot adevărul.

— Deci sunteți în relații bune acum? am insistat eu, ridicând o sprânceană.

Și-a dat jos pantalonii și cămașa și a rămas o clipă așa, în boxeri și în tricoul lui alb, după care a venit la mine. Mi-a ridicat bărbia.

— N-o să ne mai deranjeze, a zis el, sărutându-mă pe frunte și apoi pe buze. Mă duc să fac un duș. Vii și tu?

— Nu pot. Mă văd cu Olivia.

Știam că nu e sincer cu mine, dar eram sigură că, mai devreme sau mai târziu, tot aveam să aflu adevărul. Dacă acum erau în termeni buni, atunci atitudinea lui Shannon față de mine avea să se îmbunătățească – sau cel puțin așa speram.

— Foarte bine. Poate ar trebui să venim și eu, și Dean.

— E o ieșire între fete, am zâmbit eu.

— Atunci nu mă bag, a spus Bryce, sărutându-mă din nou pe frunte.

A făcut un pas în spate și a pornit spre baie. Înainte să închidă ușa, s-a întors spre mine și a zis:

— Te iubesc, Crystal.

— Eu te iubesc și mai mult.

Zâmbetul i s-a lățit pe față, dezvelindu-i dinții de un alb perfect și gropițele fermecătoare. Pe urmă a intrat în baie. Aveam o presimțite neplăcută. Mama mereu îmi spunea să-mi urmez intuiția. Nu știu de ce, dar de când îl întâlnisem pe Bryce, nu făcusem deloc asta.

24. KAREN

— Noapte bună, puiule, am spus eu, închizând lumina în dormitorul plin de dinozauri al lui Riley.

Îl băgasem la culcare după o seară în care ne jucaserăm doar noi doi în curtea din spate, mâncaserăm pizza și ne uitaserăm la filmul lui preferat, *Harry and the Hendersons.* Fusese printre preferatele mele când eram mică. Mark era încă în Miami și nu avea să se întoarcă săptămâna asta. Spusese că trebuie să se ducă la o conferință a chirurgilor plasticieni. Nu știam dacă e adevărat sau pur și simplu nu voia să fie în preajma mea. Nu ne înțelegeam prea bine în ultima vreme, după ce insistasem să-și ia concediu și-l luasem la întrebări în legătură cu *tête-à-tête*-ul lui cu Olivia. Zisese că e prea ocupat ca să-și ia vacanță și că nu făcea decât să fie drăguț cu Olivia, pentru că era prietena mea și clienta lui.

Am închis ușa camerei lui Riley și m-am dus la bucătărie, unde mi-am turnat un pahar de vin roșu. S-a auzit soneria. Am lăsat repede paharul din mână și m-am dus la ușa de la intrare, ca vizitatorul să nu apuce să apese din nou pe sonerie.

Am deschis ușa și în prag era Shannon. Machiajul de la ochi îi cursese pe obraji. Avea părul răvășit. Ochii îi erau injectați și împăienjeniți de lacrimi.

— N-am știut unde altundeva să mă duc, a zis ea, trăgându-și nasul.

Fără să mai stau pe gânduri, am poftit-o înăuntru. Ne certaserăm, dar certurile erau aproape întotdeauna de scurtă durată. Și-a dat jos pantofii și s-a prăbușit pe canapea.

— Să-ți aduc niște apă.

— Am luat cina cu Bryce în seara asta, a început ea, sugrumată de suspine.

Am umplut două pahare cu apă rece la bucătărie și m-am grăbit să mă întorc la Shannon, de teamă să nu aibă o cădere psihică. A luat repede o gură de apă, iar eu m-am așezat lângă ea pe canapea.

— Ce s-a întâmplat?

— L-am cerut în căsătorie, a zis Shannon, plângând.

— Ce ai făcut? am strigat eu, întorcând imediat capul spre ea.

„N-o judeca”, mi-am spus în gând.

— Știu. Sunt o imbecilă, s-a smiorcăit Shannon, luând încă o gură zdravănă de apă.

— Ba nu, nu ești. Ești doar o femeie cu inima frântă, am spus eu, punându-mi mâna pe genunchiul ei.

— Apropo, a spus „nu”, m-a informat Shannon, uitându-se la mine cu chipul schimonosit.

— Așa îmi și închipuiam, i-am răspuns, privind-o cu toată compasiunea.

— Și m-a amenințat.

Tristețea de pe chipul lui Shannon s-a prefăcut în furie.

— Ce a făcut?

— Cel puțin așa cred. Mi-a zis să-i las în pace pe el și pe Crystal și ceva cum că ar fi bine dacă ar deveni văduv.

A lăsat jos paharul, și-a încrucișat brațele la piept și s-a rezemat de canapea.

— Bryce e un nemernic. Așa a fost dintotdeauna, am spus eu, lăsând paharul din mână și luând aceeași poziție ca ea.

A întors capul spre mine și pe buze i-a apărut un mic zâmbet.

— Ai dreptate, nu-i așa?

— Da. Și mai e și alunecos.

— Chiar așa.

Am încuviințat din cap și mi-am pus palma peste mâna ei.

— O să fii bine, crede-mă. Nu bărbații din viața noastră ne fac să fim cine suntem. Noi ne definim

singure, i-am spus eu, deși încercam mai mult să mă conving pe mine.

— Dar mi-am pierdut funcția de președintă din cauză că sunt o femeie divorțată, a zis ea printre lacrimi.

— Nu ai pierdut-o pentru că ești divorțată, ci pentru că ai ratat două ședințe. Îmi pare rău că nu ți-am spus imediat. Voiam să fii fericită și să poți să-ți îndrepți întreaga atenție asupra galei. Nu voiam ca asta să te afecteze în vreun fel în seara evenimentului.

— Olivia a zis că e din cauza divorțului și că votul a fost unanim, m-a contrazis Shannon, mușcându-și buza.

— N-o asculta pe Olivia, am spus eu cu un geamăt de exasperare. Eu am votat împotrivă, dar ai încălcat o regulă stipulată în statutul fundației. De-aia a trecut moțiunea.

— Karen, îmi pare foarte rău pentru felul în care m-am purtat azi. Mi-e o jenă cumplită când mă gândesc la seara asta, la ziua de azi, la seara trecută.

Și-a plecat fruntea și a clătinat din cap.

— Nu-i nimic. Serios. Înțeleg. Viața e grea, mai ales în Buckhead. Eu o să fiu alături de tine oricât de nesuferită ai să fii, i-am promis, râzând.

A râs și ea și m-a strâns imediat cu putere în brațe. O să fie bine.

Mi-a vibrat telefonul și l-am ridicat de pe măsuța de cafea. Era un mesaj de la Keisha.

Ai văzut asta?

— Doamne sfinte, am zis eu cu voce tare și am rămas cu gura căscată.

Shannon s-a uitat la mine cu îngrijorare.

— Ce s-a întâmplat?

Am dat din cap.

— Nu vrei să știi.

25. JENNY

Sanford își scoate mobilul din buzunar și-l pune pe masă. Apasă de câteva ori și se oprește la un filmuleț pe care-l avea salvat.

— L-a găsit unul dintre oamenii mei, îmi explică detectivul, întorcând ecranul spre mine. Știi ceva despre asta?

Închid ochii, trag adânc aer în piept și-i deschid din nou. Pe ecran e o imagine cu Shannon. Filmulețul se cheamă „O femeie se sinucide*”.

— Da, spun eu, dând din cap.

26. OLIVIA

Am luat loc la o masă într-un mic bar de pe Peach Street și am comandat două pahare de votca martini. Crystal mă sunase ceva mai devreme ca să mă invite în oraș și am acceptat cu cea mai mare plăcere. Știam că mă descurcasem bine la salon și că zisesem tot ce trebuie. Femeile astea aveau să se dea pe brazdă în curând și să înțeleagă că nu sunt chiar așa de rea. Ar trebui să știe de-acum că e pur și simplu mai ușor pentru ele dacă mă au de partea lor, iar Crystal avea nevoie s-o ia cineva sub aripa ei. Eu eram persoana potrivită. Bine, aripa mea nu era mare, albă și pufoasă, ca o aripă de înger. Era mai degrabă ca o aripă de liliac – negricioasă și rapidă, cu gheare dedesubt.

— Bună, ce mai faci? a spus Crystal, luând loc și agățându-și geanta pe spătarul scaunului.

Iar se îmbrăcase necorespunzător. Eu purtam o rochie scurtă și roșie de cocktail, iar ea purta o jachetă de blugi. Acum că eram aliate, puteam s-o ajut în privința asta. M-am străduit să nu mă uit critic la ea și în schimb am zâmbit.

— Sunt bine. Mă bucur să te văd. Ți-am comandat o votca martini.

— O, mulțumesc. N-am gustat niciodată. Eu sunt mai mult genul de fată care bea bere.

Am avut grijă să zâmbesc în continuare. Mi-era aproape imposibil să nu fac niciun comentariu răutăcios. „Genul de fată care bea bere”? Și aici aveam ce s-o învăț. Chelnerița a adus două pahare de votca martini. Eu am gustat imediat din băutura mea.

— O să-ți placă la nebunie.

Crystal a luat paharul, ducându-și-l la buze. Se cam codea, dar până la urmă a luat o gură. S-a schimonosit la față de îndată ce a simțit gustul pe limbă. A pus paharul pe masă, a tușit și a încercat să-și revină.

— O să-mi ia ceva să mă obișnuiesc.

— E o băutură cam sofisticată, nu cred că-i pentru toată lumea. Vrei să ceri o bere?

— A, nu. E bine. Tot trebuie să încep de undeva dacă vreau să mă integrez, a zis ea, râzând.

— N-ai de ce să-ți faci griji. Cu sprijinul meu, o să te integrezi de minune.

A mai luat o gură, dar de data asta nu s-a mai strâmbat. Poate că nu era un caz pierdut. Era ca și cum aș fi avut propriul meu proiect caritabil. Sau un animăluț de casă.

— Ți-am propus să ne vedem pentru că voiam să mă asigur că ești bine, a zis ea, lăsându-și în jos bărbia cu un aer compătimitor.

— Oh, din cauza comportamentului lui Shannon? Nu mă mai deranjează. Shannon e vai de capul ei și e pur și simplu obsedată de Bryce. E trist. *Eu* ar trebui să-mi fac grijă pentru *tine.* Cum a mers cina lor? E totul în regulă cu tine și Bryce? Sper că n-a făcut nimic aiurea.

— Nu… a zis Crystal stânjenită. Nu-i vorba despre asta. Eu și Bryce suntem bine. S-ar părea că au avut o conversație productivă. Eu mă refeream la ce s-a întâmplat între tine și Dean la gală, a explicat ea, luând încă o gură din cocktail.

— Ce, aia? A fost doar un fleac. Dean băuse un pic cam mult și-l deranja că totul devenise așa de dramatic. Nu-i plac scandalurile, am explicat eu.

Crystal și-a împreunat sprâncenele, de parcă ar fi încercat să înțeleagă ce spun și să pună lucrurile cap la cap. Nu prea o ducea mintea, asta-i clar. Am mai luat o gură de votca martini și i-am făcut semn chelneriței să mai aducă două. Altfel avea să-mi fie greu să trec prin conversația asta.

— Ești sigură? m-a întrebat Crystal.

— De ce anume?

— Te-a strâns tare de braț. Ți-a mai făcut asta?

Se uita fix în ochii mei.

Nu știam ce urmărea, dar nu-mi plăcea. De ce-mi punea întrebările astea? Relația mea nu era

treaba ei. Chelnerița a venit cu cele două pahare de votca martini chiar când îl terminam pe primul.

— Da, sunt sigură, am răspuns, dându-mi ochii peste cap.

— Poți să vorbești cu mine, Olivia. Am fost într-o relație abuzivă. Știu cum e, a spus Crystal, punând o mână peste a mea.

— Cu cine? Cu Bryce? De-aia e Shannon așa obsedată de el? Are sindromul Stockholm?

Și-a retras mâna și și-a terminat primul martini.

— Nu, Bryce nu m-a atins niciodată. Mă referem la o relație anterioară. Voiam doar să vorbesc cu tine ca să mă asigur că ești bine, mi-a zâmbit ea cu blândețe.

I-am trimis și eu un mic zâmbet, cântărindu-mi opțiunile. Ca să faci pe cineva să te simpatizeze, cel mai simplu e să-i stârnești mila. Poate că soția lui Bryce tocmai îmi servise pe tavă abordarea corectă. Dacă nu ar fi insistat Dean să mă port frumos cu ea, aș fi pus-o la punct imediat. Dar dacă vrei să obții putere, trebuie să gândești în perspectivă, nu să te lași purtat de val, așa că trebuia să joc după regulile jocului și eram bucuroasă s-o fac. Avansarea pe scara socială nu era un sprint, ci un maraton.

— Îți mulțumesc că ești alături de mine. E foarte interesant să fiu în preajma ta. O să fiu sinceră cu tine. Dean nu m-a mai bruscat niciodată, dar chiar m-a speriat seara trecută. Își pierde răbdarea tot mai repede cu mine în ultima vreme și mă repede tot mai des, dar nu știu de ce. Poate eu sunt de vină.

Mi-am plecat fruntea, prefăcându-mă rușinată.

— Nu, nu spune asta. Nu tu ești vinovată de felul în care se poartă ceilalți, nici măcar când e vorba despre oameni pe care-i iubești.

Crystal s-a întins peste masă și m-a strâns de mână.

— Îl iubesc atât de mult, am zis eu, făcând să-mi piară glasul chiar la sfârșit.

— Sunt sigură că și el te iubește. Uite, nu știu cum este relația ta cu Dean, dar poți să vorbești cu mine dacă simți nevoia sau dacă ai nevoie de ajutor. Sunt gata să te ajut oricum pot.

Am luat o gură de martini și am încuviințat din cap. N-aveam nicio problemă cu Dean și oricum nu era treaba ei. Dar dacă voia să-mi ofere un sprijin de care n-aveam nevoie, nu mă deranja.

— Mulțumesc. Apreciez. Mi-ar plăcea mult să fim mai apropiate. Știu cum e să fii nou-venită în oraș.

N-am reușit să storc decât o singură lacrimă.

— Oh, a exclamat ea, întinzându-mi un șervet.

Am șters lacrima. Era ca un glonț pe țeavă, întotdeauna pregătit la nevoie.

— Iartă-mă. Dar faptul că ești nouă îmi provoacă amintiri foarte neplăcute, am explicat eu, sorbind din martini.

— Vrei să vorbim despre asta?

— N-ar trebui, dar da. Când m-am mutat aici, Shannon se purta pur și simplu îngrozitor cu mine. Multă vreme s-a prefăcut că nici nu exist, iar când a început să mă bage în seamă, se lua de mine, zicându-mi în toate felurile și bătându-și joc de mine cu fiecare ocazie. De-abia când am descoperit Glow a început să se poarte mai frumos cu mine. Dar asta după doi ani de chinuri, am povestit eu, clătinând din cap.

Crystal s-a întins din nou peste masă și m-a luat de mână.

— Îmi pare așa de rău, Olivia, nu am știut c-ai trecut prin așa ceva.

Îmi venea să-i dau mâna la o parte, dar am lăsat-o.

— Mulțumesc. Știu că tu nu ești așa de sofisticată și de elegantă cum eram eu când m-am mutat aici, dar promit că eu n-o să mă port niciodată așa cu tine. Noi două trebuie să avem grijă una de alta, am spus, ridicând paharul de martini.

A ciocnit cu mine, mi-a zâmbit și a băut din pahar.

— Ar trebui să vii poimâine la Glow. Jenny mi-a spus că fac manichiuri și servesc cocktailuri mimosa. Pare să fie distractiv, dacă mă întrebi pe mine. La salon întotdeauna e câte un eveniment, a spus ea râzând.

Cum îndrăznea să mă invite la un eveniment pe care-l creasem chiar eu? Cine se credea? Încerca să-mi ia locul? Să-mi fure locul de regină? Ce prostuță!

— Mi-ar plăcea, am răspuns eu, cu zâmbetul până la urechi, de mai avea puțin și-mi plesnea buza.

27. SHANNON

Karen mă rugase cu cerul și cu pământul să nu mă uit din nou, dar nu mă puteam abține. Cu fiecare vizualizare, mai murea o părticică din mine. Cum de ajunsesem așa? Nu ai niciodată ocazia să te vezi prin ochii altora, dar iată că eu puteam. Am pus din nou filmulețul. La început apăream eu la gală, beată și împiedicată; pe urmă, eu la restaurant, cerându-l pe Bryce în căsătorie, beată, iluzionată și împiedicată. Filmarea fusese editată în așa fel încât unele părți să ruleze din nou și din nou, ca o piesă pe un album. Sub protecția anonimatului, cineva îl încărcase pe YouTube cu titlul „O femeie se sinucide*”, iar în descriere scrisese „Se sinucide social”. Foarte isteț, n-am ce zice. Mi-am dat ochii peste cap. Am pus pauză și m-am cufundat între pernele canapelei. Ajunsese deja la peste zece mii de vizualizări. Karen zicea că făcuse reclamație și că avea să facă demersuri ca filmulețul să fie dat jos, dar vizualizările creșteau de la o clipă la alta, iar videoclipul era preluat pe tot mai multe alte site-uri și aplicații. Am derulat la secțiunea de comentarii. Știam că nu e o idee bună să le citesc, dar nu mă puteam abține.

Ce târfă proastă.

Ce păcat că nu s-a sinucis de-adevăratelea.

OMG! Aș muri de rușine.

Medalia de aur pentru cel mai penibil lucru.

Ce mai *clickbait*!

Lol. E făcătură, nu? Altfel nu se poate. Nimeni nu e așa de penibil.

Mișto țâțe.

Banii nu-ți dau clasă, asta-i clar.

Știe cineva cum o cheamă?

Am strâns din pleoape, lăsând să mi se prelingă lacrimi din colțul ochilor și am tras adânc aer în piept. Sigur era mâna lui Bryce aici. Fusese și la gală, și la restaurant și mă amenințase. Îl uram, dar în clipa asta mă uram pe mine încă și mai mult.

Mi-a vibrat telefonul. Pe ecran a apărut un mesaj de la Karen.

Voiam să văd dacă ești bine.
Ar trebui să-l dea jos în curând.

Dar oare chiar conta filmulețul ăsta? La urma urmei, mulți mă văzuseră așa în carne și oase. Numai eu nu mă văzusem dinafară și-mi venea să intru în pământ de rușine acum că înțelegeam ce devenisem.

Iarăși mi-a vibrat telefonul. Era un mesaj de la Jenny.

Mă gândesc la tine. Sper că ești bine.

Nu mai fusesem bine de multă vreme. Doar că până acum nu o știusem. Nu mai puteam să neg adevărul, care era chiar sub ochii mei. Filmarea era o dovadă și eram întrucâtva recunoscătoare că se întâmplase așa. Trebuia să mă schimb. Trebuia să fiu mai bună. Nu mai puteam trăi așa.

28. KAREN

Întârziasem cincisprezece minute la ședința de bronzat de la salonul lui Jenny, din cauză că-mi petrecusem toată noaptea în discuții cu cei de la YouTube. Filmarea fusese, în sfârșit, dată jos, dar asta după ce strânsese peste o sută de mii de vizualizări. Biata Shannon! Citisem comentariile și știam că și ea le văzuse. Erau unul mai josnic ca altul. Mă hotărâsem să-mi fac și o pedichiură după bronz, ca să fiu acolo când sosește Shannon. Nu mai vorbiserăm de seara trecută, de când plecase de la mine, dar spusese c-o să vină azi ca să-și arate sprijinul pentru Jenny și ca să le ceară scuze ei și Keishei pentru felul în care se purtase la clubul de carte.

Am deschis repede ușa proaspăt refăcută a salonului și, cum nu era nimeni la recepție, m-am dus direct în spatele draperiilor negre. Am găsit-o pe Keisha pe un scaun de pedichiură, relaxându-și picioarele în apă și bând o limonadă, pierdută în gândurile ei.

— Salut, scuze c-am întârziat la programarea cu Jenny, am spus eu, rotindu-mi privirea prin salon, dar Jenny nu se vedea nicăieri.

— Jenny s-a dus la doctor pentru o consultație de control. E OK dacă te bronzez eu? a zis Keisha, scoțându-și picioarele din apă.

— Da. Cum se mai simte? m-am interesat eu, înclinând capul.

— E puțin nervoasă și încă tulburată, cum era de așteptat. Încerc să fac tot ce pot pe aici ca s-o ajut cât mai mult, dar nu prea acceptă ajutor, a mărturisit Keisha, strângând din buze.

S-a ridicat, s-a șters cu un prosop și și-a pus niște sandale.

— Jenny e o femeie puternică. Nici nu pot să-mi închipui prin ce trece acum. Trebuie să fi fost pur și simplu înfricoșător, am comentat eu, făcându-mi de lucru cu unghiile.

— E cam prea puternică, dacă mă întrebi pe mine, a punctat Keisha, ridicând o sprânceană. Pur și simplu refuză să vorbească despre asta.

Keisha și-a frecat fruntea. Îmi dădeam seama că-și face griji pentru Jenny. Toate eram îngrijorate.

— Fiecare dintre noi reacționează în felul lui. Sunt sigură c-o să fie bine, am zis eu, întărindu-mi afirmația cu o mișcare din cap.

— Așa sper. Apropo de felul în care reacționează fiecare, cum se simte Shannon după… filmarea aia? a întrebat Keisha, iar ochii i s-au mărit puțin.

A șters scaunul de pedichiură.

— A afectat-o mult. Era la mine când ai trimis-o. Venise să-și ceară scuze.

— Nu-i ușor să te uiți la așa ceva, a zis Keisha, înfiorându-se.

— Așa e, am încuviințat eu din cap. A fost dată jos.

— Cine crezi că a postat-o?

— Shannon e convinsă că Bryce. A participat la ambele evenimente și a amenințat-o în timpul cinei, am explicat eu.

— Oamenii ăștia… zău așa.

Keisha a clătinat din cap a dezgust și apoi s-a uitat la mine.

— Scuze, nu mă referem la tine. Tu nu ești deloc ca ceilalți, o spun ca pe un compliment.

— Mulțumesc, am zis eu, zâmbind. În orice caz, Shannon o să treacă pe aici mai târziu. Vrea să vă ceară scuze ție și lui Jenny pentru ce s-a întâmplat la clubul de carte.

Keisha mi-a făcut semn cu mâna și ne-am dus în camera de bronzat din spate.

— Drăguț din partea ei. Nu e nevoie, dar e drăguț că s-a gândit.

— Oricât de îngrozitor a fost, filmulețul ăla pare totuși s-o fi adus cu picioarele pe pământ. Cred că

în sfârșit vede lucrurile limpede și înțelege că mariajul ei cu Bryce chiar s-a încheiat.

Keisha a dat din cap, după care a închis ușa în urma ei și a început să pregătească aparatul de bronzat.

În timp ce făcea asta, m-am pomenit privind-o, captivată de frumosul ei profil și dorindu-mi să se mai uite o dată la mine. Deodată, Keisha a spus ceva cu totul neașteptat:

— De ce petreci atât timp cu femeile astea, Karen? Nu te lăsa păcălită, văd bine ce se întâmplă pe aici și-mi dau seama că ești altfel decât ele. Tu vezi dincolo de prostiile și de rivalitățile lor stupide.

Aproape că scuipase cuvintele, atât de vehement vorbise.

Am fost așa de uluită la început, încât mi-a luat o clipă să-mi adun gândurile suficient cât să pot să-i răspund.

— Drept să spun, în ultima vreme mă întreb tot mai mult care e locul meu pe lumea asta. Nu e vorba doar despre Buckhead sau despre prieteniile mele. E ceva mai adânc de-atât. Am început să pun totul la îndoială, chiar și căsnicia mea… Aș vrea doar să nu mă mai simt așa de străină de mine însămi.

Keisha și-a coborât privirea, ezitând să vorbească, dar apoi s-a uitat din nou la mine.

— Știu cum e să-ți pui identitatea la îndoială, Karen. Știu cum e să simți că lumea nu te vede așa cum ești. Dar vreau să știi că eu te consider uimitoare, a zis ea cu un zâmbet cald și sincer, care m-a făcut să înțeleg că fiecare cuvânt e spus din inimă.

După o clipă de stânjeneală, am început să mă dezbrac pentru a mi se aplică bronzul. Keisha s-a întors spre mine, dar în loc să înceapă să mă bronzeze, a șovăit, ținând pistolul de bronzat pe lângă corp și măsurându-mă din cap până-n picioare. În mod normal m-ar fi jenat privirea ei,

dar nu era cazul. Știam că nu se uita la mine cu un ochi critic; pe chip i se citea o curiozitate sinceră… și încă ceva. Să fie dorință? Am simțit că-mi accelerează pulsul.

I-am întâlnit privirea. Buzele pline i s-au întredeschis ușor, umezindu-se. La fel și buzele mele. Nu mă mai simțisem de mult așa – sau poate chiar niciodată. Exact în clipa aceea, am înțeles ce nu mergea în căsnicia mea. Nu era vreo problemă hormonală. Nu era stresul de a crește un copil. Nu era nici soțul meu. De fapt, nu era nimic *în neregulă* cu mine.

Keisha a încercat să se adune, strângând din buze și ferindu-și privirea. Dar știam că e acum ori niciodată.

M-am apropiat de ea până nu mai erau decât câțiva centimetri între noi. Am rămas amândouă nemișcate o clipă, cântărindu-ne din priviri, după care Keisha a făcut un mic pas în față. Ne-am căutat buzele, în timp ce ea mă mângâia cu palma dreaptă pe obraz. Gestul m-a excitat imediat. Am sărutat-o apăsat, cu atâta pasiune, încât toată frustrarea sexuală mi s-a scurs din corp, topindu-se ca înghețata într-o zi fierbinte de vară. Keisha a dat drumul pistolului de bronzat, care a căzut cu zgomot pe podea. Peste tot s-a împrăștiat lichid de bronzare, formând o băltoacă la picioarele noastre. Keisha m-a cuprins în brațe, cu buzele lipite de ale mele. Simțeam furnicături pe limbă. Ni se umeziseră buzele. Keisha mi-a strâns sânii o clipă, după care și-a coborât mâinile pe abdomenul meu. I-am scos bluza și sutienul, descoperindu-i sânii mici și obraznici. M-am năpustit imediat asupra lor, dar ea m-a tras din nou sus, sărutându-mă din nou și din nou. Nu mai fusesem niciodată cu o femeie, asta dacă nu pun la socoteală niște experimente din timpul facultății. Poate că nu erau însă doar niște experimente, pentru că mi se părea că știu exact ce să fac, ca și cum asta ar fi trebuit să fac de la bun început. Mâna i-a șerpuit pe pielea

mea, coborând până între picioare. Când să se aventureze mai departe, s-a auzit clopoțelul de la intrare.

29. SHANNON

Am intrat de-a dreptul în salon. Nu era nimeni la recepție, așa că am strigat ca să-mi anunț sosirea și m-am dus singură în spate, dând la o parte draperiile negre. Nu aveam timp de pierdut. Eram în misiune. Trebuia să-mi cer scuze și să-mi schimb viața. Când am ajuns în zona din spate, m-a întâmpinat o liniște desăvârșită. Apoi am auzit chicoteli din camera de bronzare. Keisha a ieșit prima, cu picioarele de o culoare stranie, ceva între maroniu și portocaliu. Avea întipărit pe chip un zâmbet larg.

— Ai ratat ținta? am comentat eu, arătând spre picioarele ei.

Keisha s-a uitat în jos.

— Mașina a dat rateu și s-a vărsat, a spus ea, râzând. Aveai programare?

— Nu. N-am nevoie de nimic. Vreau doar o limonadă și-ți sunt datoare cu niște scuze, am explicat eu, așezându-mă pe unul dintre scaunele de pedichiură. Keisha, îmi pare rău. N-ar fi trebuit să fac ce am făcut ieri.

— Te-am iertat. Și imediat vine și limonada, a zis ea, îndreptând arătătorul spre mine.

Mi-a turnat un pahar și mi l-a întins.

— O să dau drumul la aparatul de hidromasaj, a adăugat ea.

Mi-am băgat picioarele în apa caldă. Fusese mai ușor decât mă așteptasem, dar Keisha oricum nu era genul care să poarte pică. Avea inima ușoară și era o prezență tonică în orașul ăsta. Știam că văzuse filmulețul, dar se prefăcea că nu o făcuse. Avea un suflet bun. Ierta ușor și dădea repede uitării toate ofensele.

A ieșit și Karen din camera de bronzat. Era aprinsă la față, avea buzele pline și o scânteie în priviri. S-a apropiat de mine zâmbind, îmbrăcată cu un maiou alb și pantaloni scurți de blugi și am observat că și ea avea pete portocalii pe picioare.

— Văd că aparatul de bronzat te-a prins și pe tine, am comentat eu, uitându-mă la picioarele ei.

S-a uitat în jos și s-a înroșit în obraji.

— Da, s-a defectat în timpul ședinței de bronzat.

— Așa zicea și Keisha. Nu pleci, nu?

— Nu, voiam să-mi fac pedichiura, a răspuns ea, trimițându-i Keishei un zâmbet din colțul gurii.

— Perfect, ia loc lângă mine. Avem de vorbit despre o mulțime de lucruri, am poftit-o eu, bătând cu palma pe scaunul de alături.

Karen s-a așezat. Keisha i-a adus o limonadă și i-a umplut cădița pentru picioare. Am pornit amândouă hidromasajul.

— Cum ești? Pari mult mai bine dispusă azi, a comentat Karen, îndreptându-și privirea spre mine.

Keisha i-a ridicat un picior și a început să i-l maseze cu nespusă grijă, ocupându-se de fiecare deget în parte.

— Cred că sunt mai bine, am confirmat eu, dând din cap.

— Filmulețul a fost dat jos.

— Știu. Mulțumesc, am spus cu un zâmbet slab.

— Cum te simți după tot ce s-a întâmplat? s-a interesat Keisha.

— Bine, am răspuns eu și mi-au zâmbit amândouă. Și, în același timp, nu prea bine, am adăugat, iar ele s-au încruntat.

— De ce bine? a întrebat Karen.

— Și de ce nu prea bine? a vrut să știe Keisha.

S-au uitat complice una la alta, după care și-au îndreptat privirile spre mine, cu multă compasiune. De ce-și luau una alteia vorba din gură? Voiam să le asigur că sunt bine – chiar mai mult decât bine, fiindcă mă bucuram că puteam în sfârșit să mă văd cum mă văzuseră ceilalți. Era un semnal de alarmă și o lecție grea, dar știam că, deși acum mă simțeam ridicolă și mi-era rușine, experiența asta avea să mă întărească. Mă făcuse să-mi dau seama că nu aveam nevoie de Bryce. Că n-aveam nevoie de soț ca să fiu sigură pe mine și puternică, dar că

trebuia să mă adun. Aveam nevoie de o schimbare de look – și nu mă refer la machiaj, ci la felul în care arăta viața mea.

— *Bine,* pentru că am ajuns la concluzia că nu am nevoie de un bărbat ca să fiu eu însămi. *Nu prea bine,* pentru că n-am învățat lecția asta decât după două incidente penibile și un video semi-viral.

Am strâns mai tare paharul în mână, am tras adânc aer în piept și mi-am lăsat trupul să se destindă.

Karen și Keisha s-au uitat îngrijorate una la alta.

— Mi se pare grozav că te-ai convins că n-ai nevoie de un bărbat ca să fii tu însăți și să fii fericită, m-a încurajat Keisha în timp ce-i masa piciorul lui Karen.

Degetele lui Karen se arcuiau de plăcere.

— N-am zis că-s fericită.

Am luat o gură zdravănă de limonadă, dând-o pe gât așa de repede, că m-a durut. Totul mi se părea greu de înghițit în ultima vreme.

— OK, atunci că n-ai nevoie de un bărbat… ca să fii tu însăți, s-a corectat Keisha.

Am zărit-o pe Karen făcându-i cu ochiul. Nu știu de ce a făcut asta, dar mi s-a părut drăguț. Pe vremuri (înainte de apariția lui Crystal), îmi plăcea mult când vedeam femei susținându-se una pe alta, așa că gestul ăsta mi-a adus un strop de bucurie. Aș fi vrut să am parte de asta mai des și nu-mi plăcea deloc că începusem să devin o persoană care urăște alte femei. Nu voiam să fiu așa, dar uneori te transformi exact în ceea ce urăști mai mult pe lume.

— Oricum, cui îi pasă ce cred oamenii ăia? s-a băgat în vorbă și Karen.

— Mie îmi pasă, am răspuns.

— Da… da, dar poți să le dovedești că se-nșală, că te-au judecat greșit și la fel și pe Bryce, a adăugat ea.

— Presupun că ai dreptate. Dar cum să fac asta? Toți mă cred ridicolă, o femeie divorțată și o fostă președintă obosită, trecută acum pe tușă.

Karen și Keisha s-au uitat la mine cu compasiune.

— Cel mai bun și mai convingător lucru pe care-l poți face e să fii tu însăți. E ca și cum te-ai semna pe o creație de-a ta. Ca și cum ai spune: „Asta-s eu și sunt mândră de mine. Sunt al naibii de mândră", a exclamat Karen cu atâta vehemență, că ar fi putut să conducă o revoltă.

Ce-i venise? Fusese întotdeauna directă, dar de obicei nu vorbea cu atâta înflăcărare. Nu știu cine era această nouă Karen, dar îmi plăcea. M-am întins și am strâns-o de mână, uitându-mă cu drag la ea.

Cu o seară în urmă, totul părea să se ducă pe apa sâmbetei. Dar în acea zi parcă era ceva mai bine, simțeam că totul o să fie bine. Viața era ciudată. Buckhead era ca un roller-coaster. Așteptai o veșnicie să-ți vină și ție rândul și, când în sfârșit te urcai, aveai parte de cea mai frumoasă distracție din viața ta. Dar nu era mereu la fel. Se schimba întruna. Uneori țipai de frică. Alteori ți se făcea rău la stomac. Uneori te rugai de mecanic să oprească trenulețul ca să te dai jos. Câteodată zâmbeai și râdeai de distractiv ce era. Sau trebuia să te ții mai bine decât de obicei, de teamă să nu cazi. Iar alteori îți dădeai drumul fără nicio grijă, dând liber din mâini, fără nicio apăsare pe lumea asta. Eu tocmai îmi dădeam drumul său, în orice caz, începeam să fac asta.

30. CRYSTAL

După ce-am făcut niște drumuri și puțină curățenie prin casă, m-am dus direct la salon. Trebuia să am o discuție cu toate fetele. Voiam să le spun prin ce trece Olivia. Nu era în siguranță în relația aia. Așa îmi spunea instinctul. Voiam s-o ajut și să le conving pe toate fetele să mi se alăture. Fusesem și eu într-o relație proastă. Fusese îngrozitor, aproape mă distrusese. Din ea învățasem că monștrii nu se schimbă. Pot să-și ascundă adevărata fire, pot să se transforme în altceva, dar urâțenia sufletului lor nu dispare niciodată. Sunt prădători până în măduva oaselor.

Am deschis ușa salonului și am trecut printre draperii. Le-am găsit pe Karen și pe Shannon pe scaunele de pedichiură, bând limonadă, în timp ce Keisha îi masa picioarele lui Karen. Au întors toate capul spre mine când mi-au auzit tocurile pe parchet. Shannon părea să se fi împăcat cu ele. Poate că Bryce chiar spunea adevărul. Poate chiar convenise cu Shannon să lase în urmă seara galei și să încerce să aibă o relație amiabilă. În orice caz, speram că așa stau lucrurile.

— Ce mă bucur că sunteți toate aici, am exclamat eu.

Karen și Shannon și-au ridicat paharele. M-am dus la carafa cu limonadă proaspătă și mi-am turnat și eu un pahar.

— Deci ai văzut filmulețul? a întrebat Shannon, îngustându-și ochii.

— Ce filmuleț? Nu, voiam să vorbesc cu voi despre Olivia.

Shannon a rămas o vreme cu ochii mijiți, studiindu-mă cu atenție, după care s-a relaxat și a luat o gură de limonadă. Habar n-aveam la ce se referă, dar n-am mai apucat să întreb, pentru că mi-a luat-o Karen înainte.

— Ce s-a întâmplat?

Ușa s-a deschis larg și în salon a intrat Jenny, în tenișii albi, pantaloni scurți kaki și un top pe gât, cu dungi și fără mâneci. Și-a dat jos ochelarii de soare, dând la iveală ochiul învinețit, care începea să-și revină. Reușise să acopere aproape complet umflătura cu machiaj, dar eu tot o vedeam.

— Bună, Jenny. Cum te simți azi? m-am interesat eu, turnându-i un pahar de limonadă și întinzându-i-l.

— Mulțumesc. Sunt bine. Până și doctorul zice asta.

Și-a întărit vorbele cu o mișcare din cap și a dus paharul la buze, sorbind prelung.

— Nu-i nevoie să faci pe dura, Jenny, suntem alături de tine, indiferent de ce ai nevoie, a insistat Shannon.

— Vorbesc serios, nu vă faceți griji pentru mine, vă rog.

Jenny și-a scos geanta pe care o purta în bandulieră și a agățat-o de scaunul ei. Pe urmă s-a apucat să facă ordine. Făcea curățenie întruna, deși salonul arăta impecabil.

— Crystal tocmai se pregătea să ne spună ceva despre Olivia, a pus-o Keisha la curent, schimbând subiectul.

— Nu poate să treacă nici măcar o zi fără să auzim ceva despre sau de la Olivia? a pufnit Shannon.

— Nu fi rea, a spus Karen, mângâind-o pe mână.

— Ea e cea care-mi poartă sâmbetele, a zis Shannon, clătinând din cap.

— Ce ziceai, Crystal? m-a încurajat Karen.

Jenny s-a oprit din făcut ordine, acordându-mi toată atenția, iar Keisha s-a oprit din masajul pe care i-l făcea lui Karen și a șters apa care cursese pe podea.

— Stai așa, a intervenit Shannon, ridicând mâna. Jenny, vreau să-mi cer scuze pentru felul în care m-am purtat ieri. Îmi pare rău.

— Nu-i nimic, Shannon, a zis Jenny cu o mișcare din cap.

— Lui Crystal nu-i ceri scuze? a spus Karen în șoaptă, dar suficient de tare cât să audă toată lumea.

Shannon a clătinat din nou din cap.

— În fine, continuă, Crystal…

Discuția pe care o avusese cu Bryce nu mersese suficient de bine cât s-o facă să-mi ceară scuze, dar când venea vorba despre Shannon, mă mulțumeam cu ce primeam. Măcar îmi recunoștea prezența.

— Am ieșit să beau ceva cu Olivia aseară și a spus ceva despre Dean… îmi fac griji pentru ea.

Mă jucam cu paharul. Am luat o gură mică de limonadă și apoi l-am strâns cu putere în mână.

Shannon și-a așezat mai bine picioarele în cădița de hidromasaj.

— Păi ce a zis, mai concret?

— A zis că se teme. Că Dean nu i-a făcut niciodată rău înainte de seara galei, dar fusese violent verbal și că se teme să nu întreacă limita într-o zi.

— Poate e deplasat ce spun, dar e mai probabil ca Olivia să-l ia pe el la bătaie, nu invers, a râs Shannon.

Am pufnit iritată și am început să bat din picior. Mi-am terminat paharul de limonadă și mi-am mai turnat unul.

— Haideți, doamnelor. Olivia e prietena noastră. Dacă are probleme, ar trebui să fim alături de ea, a intervenit Jenny.

— Așa cum ea a fost alături de mine când m-a părăsit soțul pentru asta? a zis Shannon, arătând spre mine.

Am mai luat o gură mare de limonadă.

— Haideți să nu ne cramponăm de trecut, a spus Karen.

— Trecut? Cum adică trecut? Ăsta e trecutul, a izbucnit Shannon, arătând din nou spre mine.

Nu aveam nicio șansă să mă fac ascultată. Era clar că pe Shannon o supăra ceva. În schimb, Karen era ceva mai receptivă.

— Știți ce? Dacă mă întrebați pe mine, Oliviei chiar i-ar prinde bine o chelfăneală zdravănă, a chicotit Shannon.

Comentariul ei ne-a lăsat cu gura căscată pe toate. Am rămas mască.

— În fine, eu cred că ar trebui să încercăm să ne arătăm sprijinul față de Olivia și să fim binevoitoare cu ea.

M-am așezat picior peste picior pe un scaun. Ele se uitau una la alta, așteptând să ia cineva cuvântul. Dădeam cu nervozitate din picior, sperând să mă susțină vreuna dintre ele. Știam că Olivia nu e tocmai o rază de soare, dar femeile trebuiau să fie solidare. Poate că atitudinea Oliviei era rezultatul relației ei toxice cu Dean. N-o cunoșteam suficient de bine ca să fac deducția asta, dar mereu încercam să văd latura bună a fiecăruia. Trebuia să fie ceva bun și-n Olivia.

— Eu una nu cred că Olivia are nevoie de vreun sprijin, și-a dat Shannon cu părerea, ridicând o sprânceană.

Jenny a fluturat din mână, ca pentru a respinge comentariul lui Shannon.

— O să-i dau un telefon azi ca să mă asigur că vine mâine-dimineață la „Manichiură și Mimosa”.

— Grozav, Jenny, i-am zâmbit eu.

— O să încerc să fiu amabilă cu ea, a promis Shannon, dar nu prea convingător.

Am încuviințat din cap.

— Și eu o să am grijă să se simtă bine primită între noi, a zis Karen.

— Iar eu o să am grijă să fiți toate suficient de amețite ca s-o suportați mâine, a adăugat Keisha, râzând.

31. JENNY

În prezent

Mă stropesc cu niște apă pe față, uitându-mă în oglinda unei băi aseptice. Deși mă uit la propria mea imagine, văd prin ea. Mă dau repede cu niște balsam pe buzele uscate și-mi desprind părul din coadă, trecându-mi degetele prin el ca să-i dau puțin volum. Nu știu cum de m-am băgat în povestea asta. Ar fi fost mai bine să mă țin departe de femeile astea. Ar fi trebuit să mă rezum la rolul meu de prestatoare de servicii, nu să devin o confidentă și o prietenă. Ce-a fost în capul meu?

Mă întorc în sala de interogatorii și îmi reiau locul pe scaun. Sanford intră și el în cameră doar câteva secunde mai târziu. Închide ușa după el și se așază în fața mea.

Își pune carnețelul pe masă și-și studiază notițele.

— Bun, unde rămăseserăm? zice el, bătând cu pixul în carnețel. A, da. Așa e. Olivia și Dean. Spune-mi mai multe despre asta, mă îndeamnă el, ridicând privirea spre mine.

La colțurile ochilor îi apar niște mici încrețituri.

— Era clar că au probleme în căsnicie, răspund eu.

— Olivia ți-a zis asta?

— Așa ne-a zis tuturor.

Sanford își mai face niște însemnări.

— În ziua în care Crystal a venit în salon și v-a povestit ce-i spusese Olivia despre Dean, părea că femeile astea se înțeleg din nou bine între ele sau că așa aveau de gând, cel puțin.

— Așa e, zic eu cu buzele strânse, încuviințând cu o mișcare din cap.

— Și pe urmă ce s-a întâmplat? întreabă el, bătând cu pixul în masă.

— Problema au fost soții.

32. JENNY

Eu și Keisha făceam pregătirile pentru evenimentul nostru lunar „Manichiură și Mimosa”, aranjând coșulețe cu fructe proaspete și pateuri și punând la gheață sticle de șampanie și de suc de portocale. Îmi rosesem unghiile mai devreme și mutasem de o mie de ori fiecare obiect pe care-mi căzuseră ochii – inclusiv masa mea de lucru, pe care o aranjasem de cel puțin șapte ori. Nu mă mai simțisem în largul meu după spargere. Salonul parcă nu-mi mai aparținea. Simțeam că mi se încălcase teritoriul. Ce-i drept, clădirea era încă în picioare, iar Glow arăta din nou impecabil, dar simțeam că mi se răpise totul. Keisha mi-a masat umărul când a trecut pe lângă mine, ca să se asigure că sunt bine. Știam că-și face griji pentru mine fiindcă nu voiam să vorbesc cu ea despre ce se întâmplase. Voiam să uit. Deși mă prefăceam că nici nu mă mai gândesc la asta, o făceam. Uneori amintirile mă duceau fix la clipele acelea în care mă sufocam. Viața mea era ca un coșmar, numai că eram trează.

— Cum crezi c-o să meargă azi? m-a întrebat Keisha.

— Cred c-o să meargă bine, am zis eu, luând mâna de la gură. Mă rog, așa sper.

Mary, asistenta, și-a făcut apariția cu o carafă cu cafea proaspătă de la o cafenea din apropiere și a pus-o pe masă. Nu știu de ce ne mai oboseam s-o punem la dispoziție.

Oricum n-o bea nimeni. Toată lumea voia cocktailuri mimosa. Aveam colaborări cu câteva manichiuriste special pentru astfel de evenimente. Mary le-a condus în salon, iar ele au început să se pregătească. Erau destul de retrase, dar lucrau excelent. Uneia dintre ele i-au scăpat niște sticluțe de ojă, care au căzut pe podea cu un zgomot

puternic. Am tresărit și mi s-au crispat umerii. În ultima vreme mă speriam foarte ușor. Manichiurista și-a cerut scuze și a adunat sticluțele de pe jos.

— Ești sigură că poți să faci asta? m-a întrebat Keisha, privindu-mă drept în ochi.

— Mai pregătită n-o să fiu niciodată, am zis eu, zâmbind neconvingător.

— Trebuia să fi contractat un serviciu de pază? a râs Keisha.

— N-ar fi fost rău.

S-a auzit clopoțelul de la intrare.

Pe ușă a intrat Shannon, purtând un maiou marca Chanel și pantaloni negri de in de la Givenchy. Și-a dat jos cu un gest teatral ochelarii de soare supradimensionați de la Prada.

— Bună, doamnelor! Sunt gata de „Manichiură și Mahalagisme", a spus ea râzând. Glumesc. Sunt sigură c-o să ne purtăm toate exemplar.

Shannon ne-a salutat și s-a dus întins la masa cu gustări, luând un croasant și turnându-și o cană de cafea, ceea ce m-a surprins. Cum ziceam, cafeaua rămânea mereu nebăută. Shannon se schimba – sau măcar încerca – și îi era deja mult mai bine de când se ocupa de sine, și nu de Bryce. Una dintre manichiuristele noastre a început să-i facă unghiile de la mâna stângă.

— Când vine oaspetele de onoare? a zis Shannon, ridicând o sprânceană.

— Nu fi rea, am zis eu pe când aranjam masa cu gustări și băuturi.

— Nu sunt niciodată rea… mai puțin când sunt, a chicotit ea. Tu ești bine, Jenny?

Am pufnit încetișor. Mă săturasem să mă tot întrebe lumea dacă sunt bine. Spusesem deja că sunt, chiar dacă știam că nu este adevărat. Nu-mi plăcea să primesc atâta atenție. De aceea îmi și pusesem din nou un pulover pe gât și folosisem cel mai gros anticearcăn din salon ca să ascund umflătura de la ochi. Buza mi se vindecase bine,

mai era doar foarte puțin umflată, așa că arăta ca și cum mi-aș fi făcut de curând injecții cu botox.

— Da, sunt bine, am zis eu într-un târziu.

S-a auzit din nou clopoțelul de la ușă și Karen și-a făcut apariția în colanți, sandale și un maiou. Avea părul prins la spate într-o coadă joasă și, cu toate că avea o ținută sport, era clar că se străduise să se aranjeze, pentru că se machiase – mersese pe un look natural, dar tot machiată era.

Karen s-a dus la Shannon, îmbrățișând-o cu o singură mână, după care m-a îmbrățișat și pe mine. Îmbrățișarea a fost puțin mai lungă decât de obicei. Cu asta mă alegeam acum, îmbrățișări prelungi și „Cum te mai simți?”. A salutat-o pe Keisha cu o mișcare din cap și i-a trimis un zâmbet timid. Probabil că se apropiaseră una de alta la gală. În plus, ieri a fost prima dată când n-am bronzat-o eu pe Karen. Deși nu părea deloc bronzată. Keisha i-a pregătit lui Karen o mimosa. Începuseră să se împrietenească. Bun. Măcar unele dintre noi se înțelegeau bine.

— Ești îmbrăcată de sală, Karen. Ai de gând să faci niște box la întâlnirea noastră? a chicotit Shannon.

— Nu, n-o să ne certăm deloc azi. Suntem femei în toată firea. Avem clasă și știm să ne purtăm civilizat.

— Clasă? a zis Keisha, pufnind în râs.

— Mă rog, cât de cât, a spus Karen, ridicând din umeri și luând loc.

Keisha a început să-i ungă mâinile cu cremă.

A răsunat clinchetul clopoțelului și am auzit o pereche de tocuri și una de sandale venind repejor de la recepție până la draperii. S-au auzit niște șoapte slabe și apoi draperiile negre s-au dat brusc la o parte, lumina naturală inundând camera. Am răsuflat ușurată, deși nici nu-mi dădusem seama că îmi țineam respirația. Mi-am îndreptat umerii și am zâmbit. Ăsta era salonul meu și era tot ce aveam pe lumea asta. A intrat Olivia, purtând o

fustă roșie și un top alb cu mânecă lungă. Era urmată de Crystal.

— Ce mult mă bucur că suntem toate împreună, a exclamat Olivia, zâmbind cu toți dinții. Arăți mult mai bine, Jenny. Înainte de-abia mă puteam uita la tine, a zis ea, trimițându-mi bezele.

Puteam conta întotdeauna pe onestitatea ei brutală.

— Mersi. Mă și simt mult mai bine, am mințit eu.

— Shannon, sper că nu mai ești supărată pe mine, a continuat Olivia, ducându-și mâna la inimă. M-a durut mult să văd gala încheindu-se în halul ăla. Din păcate, cred că lumea n-o să uite niciodată, a încheiat ea, clătinând din cap.

— Sunt bine, Olivia, a răspuns Shannon, dându-și ochii peste cap.

— Ce puternică ești! După așa ceva, eu una nu aș mai putea să ies din casă, a spus Olivia, râzând.

Shannon s-a desprins de spătar, de parcă se pregătea să-i dea o replică nimicitoare, dar i-am aruncat o privire aspră și s-a așezat la loc. Și-a arcuit din nou buzele într-un zâmbet, aproape cum te-ai aștepta să vezi la păpușa unui ventriloc. Crystal a îmbrățișat pe toată lumea cu excepția lui Shannon. Dăduse s-o îmbrățișeze și pe ea, dar Shannon s-a uitat la ea cum se uită o mamă la un copil care urmează să facă o prostie – ca și cum ar fi vrut să-i spună: „Nu cumva să îndrăznești!” Crystal s-a tras în spate și s-a mulțumit s-o salute cu o mișcare din cap. Shannon a dat și ea din cap și a sorbit din cafea. Deci lucrurile erau încă încordate între ele. Era de așteptat, fiindcă nu puteai să reușești peste noapte să stabilești relații amicale cu noua soție a fostului tău soț. Asta cerea mult, mult timp.

Crystal s-a așezat pe scaunul din fața lui Karen. Olivia s-a instalat în fața lui Shannon. Ar fi trebuit să le rog pe manichiuriste să aranjeze scaunele pe un singur rând azi, nu pe două rânduri paralele. Cu

aranjamentul ăsta, comentariile răutăcioase erau inevitabile, mai ales dacă adăugai și alcool în ecuație. Ar fi trebuit să nu ofer alcool deloc. Să-i fi zis „Manichiură și Mango” sau „Manichiură și Ceai de Mentă”. Ce-o fi fost în capul meu? Dar acum era prea târziu. Aveam să ies întreagă din asta, orice-ar fi fost, și aveam să mă asigur că la fel o să facă și femeile astea.

Am luat carafa de cocktail și am făcut turul încăperii, umplând paharele.

— Mai vine cineva? s-a interesat Shannon, aruncând o privire spre ușă.

Era 9.15. „Manichiură și Mimosa” începuse de cincisprezece minute și era straniu că nu mai veniseră și alte cliente.

— Cu siguranță, am răspuns eu, lăsând carafa din mână.

— Nu mai vine nimeni, a intervenit Olivia, în timp ce o manichiuristă îi pilea unghiile.

— Cum adică? a întrebat Shannon, strângând din buze și încrețindu-și fruntea.

— Le-am spus tuturor celorlalte cliente că e un eveniment exclusivist. M-am gândit că ne-ar printre bine să fim doar noi azi, a zis Olivia, zâmbind.

— De ce crezi că ai dreptul să faci așa ceva? a zis Keisha, iar supărarea din glasul ei a despicat ca un cuțit atmosfera aceea încărcată cu miros de acetat.

— Sunt unul dintre cei mai importanți clienți aici și un investitor privat, a răspuns Olivia cu nasul pe sus.

Keisha s-a ridicat de lângă Karen. La naiba! Crezusem că nu trebuie să-mi fac griji decât în legătură cu Olivia și Shannon. Uitasem cu desăvârșire cât de mult ținea Keisha să mă protejeze de la spargere încoace. Se purta cu mine de parcă se aștepta să am o cădere nervoasă în orice clipă, pentru că ea mă cunoștea cel mai bine.

Keisha a făcut un pas spre Olivia, dar Karen a apucat-o de mână și a zis:

— Am nevoie de o epilare.

Keisha a rămas pe loc. S-a uitat la mâna de care o apucase Karen. Apoi a ridicat privirea spre Karen și a tras adânc aer în piept. Karen a făcut un semn încurajator din cap și i-a zâmbit.

— Pe aici, a poftit-o Keisha, conducând-o pe culoar spre camera pentru epilare.

Noroc cu Karen. Eu nu știu dacă aș fi reușit să dezamorsez situația. Știam că Keisha se săturase până peste cap de Olivia și de nonșalanța cu care-i călca pe toți în picioare. Oliviei i-a apărut în ochi o sclipire de satisfacție. Și eu mă săturasem de ea, dar avea dreptate, era un client de top și un investitor. Deși nu era tocmai un *înger* păzitor, cum se credea ea, ci mai degrabă un demon. Așa că am făcut ce fac eu de obicei: am afișat un zâmbet larg și m-am ocupat de ea.

33. KAREN

Ani urmat-o pe Keisha în camera pentru epilare. Era mică și luminată puternic, iar în mijloc se afla o masă de masaj. Câteva dulăpioare erau aliniate la perete. Keisha a închis ușa în urma noastră și a oftat prelung. Eu, în schimb, mi-am mai ținut răsuflarea câteva clipe, suficient cât să-mi încolțească în minte câteva îndoieli. Oare era bine ce făceam? Avea vreo importanță dacă e bine sau nu? Oare chiar voiam să arunc la gunoi viața pe care o aveam? Sau poate nici măcar n-aveam vreo viață pe care să o arunc la gunoi? Nu mai fusesem fericită de așa de mult timp, încât uitasem cum e… Asta până să apară Keisha. Îndoielile au dispărut mai repede chiar și decât apăruseră și le-am eliminat odată cu aerul pe care-l țineam în piept.

— Te-am salvat, am spus eu, scoțându-mi elasticul de păr și răsucindu-mi o șuviță pe deget.

— N-ai salvat-o decât pe Olivia, care tocmai urma să încaseze un șut în fundul ăla sfrijit, a zis Keisha pe un ton neutru, după care mi-a zâmbit ușor.

— Știu că te calcă pe nervi. Pe toate ne enervează.

I-am ridicat bărbia cu vârfurile degetelor, privind-o drept în ochii ei albaștri.

— Jenny nu poate să facă față tâmpeniilor ei acum. Știu că zice că e bine, dar nu e, a mărturisit Keisha.

— Normal. N-au trecut decât câteva zile, am încercat eu să fiu rezonabilă.

Keisha a încuviințat din cap, ferindu-și privirea o clipă, apoi uitându-se din nou în ochii mei.

Mie de obicei îmi venea greu să mă uit în ochii cuiva și să mențin contactul vizual. Un mod așa firesc de comunicare, și totuși așa de greu de deprins. Eram mereu prima care-și retrăgea privirea, prefăcându-se că i-a atras altceva atenția… dar nu și de data asta. Când eram cu

Keisha, nu mă puteam uita în altă parte. Găseam în ochii ei un răspuns la orice – la curajul, încrederea, temerile mele, la curiozitatea mea și la dorință. De la ultima noastră întâlnire, nu mă mai gândisem aproape la nimic altceva. Nu doar din cauza sărutului, oricât ar fi fost de incredibil; era mai mult de-atât. Trecem prin viață dorindu-ne să ne simțim acceptați, să simțim că aparținem, dar de cele mai multe ori suntem dezamăgiți. Cine ar putea să explice de ce se simt doi oameni atrași unul de altul cu atâta forță? Îmi petrecusem adolescența citind romane de dragoste, crezând într-o dragoste de basm care nu s-a materializat niciodată pentru mine. Așa că am făcut ca în versetul ăla din Corinteni, dezbărându-mă de lucruri copilărești și mulțumindu-mă să fiu o parteneră bună, o soție bună și o mamă bună. Am îngropat adânc în sinea mea dorința aceea de intimitate autentică. Acum, în compania Keishei, începusem să mă îndoiesc de alegerile mele. Poate că poveștile alea de dragoste din adolescență nu erau chiar așa de naive. E ca și cum ai sări într-o întindere de apă care ți-e nefamiliară. Nu știi ce te așteaptă, și așa era și cu Keisha. Oare aveam să mă înec sau să învăț să înot în această mare necunoscută? Sau poate aveam să răsuflu ușurată când aveam să mă văd din nou la liman, cu picioarele ferm înfipte în pământ? N-avea nicio importanță. Nimic din toate astea nu conta. Mă hotărâsem să fac saltul.

Am simțit că mi se încing obrajii și că inima îmi bate mai repede.

— Oricum, Olivia nu mă tulbură în niciun fel, a spus Keisha.

— Nu? m-am mirat eu, ridicând o sprânceană.

— Nu. Tu mă tulburi.

Înainte ca ecoul cuvintelor ei să se stingă în cămăruța aceea, își lipise deja buzele de ale mele. Erau moi și calde, exact cum mi le aminteam. Mi-a coborât pe umeri bretelele maioului, dezvelindu-

mi sânii mici. Ar fi putut oricând să dea cineva peste noi. Dar eram așa de prinsă în mrejele momentului, încât nici nu-mi păsa. Keisha mi-a dat pe spate pletele roșcate și, plimbându-și vârfurile degetelor pe pielea mea, mă săruta pe unde mă atingea, lăsându-mi urme de ruj rozaliu pe gât, umeri, claviculă și sâni. Respirația mi s-a accelerat și gâfâiam. Îmi vâjâia capul. Toți mușchii mi s-au încordat. Keisha m-a împins pe masa de masaj. M-am lovit cu putere de ea, cât pe ce să cad. Am chicotit, dar ne-am stăpânit repede. Mi-a scos maioul cu totul, masându-mi cu delicatețe sânii și sărutându-i. M-am așezat pe masă ca și cum m-aș fi pregătit pentru o epilare inghinală… Keisha mi-a depărtat picioarele. Când ni s-au întâlnit privirile, pe buze mi-a apărut un zâmbet păcătos. Strecurându-și degetele pe sub betelia colanților mei, i-a tras spre ea, coborându-mi-i pe șolduri.

Am tras aer adânc în piept. Chiar se întâmpla.

34. CRYSTAL

Am ridicat cu mare grijă paharul, ca să nu-mi stric manichiura proaspăt făcută. Alesesem un roz pal – fără acrilice, fără modele sofisticate sau culori îndrăznețe. Simplu și practic. Am dus paharul la buze și am sorbit prelung în timp ce una dintre manichiuriste se ocupa de cealaltă mână.

Deocamdată lucrurile mergeau bine. Trecuserăm cu bine de prima ceartă care stătuse să izbucnească. Fusesem sigură că Keisha avea să o dea afară pe Olivia, dar slavă Domnului că intervenise Karen. Keisha și Olivia au amândouă personalități puternice. Cine știe unde ar fi putut să ajungă lucrurile? Nu știam că Olivia își băgase coada în organizarea evenimentului. Fusese un gest cu totul deplasat, fiindcă Glow e salonul lui Jenny și ar fi trebuit s-o întrebe mai întâi pe ea. Pe de altă parte, o înțelegeam și pe Olivia. Poate chiar își dorise să fim doar între noi. Poate voia să facă niște confidențe despre ce se întâmpla între ea și Dean. Nu alesese cea mai elegantă cale, dar cred că avusese intenții bune… cel puțin așa speram.

Nu se lega nicio conversație. Mai făcea cineva câte o remarcă, dar, în ansamblu, nu se auzeau decât bâzâitul instrumentelor folosite de manichiuriste și murmurul discuțiilor care se înfiripau din când în când între ele. Atmosfera era așa de încordată, că până și manichiuristele colaboratoare erau stânjenite. Își plimbau privirile prin cameră și apoi își îndreptau din nou atenția asupra unghiilor de care se ocupau.

Jenny se îngrijea mai departe de masa cu gustări și încerca să facă conversație ori de câte ori putea. Shannon sorbea din cafea, iar Olivia era adâncită în gânduri, întrebându-se probabil ce să zică mai departe.

— Ți-am văzut debutul pe marele ecran, a spus ea într-un târziu.

Shannon a strâns din buze.

— Filmulețul a fost dat jos.

Eu tot nu știam despre ce vorbesc.

— Care filmuleț? am întrebat.

— Nu te mai preface că nu știi, m-a apostrofat Shannon, înclinându-și capul.

M-am uitat la Jenny, apoi la Olivia, apoi din nou la Shannon. Aveam ochii mari de uimire.

— În fine… Cum merg căutările unui nou soț, Shannon? s-a interesat Olivia cu un rânjet în colțul gurii.

Eu am oftat adânc.

— Deocamdată nu mă interesează să merg la întâlniri. Mă concentrez asupra mea, a răspuns Shannon, ridicând bărbia.

Bravo ei. Fără să-mi dau seama, am dat din cap încurajator și i-am zâmbit ușor. Nu avusesem intenția să fiu nepoliticoasă. Admiram puterea de care dădea dovadă, dar Shannon mi-a aruncat o privire încruntată și s-a întors la cafeaua ei. Era ceva necurat la mijloc. Mi-am plecat imediat fruntea și mi-am ferit privirea.

— Oricum, dacă ai nevoie de ajutor, Crystal știe să agațe bărbați ca nimeni alta, a zis Olivia, arătând spre mine și râzând, cu capul dat pe spate. Glumesc doar!

Shannon s-a făcut roșie la față… nu de rușine, ci de furie. Și eu m-am făcut roșie… nu de furie, ci de rușine. Lui Shannon a început să-i pulseze o venă pe frunte. A deschis gura, pregătindu-se să spună ceva. Jenny a făcut instinctiv câțiva pași spre ea. M-am crispat toată. O, Doamne… nu se mai putea face nimic. Shannon avea să-și iasă din sărite din clipă-n clipă. Ce naiba o apucase pe Olivia?

S-a auzit ușa de la intrare, întrerupând iminenta izbucnire a lui Shannon. Ușa s-a trântit cu putere, golind încăperea de aer. Nu se simțea decât o încordare generalizată.

— Alo? a zis o voce de bărbat.

Ne-am uitat unele la altele. Olivia s-a albit la față.

— Imediat! a strigat Jenny, pornind spre recepție.

Dar nu a mai apucat să ajungă acolo, pentru că draperiile s-au dat deoparte și în cameră a intrat Dean Petrov. Purta un tricou alb cu strasuri și niște blugi marca Philipp Plein. Arăta ca un cocalar.

— Bună, Jenny. Am auzit ce s-a întâmplat. Ești bine? a întrebat el.

Jenny a dat din cap în semn că da, iar Dean s-a îndreptat spre Olivia.

— Bună, iubito.

Olivia i-a zâmbit timid, în timp ce el s-a aplecat și a sărutat-o pe obraz.

— Ce faci aici? a întrebat Olivia.

— Mă gândeam să-mi fac și eu manichiura, a glumit Dean, făcându-i cu ochiul.

— E un eveniment doar pentru femei, am spus eu, luându-mă prin surprindere chiar și pe mine.

— Ei bine, eu sunt cel care plătește sumele exorbitante pentru locul ăsta, a zis Dean, încruntându-se. Jenny, te deranjează dacă rămân?

Până să apuce Jenny să răspundă, Olivia a spus:

— Firește că poți să stai, iubi. Nu-i așa, Jenny?

Jenny și Shannon s-au uitat nedumerite una la alta. Shannon a ridicat din umeri, dându-i de înțeles lui Jenny că nu o interesează dacă zice „da” sau „nu”.

— Da, e OK. Avem loc destul, din moment ce Olivia s-a hotărât să-mi transforme evenimentul într-unul privat, a spus Jenny cu pică. Ia loc, l-a poftit ea, arătând spre scaunul de lângă Olivia.

Dean s-a așezat cu un zâmbet larg pe față.

Nu înțelegeam de ce venise. Voia să stea cu ochii pe Olivia? Să se asigure că nu ne spune ceva ce n-ar vrea să aflăm? Am încercat să-mi descrețesc fruntea. Nici măcar nu-mi dădusem seama că mă uitam încruntată la el. O manichiuristă s-a apucat să-i pilească unghiile, iar

Jenny i-a adus o bere. El i-a mulțumit, a tras o dușcă zdravănă și a plescăit satisfăcut.

— Despre ce vorbeați înainte să vă întrerup eu? a întrebat Dean, uitându-se pe rând la fiecare dintre noi.

— Ei bine, nevastă-ta îmi spunea că ar trebui să-i cer sfaturi lui Crystal în materie de dragoste, fiindcă e așa de pricepută la agățat bărbați… a spus Shannon, scuipând cuvintele.

Știam eu că n-o să treacă peste replica asta așa ușor. Era o lovitură sub centură și nu fusese provocată de nimic. Shannon fusese cât putuse ea de drăguță – altcineva i-ar fi considerat purtarea drept rece, dar, venind de la Shannon, era chiar cordială. Bine, față de mine nu se arătase prea caldă sau primitoare, dar nici nu m-aș fi așteptat să fie, dată fiind situația noastră. Se vedea, în orice caz, că măcar se străduiește. Nu mă îmbrățișase și nu vorbea cu mine, dar măcar mă salutase. Era și ăsta un început.

— E adevărat? a zis Dean, mijind ochii.

— Ei, și tu acum, iubi! Glumeam doar. Dar serios acum, n-aș vrea s-o văd pe Shannon rămânând singură, a zis Olivia neconvingător, trecându-și unghiile lungi peste brațul lui Dean și mângâindu-l cu blândețe.

— Aaa… Da, sunt sigură că mori de grija mea, Olivia, a spus Shannon sarcastic.

— Chiar îmi fac griji pentru tine, Shannon. Ești prietena mea, a întărit Olivia cu un zâmbet parșiv.

— Înseamnă că înțelegem lucruri complet diferite prin cuvântul „prieten”, i-a întors-o Shannon.

— Tu știi mai bine, a răspuns Olivia, nelăsându-se nici ea mai prejos.

— Cine mai vrea cocktailuri? le-a întrerupt Jenny.

Dean i-a șoptit ceva Oliviei la ureche. N-am auzit ce i-a spus, dar ea s-a crispat imediat, luându-și mâna de pe brațul lui. A început să bată cu

unghiile în sticla paharului. Jenny ne-a umplut din nou paharele și s-a așezat pe un scaun de pedichiură, în fața lui Shannon. A pornit cădița cu hidromasaj și și-a băgat picioarele în apă. Era clar că situația o afecta foarte tare. După spargere, ar fi trebuit să-și ia o săptămână liberă. Nu știu cum reușea să facă față.

Unghiile mi se uscaseră de ceva vreme. Mai rămăsesem doar ca să urmăresc schimbul de replici dintre Shannon și Olivia și ca să stau cu ochii pe Dean. Ar fi trebuit să plec pur și simplu, dar pe undeva mă simțeam responsabilă de ce se întâmpla. Relația mea cu Bryce era cea care provocase ruptura dintre Shannon și Olivia. Nu-mi dădeam seama de ce, dar se părea că nu înțelegeam nimic din ce se întâmpla între femeile astea, după cum nu înțelegeam nici orașul Buckhead.

— Ai nevoie de ceva, Jenny? am întrebat, întrerupând tăcerea.

— Sunt OK, a zis ea.

— Să-ți aduc o mimosa, m-am oferit eu, ridicându-mă de pe scaun și turnându-i un pahar.

— Nu-i nevoie, a spus Jenny, dar i-am întins oricum paharul. Oh. Mulțumesc, Crystal.

A acceptat paharul cu șovăială și a gustat din cocktail.

— Sigur ești bine? am întrebat-o eu în șoaptă.

Și-a ferit privirea. Nu putea să minimalizeze ce se întâmplase. Fusesem de față. Văzusem tot. Fusese îngrozitor.

— Sunt bine, serios, a întărit ea, luând o gură de cocktail.

Știam că minte, dar n-am insistat. Fiecare dintre noi se vindecă în felul lui.

Femeile astea trebuiau să învețe să se poarte frumos unele cu altele de dragul lui Jenny, așa că mi-am promis să le învăț eu, prin puterea exemplului personal. Deși erau femei în toată firea, aveam să le învăț eu ce înseamnă să ai cei șapte ani de acasă.

— Îți aduc ceva dacă tot m-am ridicat, Shannon? am întrebat eu cu un zâmbet.

— Da, ai putea să-mi dai casa înapoi. Soțul poți să-l păstrezi, că oricum e inutil, a zis ea, dând din mână cu dispreț.

Am înghițit în sec și m-am întors la locul meu.

Olivia a deschis gura ca să spună ceva, dar, după o privire urâtă de la Dean, s-a răzgândit și, ducându-și paharul la buze, l-a dat pe gât.

35. OLIVIA

Nu-mi venea să cred ce tupeu avea Shannon. Unde se credea? Era un nimeni fără Bryce, și totuși ne sfida cu nesimțire. De n-ar fi fost Dean de față, aș fi pus-o la punct imediat. Știam foarte bine de ce venise. În primul rând, pentru că-l invitasem eu. Prezența lui lăsa impresia că vrea să mă controleze, iar asta îmi aducea simpatia lui Crystal. În al doilea rând, știam cum e Dean. Contam pe el să se poarte cum se poartă el de obicei. Și atunci poate că lumea n-o să mai creadă că eu sunt aia afurisită. Dean se săturase de intrigile mele. Voia să mă port ca o doamnă – să fiu reținută, calmă și stăpână pe sine. Voia să mă înțeleg bine cu celelalte femei din grup. Voia să nu mai atrag atenția asupra noastră. Dintotdeauna fusese secretos, dar în ultima vreme secretele lui aruncau o umbră asupra relației noastre. Mă simțeam lăsată pe dinafară și mă săturasem. Dean știa cu cine s-a căsătorit. Știa că am un temperament vulcanic, că nu mi-e frică de nimic și că sunt gata să fac orice ca să obțin ce vreau. De-asta se și îndrăgostise de mine.

Simțeam că mă privește. Am întors capul și i-am zâmbit strâmb. Mi-a răspuns la zâmbet și a dat din cap ca pentru a-mi da de înțeles că e mulțumit de mine – de parcă eram un animal de casă sau un copil mic care-i urma comenzile tăcut. Dar problema cu privirile e că pot să fie destul de înșelătoare.

Am simțit privirea lui Crystal ațintită asupra mea. M-am uitat la ea. Urmărea cu mare atenție fiecare gest al meu și al lui Dean. După fruntea încrețită, buzele strânse și ochii ușor îngustați, am dedus că e îngrijorată. Deci discuția noastră de data trecută își făcuse efectul. Bun!

Pe urmă m-am uitat la Shannon și era cât pe ce să pufnesc în râs. Era limpede că își închipuia că Bryce urcase filmulețul ăla, din moment ce n-o

mai slăbea pe Crystal cu acuzațiile. Dar se înșela… Eu îl urcasem. Un mic secret, pe care aveam de gând să-l iau cu mine în mormânt. O prietenă care se întâmplase să fie la restaurant filmase totul și-mi trimisese înregistrarea. Pur și simplu nu m-am putut abține. La urma urmei, și Shannon îmi făcuse mie ceva asemănător cu niște ani în urmă; nu uitasem și nici nu aveam să uit vreodată. Și se vedea că filmulețul ăla o afectase. Era altfel în acea zi – mai slabă, cred.

Din nou s-a auzit ușa de la intrare și, până să apuce Jenny să se ridice de pe scaun și să iasă în întâmpinarea oaspetelui, nepoftitul a dat draperiile deoparte. Era Mark. Interesant! Mark era clar îndrăgostit de mine – și de ce n-ar fi fost, la urma urmei?

— Salut… a zis Mark, rotindu-și privirea prin cameră și oprindu-se asupra mea și a lui Dean. Tu ce faci aici?

— Mă bucur și eu de o manichiură și de un pahar de băutură cu nevastă-mea, a zis Dean cu nonșalanță.

— Ce te aduce aici, Mark? am zis eu cât mai senzual.

Dacă Dean avea chef de jocuri, și eu știam să fac asta.

— Păi nu am apucat aproape deloc s-o văd pe Karen, așa că m-am gândit să-i țin companie cât își face manichiura.

Mințea. Mark s-a uitat în jur.

— Unde e?

Era clar că venise să mă vadă pe mine. Nu mă mai văzusem cu Mark de la ultima noastră întâlnire, deși îmi trimisese o groază de mesaje. Era una dintre tacticile mele: fă-l să te aștepte și n-o să se sature niciodată de tine.

— E în spate, se epilează, a răspuns Shannon.

— OK. Atunci o s-o aștept aici, dacă nu te deranjează, Jenny.

Mark s-a așezat chiar în fața mea. Dean și Mark s-au uitat cu aroganță unul la altul. Trăsăturile lui Mark s-au îndulcit când mi-a întâlnit privirea.

— Cu cât suntem mai mulți, cu atât mai bine, presupun, a zis Jenny, dar glasul i s-a frânt spre sfârșit.

Și-a scos picioarele din cădiță, și le-a șters repede, a luat două beri și li le-a adus lui Dean și Mark.

— Nu cred c-o să ai nevoie de chirurgie reparatorie, a comentat Mark, studiind chipul lui Jenny.

— Ce tot spui? a zis ea, încruntându-se.

Lui Mark i s-a pus un nod în gât.

— Olivia a zis că s-ar putea să ai nevoie… știi tu, după incident.

Jenny m-a sfredelit cu privirea.

— Se înșală.

— Of, draga mea, i-am pomenit lui Mark de asta doar din grijă față de tine, atâta tot, am zis eu cu un zâmbet.

Jenny s-a căznit să zâmbească și a luat loc. De-acum n-avea să se mai ridice împotriva mea. Devenise prea slabă pentru asta.

— Karen se epilează… Bănuiesc că vă pregătiți de o seară fierbinte, l-am tachinat eu pe Mark.

A râs, a tușit și apoi s-a foit pe scaun.

— De fapt, nu. N-am mai avut de mult așa ceva.

— S-ar zice că nu prea te ocupi de nevoile soției tale, l-a înțepat Dean.

— Vorbești din proprie experiență? i-a întors-o Mark.

— Ce vrea să însemne asta? s-a răstit Dean.

A speriat-o așa de tare pe manichiuristă, că biata fată a tresărit.

— Glumește, Dean, am spus eu, punând mâna pe brațul lui ca să încerc să-l calmez.

Mark întindea coarda cam tare. Mi-am promis ca mai târziu să-l pedepsesc pentru asta. Eram sigură c-o să-i placă – lovituri de bici suplimentare

pentru că nu fusese cuminte – și aveam de gând să-i cer și mai mulți bani data viitoare. Banii erau ca să mă recompenseze pentru plăcerea pe care i-o ofeream și ca să-mi țin gura. N-o iubea pe Karen, dar nu se simțea pregătit să se despartă de ea. Era prea mielușică pentru el. Eu una nu voiam să fiu cu Mark. Îmi plăcea doar să mă joc. Îmi plăcea să am și eu secrete.

Dean mi-a dat mâna deoparte.

— Calmează-te, Dean, m-am bosumflat eu.

— Da, ia-o mai ușor, glumeam doar, a spus și Mark.

Dean a fluturat din mână și a luat o gură de bere.

— Cum mai merg afacerile? l-a întrebat el pe Mark.

— Sunt foarte ocupat. Fac naveta până la Miami. Cabinetul de acolo se dezvoltă foarte bine. Dacă o ține tot așa, s-ar putea să trebuiască să ne mutăm, a zis el, bând din bere.

— Vă mutați? a sărit Shannon, cu îngrijorarea întipărită deja pe chip.

Firește c-o întrista vestea. Karen era practic singurul ei aliat și numai datorită ei nu-și pierduse cu totul poziția socială în orașul ăsta. Deși n-aș fi vrut să pierd banii în plus pe care-i primeam de la Mark, mutarea lui și a lui Karen cred c-ar fi fost o binecuvântare pentru mine.

— Încă n-am discutat, a zis Mark cu gravitate.

— Mie mi se pare foarte palpitant. Vi s-ar potrivi Miami, mi-am dat eu cu părerea.

Mark mi-a aruncat o privire sumbră.

— Vrei să mă vezi… să ne vezi plecați?

— Ce te interesează pe tine ce vrea muierea mea? a întrebat Dean, ridicând o sprânceană.

— Normal că-l interesează, doar sunt pacienta lui, am răspuns eu repede. Și te rog să nu-mi mai spui „muiere”.

— Am zis-o ca alint, iubito, a spus Dean, lovindu-și în joacă umărul de al meu.

— Ei bine, nu-mi place.

— Dar ți se potrivește, a zâmbit Shannon.

De data asta am lăsat de la mine, pentru că Dean era chiar alături și știam că nu i-ar fi plăcut dacă aș fi făcut o remarcă malițioasă, așa că am zâmbit și eu.

— Dacă vă mutați, atunci presupun c-o să vin la Miami pentru tratamente.

— Te aștept cu mare plăcere, a zis Mark.

— Karen are o afacere de succes aici și n-ar renunța niciodată la ea, s-a băgat Shannon în vorbă.

N-a luat-o nimeni în seamă – și bine au făcut.

Crystal încă se uita la mine și la Dean cu mare atenție. Shannon își mânca al doilea croasant, iar Jenny făcea ordine prin salon, având totuși grijă să nu ne scape din ochi. Unde naiba erau Karen și Keisha? Niciun epilat nu durează atâta. Ha! Sau poate că Karen are ditamai tufișul între picioare. Întotdeauna a fost cam neîngrijită.

— Cred c-ai găsi și aici un chirurg bun, a comentat Dean, luând încă o gură de bere.

— Iar eu cred că e corpul ei și ea hotărăște, i-a trântit-o Mark.

— Are dreptate, am spus eu zâmbind.

— Cred că, din moment ce eu dau banii și ea e nevasta mea, cuvântul meu atârnă mai mult decât al ei, Mark, a șuierat Dean printre dinți. Și oricum, nu e treaba ta.

— Nu-i pasă nimănui care chirurg plastician o face pe Olivia să semene mai bine cu o păpușă gonflabilă, a oftat Shannon, dându-și ochii peste cap. Putem să schimbăm subiectul?

Eu, Dean și Mark am ignorat-o din nou, iar Jenny a atras-o într-o altă conversație. Crystal încă se purta ca o muscă, observând totul fără să scoată o vorbă.

— Putem să discutăm despre asta altă dată, Olivia, a zis Mark cu un mic zâmbet.

Eu am încuviințat din cap.

Dean se uita când la mine, când la Mark. Vena de la tâmplă a început să îi zvâcnească.

— De ce nu vă duceți la dracu' amândoi, a răbufnit el, înroșindu-se la față.

— Am făcut asta deja, a zis Mark în barbă.

Nimeni cu excepția mea nu l-a auzit. Mark începea să sară calul. Nu se purtase niciodată așa. Ce-l apucase?

— Ce-ai spus? Zi-mi-o în față! a scuipat Dean, sărind de pe scaun și apropiindu-se de Mark.

Lui Dean mereu îi sărea țandăra din te miri ce. Era ca o alarmă la o mașină frumoasă: gata să se declanșeze chiar și la cea mai mică atingere.

Crystal a făcut ochii mari și s-a foit pe scaun, scoțându-și telefonul din geantă. Era prima mișcare pe care o făcea de când venise Dean. S-a apucat să tasteze cu frenezie și eram sigură că sună la poliție, dar tasta mult. Probabil scria un mesaj, folosindu-se de telefon ca să evadeze din lumea reală sau încercând să scape odată de aici.

— Ajunge! a strigat Shannon, ridicându-se brusc de pe scaun și punându-și mâinile în șolduri. N-o să faceți asta aici!

Jenny i s-a alăturat.

— Dacă aveți de gând să vă luați la bătaie, vă rog să plecați, a spus ea cu tremur în glas.

Mark a ridicat mâinile într-un gest de capitulare. Dean a rămas nemișcat o clipă, fierbând de furie. Părea să delibereze în sinea lui dacă să se așeze la loc sau să-și verse toată frustrarea pe Mark, luându-l drept sac de box. S-a întors la locul lui, și-a trântit berea pe blat și a tras adânc aer în piept.

— Bun. Mă bucur că am terminat cu asta, a spus Shannon. Îmi tunzi și mie vârfurile, Jenny?

Jenny a acceptat cu o mișcare din cap. Shannon s-a dus în zona pentru coafat, Jenny a luat o foarfecă și un pieptăn și între ele s-a înfiripat din nou o discuție potolită.

Mi-am îndreptat din nou atenția spre Dean. Îl măcina ceva. Nu știam ce, dar era supărat. Nu avea

legătură doar cu provocările lui Mark sau cu conflictele dintre mine și fete. Era ceva mai complicat și eram hotărâtă să aflu despre ce era vorba.

36. SHANNON

Jenny mi-a băgat foarfecă în păr și a început să-mi taie vârfurile cu mișcări dibace. Lua între degete șuviță cu șuviță, trecând pieptănul prin ele și tăind încetișor, având grijă să nu ia mai mult de un centimetru. Era foarte meticuloasă în tot ce făcea. Am observat că se concentra foarte tare, de parcă ar fi fost de fapt cu mintea în altă parte.

— Evenimentul ăsta e un dezastru, mi-a mărturisit ea în șoaptă.

M-am uitat în oglindă la Olivia, Dean, Crystal și Mark. Pălăvrăgeala manichiuristelor care se pregăteau de plecare părea să-i împiedice să ne audă. Două dintre ele mai lucrau la manichiura lui Dean și a lui Mark. Crystal stătea cu nasu-n telefon. Dean, Mark și Olivia erau prinși într-un schimb de priviri revoltate.

— N-o să te mint. Așa e, dar nu e vina ta, am spus eu, uitându-mă înțelegătoare la ea în oglindă.

— Parcă nu mai am niciun control asupra locului ăstuia, a zis Jenny, aruncând o privire înjur ca să se asigure că n-o aude nimeni.

Avea fruntea încrețită, sprâncenele împreunate, umerii încordați și buzele țuguiate.

— Mi se pare că l-am pierdut în timpul spargerii.

— Ba deții controlul, Jenny. Și n-ai pierdut nimic. Salonul tău e încă aici și noi la fel, i-am răspuns eu, zâmbind. Dacă ai nevoie de ceva, absolut orice, te rog să-mi spui.

S-a uitat la mine în oglindă și mi-a zâmbit aproape imperceptibil. Era încă încordată și excesiv de concentrată, așa că știam că vorbele mele nu ajunseseră la ea. Era clar că Jenny încă suferea, dar nu am insistat.

— Mulțumesc, a zis ea.

— Pentru puțin.

S-a auzit din nou clopoțelul de la intrare.

— Fir-ar a zis Crystal, ridicându-se de pe scaun. Mulțumesc, Jenny. O să sun să fac o programare mâine.

A pornit iute spre draperii, dar era prea târziu. De după ele a apărut Bryce, într-un costum bleumarin și cu un zâmbet enervant pe buze.

— Super, am comentat eu sarcastic.

Jenny m-a strâns de umăr ca să mă consoleze. Mi-a scos pelerina, dându-mi astfel de știre că tunsoarea era gata.

— Hai să mergem, Bryce. Te-am rugat să-mi trimiți mesaj când ajungi, a zis Crystal, luându-l de mână și încercând să-l scoată din salon.

— Stai un pic, draga mea. De când vin bărbații la întâlnirile de la salon ale femeilor? a râs Bryce.

A făcut câțiva pași prin cameră, oprindu-se chiar în fața Oliviei, a lui Dean și a lui Mark. Crystal a pufnit agasată.

— Nu văd de ce n-ai avea grijă de mâinile și de unghiile tale. Minunățiile astea merită toată atenția. Sunt ca mâinile lui Dumnezeu, care modelează trupul omenesc până capătă forme perfecte, a zis Mark, întinzându-și mâinile și admirându-și-le în cel mai arogant mod cu putință.

— Acum compari țâțele strâmbe pe care le faci tu cu creația lui Dumnezeu? a spus Dean cu un râs adânc, din burtă, vădit încântat de comentariul său.

— Nevesti-tii îi plac țâțele pe care i le-am făcut, i-a întors vorba Mark.

Vinișoara de pe tâmpla lui Dean s-a arătat din nou și s-a înroșit la față. Bărbații ăștia erau niște bufoni. Cum putusem să țin atât de mult la vreunul dintre ei?

— Ușurel, băieți, s-ar zice c-ați petrecut nițel cam mult timp în compania doamnelor, a spus Bryce, făcând un gest spre mine, Olivia și Jenny. Noi suntem bărbați, nu niște muieri care nu știu cu ce să-și mai umple timpul, a râs el cu poftă.

Bryce, cel mai mare bufon dintre ei. Ce văzusem oare la el?

Dean s-a destins și a dat din cap.

— Nu simți un gust ciudat în gură, Bryce? l-am întrebat eu, ridicându-mă de pe scaun și întorcându-mă spre el.

Parcă-mi pusesem o pereche de ochelari și-l vedeam în sfârșit așa cum este în realitate: un nemernic. Nu mă mai orbeau farmecul lui, frumusețea sau perdelele lui de fum. Bryce a făcut câțiva pași spre mine. Crystal își masa tâmplele de parcă încerca să prevină o durere de cap.

— Nu, de ce? a zis Bryce cu o mutră îngâmfată.

— Ciudat… M-aș fi așteptat să simți, după cât rahat mănânci, i-am trântit-o eu, ținându-mă dreaptă și punându-mi mâinile în șolduri.

— Tu ar trebui să fii mai familiarizată cu gustul, doar mi-ai mâncat din palmă atâția ani, a răspuns Bryce cu zâmbetul lui de politician uns cu toate alifiile.

— Bryce, încetează, l-a rugat Crystal, dar el a dat din mână cu dispreț.

— Shannon e femeie în toată firea. Dacă poate să arunce cu jigniri, poate să le și primească. Nu-i așa? Sau nu faci față?

— Știi foarte bine că fac față, am spus eu cu fruntea sus.

— Nu asta ai zis aseară, când m-ai cerut în căsătorie, a trântit-o Bryce, rotindu-și privirea prin cameră cu un zâmbet șiret.

Olivia a izbucnit în râs, iar Crystal a rămas cu gura căscată.

— L-ai cerut în căsătorie pe Bryce? a întrebat Crystal.

Am înțeles în clipa aia că ea chiar nu văzuse înregistrarea și că de-abia acum afla de asta. M-am simțit ca ultima proastă.

— Nu vorbeam serios, am zis eu, dar roșeața din obraji spunea altceva.

— Da, cum să nu, a comentat Bryce, aranjându-și cravata.

— Parcă ziceai că ați rezolvat… a zis Crystal, încruntându-se.

— Am rezolvat. Doar că Shannon încă mă mai iubește, a zis Bryce.

— Ba nu te mai iubesc deloc și într-o zi și Crystal o să se sature de tine. Pentru că ești un nenorocit, Bryce!

— Shannon, termină. Te rog să nu vorbești așa despre soțul meu, a intervenit Crystal cu fermitate, surprinsă și ea de cuvintele care-i ieșiseră pe gură.

— Nu fi proastă, Crystal. Dacă mi-a făcut-o mie, o să ți-o facă și ție. Noua iubită mereu crede că e aleasa. Ascultă-mă bine: nu ești. Tu, dintre toți oamenii, ar trebui să știi asta cel mai bine.

Crystal mi-a aruncat o privire ciudată, de parcă ar fi încercat să-și dea seama dacă știu. M-am uitat la ea printre gene, încercând să-i dau de înțeles că știam despre ce vorbesc. Cunoșteam deja de foarte multă vreme un secret pe care ea nici nu bănuia că l-am aflat.

— Gata, ajunge! a intervenit Olivia, ridicându-se, ducându-se la Crystal și punându-și brațul pe după umerii ei. Nu te las să vorbești așa despre ea. Crystal e cea mai bună prietenă a mea și n-o să accept așa ceva.

Crystal și-a încrețit fruntea. Era clar că de-abia acum aflase de presupusa ei relație strânsă cu Olivia.

— Ia nu-ți mai da atâta importanță, am pus-o eu la punct.

Dean s-a ridicat, a apucat-o pe Olivia de braț și a tras-o după el.

— Haide. Ți-am zis să nu te mai amesteci.

— Ia mâna de pe ea, a spus Mark, sărind de pe scaun.

— Nu, Olivia are dreptate, a zis Bryce, amenințându-mă cu degetul. Nu te las să vorbești așa despre soția mea.

Mark l-a apucat pe Dean de umăr și l-a întors spre el. I-a tras un pumn drept în față, culcându-l la pământ. Dean s-a ridicat cât ai clipi și s-a năpustit asupra lui Mark. S-au prăvălit amândoi peste un scaun de pedichiură, vărsând pe jos apa din cădița de hidromasaj. Crystal a scos un țipăt. Bryce s-a tras câțiva pași mai încolo. Olivia țipa la Dean și încerca să-l smulgă de pe Mark. Când Dean și-a tras cotul, pregătindu-se să-i tragă un pumn lui Mark, a nimerit-o pe Olivia drept în ochi, făcând-o să cadă pe spate.

Chiar atunci, Karen și Keisha au intrat în cameră în pas vioi, cu pielea lucioasă și cu zâmbete largi pe chip. Dar zâmbetul le-a pălit când au văzut-o pe Olivia pe podea, cu mâna la față și plângând. Dându-și seama ce făcuse, Dean s-a dat jos de pe Mark, pe care-l umpluse de sânge și s-a dus să se ocupe de soția lui. Crystal a fugit și ea la Olivia. Bryce se ținea departe, ca un adevărat politician, care provoacă un scandal și pe urmă se uită la debandada pe care a stârnit-o ca la un spectacol, având grijă să-și păstreze mâinile curate pe când toți ceilalți se compromit.

— Ajunge. Potoliți-vă cu toții! a zis Jenny, luând carafa goală și izbind-o de podea.

Aceasta s-a spart în mii de bucăți. Toată lumea a încremenit și s-a întors spre ea, cu ochii mari și gurile căscate. Nu o auziserăm niciodată să-și ridice vocea, darămite să spargă ceva. Era ceva cu totul nefiresc – cam ca operațiile estetice ale Oliviei. Și totuși, eram încântată. Femeile nu trebuie să fie supuse.

37. KAREN

Prima mea reacție a fost să dau fuga la Mark, care stătea pe podea, cu mâna la nasul însângerat. Indiferent de ce tocmai se întâmplase între mine și Keisha, Mark era soțul meu. Am luat niște șervețele de pe masa cu gustări și i-am tamponat nasul. Jenny încremenise cu privirea în gol, iar Keisha încerca s-o ajute să-și revină.

— O, Doamne! Ești bine? am întrebat, ajutându-l pe Mark să țină capul pe spate ca să oprească sângerarea.

— Da, sunt bine, a zis el plin de ciudă.

— Ce naiba s-a întâmplat? l-am întrebat pe Mark.

— El a început, a răspuns, arătându-l pe Dean cu un gest acuzator.

— Data viitoare poate o să taci din gură când îți mai vine să faci comentarii despre nevastă-mea, a ripostat Dean în timp o pupa întruna pe Olivia pe față.

Îi cerea iertare în șoaptă, spunându-i „iubito” și făcându-i declarații de dragoste.

Am strâns din buze și m-am uitat la Mark, cu părul lui șaten răvășit, orgoliul rănit și privirea sălbatică… Ce treabă avea el cu Olivia? Nu puteam să-i fac scandal, pentru că în mod clar fusese lovită. Ochiul îi era roșu și umflat și cu siguranță avea să se învinețească. Crystal i-a adus un pahar cu gheață și un șervețel. Dean a luat șervețelul și a pus niște gheață în el. I l-a lipit Oliviei de pleoapă și i-a zis să-l țină așa. Ea a tresărit de durere.

Jenny și-a revenit în cele din urmă. Fusese așa de încordată, că, atunci când și-a destins mușchii, era să cadă la podea. A prins-o Keisha.

— Ești OK? a întrebat-o ea.

— Da, sunt OK. Doar că nu mă simt bine, a zis Jenny cu sfârșeală în glas.

Keisha i-a turnat niște suc de portocale și i-a întins paharul. Jenny l-a dat pe gât și pe urmă l-a umplut cu șampanie, luând câteva sorbituri și apoi bând restul dintr-o singură înghițitură.

Îmi părea foarte rău pentru Jenny. Ea nu era ca noi. Noi eram obișnuite cu melodrama, cu relațiile disfuncționale, cu bârfele și intrigile. Ea nu. Ea era făcută din alt aluat. La fel și Crystal, dar pe ea măcar putea s-o ajute Bryce să navigheze prin labirintul social al acestui oraș. Buckhead nu era un loc în care trăiai. Era un loc în care doar supraviețuiai.

L-am ajutat pe Mark să se ridice. Înainte să plec, am strâns-o în brațe pe Jenny și i-am spus ce rău îmi pare. Avea trupul țeapăn. Nu era în apele ei. Am îmbrățișat-o scurt și pe Keisha și i-am șoptit la ureche că mi-a plăcut mult timpul pe care-l petrecuserăm împreună.

— Și mie-mi pare rău, a zis Crystal, dându-i lui Bryce un cot în coaste.

Bryce s-a uitat la ea și și-a îndreptat spatele.

— Și eu îmi cer scuze pentru rolul jucat în ceea ce s-a întâmplat, Jenny, a zis el cu vocea lui de politician, în care se simțea un strop de seriozitate, un pic de șarm și o urmă de nesinceritate. Voi aveți ceva de zis? i-a îmboldit el pe Dean și Mark.

Și-au cerut scuze amândoi. Dean a ajutat-o pe Olivia să se ridice de jos și i-a examinat cu grijă ochiul umflat.

Jenny a dat din cap, acceptându-le scuzele, dar părea să o facă doar mecanic.

— Ce-ar fi să conchidem că așa sunt băieții și cu asta basta? a zis Bryce, râzând. Haideți. Suntem vecini cu toții. Muncim mult și sunt sigur că stresul își spune cuvântul. Atâta tot, a adăugat el, bătându-i pe spate pe Dean și pe Mark.

Mi-am dat ochii peste cap. „Așa sunt băieții”. Ce porcărie.

— Ai dreptate, Bryce. Îmi cer scuze, Mark. Am fost foarte stresat la muncă, a spus Dean și i-a întins mâna, dar Mark s-a uitat la ea cu neîncredere.

— E și vina mea. N-ar fi trebuit să te provoc. Mă obosesc foarte tare drumurile astea până în Miami și înapoi, a explicat Mark, întinzând și el brațul într-un târziu.

Și-au strâns mâna și s-au bătut ușor pe spate.

— Așa vă vreau, a zis Bryce. Ce-ar fi să ieșim la o bere?

Ceilalți doi au încuviințat din cap.

— Te deranjează? a întrebat-o Dean pe Olivia, sărutând-o din nou pe tâmplă.

— Nu, mă descurc eu, a răspuns Olivia pe un ton disprețuitor.

— Pot să te conduc eu acasă, s-a oferit Crystal, iar Olivia a acceptat.

— Bun. Deci așa facem, a conchis Bryce mulțumit, împreunându-și mâinile. Că tot veni vorba, voiam să vă fac o invitație tuturor. Peste două săptămâni, eu și Crystal o să dăm o petrecere de casă nouă. Am adăugat o anexă și am renovat și redecorat toată casa. Pentru că mi-am dorit mult ca soția mea să simtă că e și casa ei, a explicat el, zâmbind pieziș și s-a uitat la Shannon, ridicând sprâncenele într-un mod provocator.

Shannon și-a încrucișat brațele la piept, săgetându-l cu privirea. A deschis gura, dând să spună ceva, dar cuvintele pe care ar fi vrut să le rostească i-au rămas pe vârful limbii. A închis gura, strângând din buze și nu a spus nimic… nici măcar un cuvânt. Ca să aibă ultimul cuvânt, n-avea nevoie să-l și rostească.

38. JENNY

În prezent

Sanford lasă pixul din mână și se reazemă de spătarul scaunului, întinzându-și brațele ca și cum ar îmbrățișa aerul. Oftează adânc, epuizat de caz – să treacă prin toate schimburile astea de replici a fost probabil de-ajuns ca să-l obosească. Fiindcă toți erau la cuțite și era clar că urma să se întâmple ceva care avea să ne schimbe viețile pentru totdeauna. Se freacă la ochi și se apleacă în față, sprijinindu-și coatele pe masă.

— Deci, după toate astea – certuri, bătaie, minciuni, infidelități –, soții au ieșit la o bere, iar soțiile n-au avut nimic de comentat? Totul era bine și frumos?

— Într-un fel, da, deși niciodată nu era totul „bine și frumos”. E ca atunci când pui apă să fiarbă la foc mocnit, începe să clocotească încet, nu deodată. Se văd bulele care încep să se formeze pe fund, dar apa încă nu a dat în clocot, explic eu.

— Întotdeauna a fost așa?

— Nu.

— Ce crezi că a provocat tensiunile astea nesfârșite? mă întreabă el, încruntându-se.

— Noua soție, Crystal.

— De ce? spune Sanford, rezemându-se din nou de spătar.

— Era prima dată când o soție era înlocuită în grupul lor și cred că asta le-a făcut pe celelalte să-și pună la îndoială relațiile și scopul în viață și să se întrebe ce s-ar alege de ele dacă n-ar fi soții. A adus frica în grupul lor, iar frica îi împinge pe oameni la lucruri nesăbuite.

Arunc o privire la ceas. E ora 14.00. Sunt aici de șase ore și suntem abia la început. Când m-am oferit să vorbesc cu detectivul care se ocupă de

caz, n-am crezut c-o să dureze atâta. Deși vreau să ajut, am obosit. Casc cu atâta putere, că-mi dau lacrimile. Mă frec la ochi, luptându-mă să rămân trează.

Sanford se uită și el la ceas și apoi din nou la mine.

— Ai nevoie de o pauză?

— Da. Și sunt moartă de foame.

— Mă ocup eu de asta. Pizza sau burgeri? întreabă detectivul, ridicând o sprânceană.

— Pizza, spun eu cu un zâmbet slab.

— Mi se părea mie că ești genul care preferă pizza, îmi zâmbește el.

Se ridică de la masă și pornește spre ușă. Se oprește și se întoarce cu fața spre mine, ezitând o clipă.

Știam că are mare nevoie de ajutorul meu. Buckhead e un loc complicat și labirintic, ca o pânză de păianjen – frumos de privit, dar te prinde foarte ușor în urzeala lui imposibil de descâlcit. Numai păianjenii știu să umble pe pânză fără să se prindă în ea. Iar eu eram un păianjen.

— Ce știi despre viața lui Crystal… de dinainte de Buckhead?

Încerc să-mi amintesc amănuntele pe care le-am aflat în diverse împrejurări. Fusese barmaniță în Texas. Cam atât știam despre ea. Nu prea o întrebase nimeni ce viață dusese până atunci, decât dacă era vorba despre circumstanțele în care își începuse relația cu Bryce.

— Drept să spun, nu știu mare lucru.

Sanford strânge din buze și dă din cap.

— Așa mă gândeam și eu. Se pare că și ea are un trecut complicat.

Iese din cameră și trage ușa după el, lăsând cuvintele să plutească în aer.

39. KAREN

Am stors pentru ultima oară mopul în chiuveta din debaraua din spate și l-am lăsat sprijinit de perete. Am închis ușa în urma mea și m-am întors în salon. Shannon a aruncat la gunoi o pungă cu șervețele folosite, firimituri și sticle goale de șampanie. Jenny a frecat viguros mesele și dulapurile de machiaj cu o cârpă umedă. Deși erau curate, ea freca mai departe. Keisha a strâns farfuriile de unică folosință și le-a pus pe toate la coșul de gunoi.

— Nu e nevoie să mă ajutați, a spus Jenny, suflându-și câte o șuviță din ochi și ștergându-și cu brațul fruntea lucioasă.

— Fii serioasă, a spus Shannon, adunând ce gunoaie mai rămăseseră.

— Nu te mai lăsăm să strângi singură după noi. Suntem femei în toată firea, am întărit eu.

— Da, iar pe mine mă și plătești, a glumit Keisha.

— OK, OK.

Rămasă fără suflu, Jenny s-a așezat pe scaunul ei și a oftat prelung.

Ne-am așezat și noi, așa încât stăteam toate într-un cerc. Ne-am rotit privirile prin salonul care era din nou impecabil. Nimic nu te-ar fi lăsat să ghicești ce se întâmplase aici în urmă cu o oră. Sângele lui Mark fusese spălat, iar tot ce fusese dărâmat sau lăsat în neorânduială fusese pus la locul lui. Aparatele pentru manichiură fuseseră strânse. Manichiuristele colaboratoare își împachetaseră lucrurile și plecaseră cât putuseră de repede.

— Te duci la petrecerea de casă nouă, Shannon? a întrebat Keisha, fără vreun gând rău.

— Nu. Nici moartă nu m-aș duce, a zis Shannon, luând o gură de apă și strâmbând din nas la gândul că ar putea merge la petrecere.

— Nici nu mă mir că nu vrei, a spus Jenny. Ce a făcut Bryce azi a fost complet deplasat.

— Și să nu uităm de gală și de filmuleț, a completat Shannon, încrucișându-și brațele.

Am încuviințat din cap.

— Dar azi n-a fost numai Bryce capul răutăților. Și soțul meu e un idiot. Nu-i înțeleg nevoia de a o proteja pe Olivia și nici frecușurile astea pe care le are cu Dean.

Mi-am încrucișat și eu brațele la piept, la fel ca Shannon.

— Păi e clienta lui, nu? a zis Keisha.

— Mda…

— Și voi două sunteți prietene, nu? a spus Keisha, așezându-se picior peste picior.

— Așa și așa, mi-am dat eu ochii peste cap.

Înainte ca Shannon și Bryce să se despartă și să apară Crystal în peisaj, eu, Shannon și Olivia eram prietene bune. Dar prietenia noastră a început să scârțâie din momentul în care s-a aflat că Shannon și Bryce se despart. De atunci, ne-am depărtat tot mai mult. Încă mă simțeam apropiată de Shannon, deși uneori avea nevoie să fie singură, dar Olivia băga zâzanie între noi toate.

— Poate asta e explicația. Poate simte nevoia s-o apere fiindcă e clienta lui și prietena ta „așa și așa”, și-a dat cu părere Keisha încercând să găsească o rezolvare pentru dilema mea.

— Sau poate se culcă cu ea, a scos Shannon porumbelul pe gură.

Am făcut ochii mari și am rămas cu gura căscată.

— Crezi?

M-am ridicat și am început să mă plimb prin cameră, îmi venea greu să stau pe loc, de aici și nevoia mea de a face jogging. Am încercat să revăd în minte ultimele câteva luni, de când începuse Mark să se poarte cu adevărat straniu.

— Hmmm. Nu, adică nu știu. Gândeam doar cu voce tare. Știi cum sunt eu, a retractat Shannon,

râzând stânjenită.

— Da, haideți să nu sărim la concluzii, a intervenit și Jenny.

Mergeam cu pași tot mai apăsați. Oare mă înșela? Cu Olivia? Oare chiar mi-ar face asta? I-ar face asta lui Riley? Of, Riley! Mi s-a strâns inima o clipă, când mi-a zburat gândul la băiețelul meu. Dar aveam vreun drept să fiu supărată după ce făcusem mai devreme cu Keisha?

— Ar trebui să aflu. Nu? Să angajez un detectiv particular sau ceva de genul ăsta, am spus eu, oprindu-mă și uitându-mă pe rând la ele ca să văd ce părere au.

Jenny a încuviințat din cap.

Shannon a dat din umeri.

Keisha a dus mâna la frunte și s-a uitat acuzator la mine. Nu era nevoie să spună nimic. Știam ce e în capul ei.

— N-are ce să strice, a zis Shannon. Mă rog… ca să fii sigură.

A scotocit prin geantă și mi-a întins o carte de vizită.

— Uite.

— Ce-i asta?

Am luat cartea de vizită și am ridicat-o în dreptul ochilor. Pe ea scria: „William Bellinger, detectiv particular”.

— Am apelat și eu la serviciile lui cu ceva vreme în urmă, a explicat Shannon, scoțând un ruj roșu și trecându-și-l cu grijă peste buze.

— Stai, l-ai pus să-l urmărească pe Bryce? a întrebat Jenny.

— Printre altele, a răspuns Shannon, închizând rujul cu o mișcare expertă din încheietură.

— Poate și eu ar trebui să angajez un detectiv care să afle cine a dat spargerea în salon. Cred că ăsta e cel mai rău lucru, faptul că nu știu. Sentimentul c-ar putea oricând să încerce din nou, a spus Jenny, dar cred că nici măcar nu și-a dat

seama c-a zis-o cu voce tare, pentru că nu se uita la niciuna dintre noi.

Keisha a luat-o de mână, aducând-o la realitate.

— Dacă te-ar face să te simți mai bine, atunci ar trebui s-o faci.

Jenny s-a uitat la Keisha.

— Ah, da, poate c-o s-o fac. Dar tu sigur ar trebui s-o faci, Karen.

Am încuviințat din cap și am băgat cartea de vizită în buzunar. Nu știam dacă aveam să o folosesc, dar nu strica s-o am. Dacă Olivia chiar se culca cu soțul meu, oare ce altceva mai făcea?

40. CRYSTAL

Olivia stătea în fața mea în sufrageria ei mare și opulentă, pe un scaun purpuriu care semăna mai degrabă cu un tron. Casa ei și a lui Dean era mai mult decât opulentă. Totul era poleit cu aur și combinat cu onix și marmură albă. Nu știu cine o fi fost designerul ei de interior, dar sunt sigură că avea numărul lui Trump pe *speed dial.* Exact astea îmi închipuisem că sunt gusturile ei în materie de decor. Casa era o monstruozitate arhitecturală, în care cuvântul de ordine era „mare" – zece dormitoare, opt băi, o piscină în aer liber, o grădină cu alei și terenuri de tenis. La fel ca Olivia, era exagerată și ostentativă. N-o cunoșteam de multă vreme, dar atâta lucru înțelesesem și eu despre ea.

Ținea la ochi un pachet cu gheață aproape topită. Eram în sufragerie de treizeci de minute, schimbând câte o vorbă din când în când, mai ales despre măreția casei în care locuia. Aș fi vrut să plec, dar nu mă lăsa inima s-o părăsesc în starea aceea. Olivia nu era un om prea drăguț, dar era o ființă umană. Știam că Dean o lovise doar din greșeală. Însă ce-i făcuse lui Mark fusese intenționat și am văzut cum fierbea furia în el. Mă temeam că furia aia ar putea într-o zi să se reverse asupra Oliviei, dacă nu cumva se întâmplase deja.

— Sigur ești bine? am întrebat eu a nu știu câta oară.

— Da. A fost un accident.

— De data asta da, dar data viitoare? am întrebat eu, foindu-mă pe canapea.

Olivia a tras adânc aer în piept și și-a luat pachetul cu gheață de la ochi. L-a pus pe măsuța de cafea din fața ei, s-a sprijinit de spătarul scaunului și și-a atins cu grijă ochiul vânăt cu buricele degetelor. A tresărit, dar nu și-a retras

degetele. Era limpede că o doare, dar ea tot apăsa pe pleoapă, ceea ce era cam ciudat. Până la urmă s-a oprit și m-a privit drept în ochi.

— N-o să existe nicio dată viitoare, a zis ea.

— Ești sigură?

— Da, Crystal. Nu sunt o fetiță care nu știe să-și poarte de grijă.

— Nu asta voiam să spun, doar că așa credeam și eu…

Olivia s-a înviorat și s-a aplecat în față.

— Ți s-a întâmplat ceva?

M-am foit din nou, simțindu-mă inconfortabil.

— Ăăă, nu… încercam doar să mă pun în pielea ta, să înțeleg prin ce treci, am spus eu neconvingător.

Olivia a zâmbit din colțul gurii și s-a lăsat din nou pe spate în scaun.

— Nu trec prin nimic, a spus ea vehement. Așa că las-o baltă.

M-am uitat stânjenită prin cameră. Pe ușă a intrat o femeie mai în vârstă, care ne-a adus câte un ceai cu gheață îndulcit. Olivia și-a luat paharul fără s-o bage în seamă. Eu i-am mulțumit.

— Iartă-mă, Olivia. Voiam doar să mă asigur că ești bine. N-am vrut să fiu indiscretă, m-am scuzat eu, luând o gură de ceai.

— Nu-i nimic, a zis Olivia, dând din cap. Doar că nu-mi place să-l vorbesc de rău pe Dean. E soțul meu. Sunt sigură că și tu ai simți la fel dacă ar fi vorba despre Bryce, a adăugat ea, ridicând o sprânceană și uitându-se la mine peste buza paharului.

— Firește, am spus eu, lăsând paharul pe un suport.

— Mă bucur că suntem prietene, a zis Olivia, măsurându-mă din priviri.

— Și eu mă bucur.

Mi-am mușcat buzele și am început să mă joc cu unghiile, neștiind ce altceva să mai zic.

— Mie îmi place să am un grup de apropiați foarte restrâns, așa că ai noroc să te numeri printre ei, a continuat Olivia, înclinându-și capul și rânjind satisfăcută.

— Da… În fine, mai ai nevoie de ceva?

M-am ridicat, cu gândul să plec cât mai repede.

— Vino mâine să iei cina cu mine și Dean. Adu-l și pe Bryce. Vom face o întâlnire dublă.

M-am bâlbâit, căutând o scuză ca s-o conving că nu se poate. Aveam nevoie să mă distanțez o vreme de toată lumea și nu-mi păsa de Dean. Buckhead mă scotea din minți, dar, după câteva clipe de ezitare, am acceptat cu inima îndoită.

— Super. E bine la șapte?

Am fost de acord. Olivia s-a ridicat și, din trei pași, a fost lângă mine. M-a strâns în brațe și apoi mi-a dat drumul. Am dat să mă întorc să-mi iau geanta, dar ea m-a apucat de umeri și m-a privit drept în ochi.

— Perfect. O să-l pun pe bucătarul nostru să facă *osso buco.* Probabil nu știi ce-i aia, dar, crede-mă, o să ți se topească în gură.

Buzele i s-au arcuit într-un zâmbet larg, care-i dezvelea toți dinții – ca al unei primate înainte de atac. I-am zâmbit și eu. În cele câteva săptămâni de când o cunoșteam pe Olivia, observasem că e capabilă să fie crudă și blândă în același timp. Era un paradox al personalității ei. Felul în care se purta era nefiresc… dar cât se poate de calculat.

41. OLIVIA

Am intrat cu încredere în sufragerie, îmbrăcată într-o rochie roșie, mulată și cu o expresie de hotărâre întipărită pe chip. Aveam decolteul, încheieturile și degetele împodobite cu diamante, iar părul îmi era îndreptat perfect. Datorită dibăciei cu care mă machiase Jenny, nu se mai vedea pe fața mea nicio urmă a incidentului de ieri. Trebuia să am grijă ca totul să fie perfect. Fața de masă albă, din mătase stătea întinsă sub vesela cu margine aurie. Pe masa mare de mahon se aflau mai multe sticle de vin roșu. Crystal și Bryce urmau să apară din clipă-n clipă și voiam ca seara să decurgă impecabil. Eu și Crystal nu începuserăm cu dreptul și-mi dădeam seama că mă privește cu circumspecție. Umbla cu mănuși și nu se simțea niciodată chiar în largul ei. Dar în seara aceea, aveam să schimb lucrurile. Cuplurile influente trebuie să facă front comun.

Nu mai voiam scandal. Provoacă riduri, iar ședințele mele pentru injecții cu botox se înmulțiseră. Dar Crystal mă agita. Nu știam sigur de ce. Pe asta trebuia să o rezolve un psiholog. Nu aveam niciun motiv s-o antipatizez. Cum Shannon ieșea din grup, Crystal avea să-i ia locul, indiferent dacă-i plăcea sau nu. Ca să fim puternice, trebuie să fim multe, așa că nu puteam să dau pe cineva afară din cercul meu fără să-l înlocuiesc. Crystal era o înlocuitoare – atât în viața lui Bryce, cât și în anturajul meu.

S-a auzit soneria. Am vrut să chem o servitoare să deschidă, dar până la urmă m-am hotărât că ar fi mai frumos să răspund eu. Am tras adânc aer în piept și mi-am arcuit buzele într-un zâmbet primitor. Era forțat, dar își făcea treaba.

Am deschis ușa mare boltită și i-am găsit în prag pe Crystal și pe Bryce. Crystal purta o rochie

de un roz pal, pe când Bryce își pusese uniforma lui de campanie electorală: un costum bleumarin făcut la comandă și cravată roșie, ca semn al puterii. Bryce și-a afișat obișnuitul zâmbet larg. Crystal a zâmbit căznit, străduindu-se să-și arcuiască buzele tremurânde în surâsul cu care se cuvine să întâmpini pe cineva. Mi-a întins o sticlă de Veuve Clicquot. „Dom ar fi fost o alegere mai potrivită", mi-am zis eu în gând.

— Mulțumesc. Intrați, intrați, i-am poftit, îmbrățișându-i. Dean, au venit! am strigat eu peste umăr, în timp ce ei au trecut pragul.

— Mulțumim pentru invitație, a zis Crystal.

— Nu, noi mulțumim pentru vizită. Ne bucurăm mult că luăm, în sfârșit, cina împreună.

— Mă bucur c-ați putut să veniți, a zis și Dean, coborând în pas vioi pe scara în spirală.

Purta niște pantaloni negri și o cămașă albă. Nu se îmbrăcase la fel de formal ca Bryce, dar Dean nu era niciodată așa de formal. A îmbrățișat-o pe Crystal, i-a strâns mâna lui Dean și pe urmă i-a condus în sufragerie pentru apetitive, arătându-le din mers tavanele înalte de nouă metri și arhitectura superbă a casei.

— Eu și Crystal de-abia așteptăm să veniți la petrecerea noastră de casă nouă. Suntem nerăbdători să vă arătăm noua extensie și talentul lui Crystal în materie de design interior. Nu-i așa, iubito? a zis Bryce, cuprinzând-o cu brațul și trăgând-o în curbura umărului său.

— Așa-i, a răspuns ea.

S-au așezat amândoi pe o canapea imensă.

— Talent la design! am spus eu, împreunându-mi mâinile și ridicând o sprânceană. Nu știam că ești designer, Crystal. Foarte surprinzător. Eu am gândit tot interiorul casei ăsteia. Cum ți se pare?

Lui Crystal i s-a pus un nod în gât. Dean a împărțit paharele de șampanie.

— Nu am studiat design interior sau ceva de genul ăsta, a spus Crystal într-un târziu, după ce a

luat o gură de șampanie. Bryce zice așa doar pentru că e foarte mândru de mine, iar casa ta pare… scumpă, a încheiat ea, sorbind din nou din pahar.

— Mulțumesc, am răspuns eu cu un zâmbet încântător. Exact ăsta e efectul pe care l-am căutat. Am vrut ca oaspeții să simtă că e un privilegiu să fie la noi acasă.

— Să ciocnim, a zis Dean, întinzând paharul.

Am ridicat cu toții paharele.

— Să bem pentru prieteni buni, noi începuturi și o viață lungă.

Am încuviințat cu toții din cap și am ciocnit.

— V-am spus că la petrecerea noastră de casă nouă trebuie să veniți costumați? a anunțat Bryce, luând o gură de șampanie.

— Nu, iar eu mi-am luat deja o rochie, una foarte scumpă, am pufnit eu îmbufnată.

— Păstreaz-o pentru altă ocazie, a zis Dean, punându-și brațul pe mijlocul meu și trăgându-mă cam mult spre el.

— Sunt sigură că poți să vii în rochia ta. Costumele sunt opționale, a spus Crystal.

— Nici vorbă. Sunt obligatorii. Cum ținem petrecerea în weekendul de după Halloween, ne-am gândit c-ar fi perfect, și-a pledat Bryce cauza.

— Da, iubi. O să fie distractiv. Ce poate fi mai frumos decât să te prefaci că ești altcineva? a spus Dean.

— În cazul meu, nu e frumos. În cazul meu, să fii oricine altcineva e o retrogradare, a hăhăit Bryce.

Dean a râs încă și mai tare, iar eu am chicotit. Crystal a râs cu buzele strânse, cum faci când vrei doar să fii politicos. Era clar că nu-i place umorul lui arogant. Mie, în schimb, îmi plăcea în general când cineva arăta că-și știe locul în societate. Bryce era în vârful ierarhiei și o știa foarte bine. Pe când Shannon habar n-avea pe unde se situează. Era o fostă soție, o femeie decăzută din rang, genul

despre care te întrebi ce s-o fi întâmplat cu ele de au dispărut. În plus, mă nedreptățise. Nimeni nu scapă nepedepsit dacă mă nedreptățește.

Nu voiam să ajung niciodată ca ea și de aceea trebuia îndepărtată din grup – ca o șopârlă prinsă de coadă. Șopârla nu poate să supraviețuiască decât dacă lasă să-i cadă coada. Shannon era coada: inutilă și dispensabilă. Și dacă nu era dispusă să se elimine singură, aveam s-o elimin eu, fiindcă știam că altfel ne-ar distruge pe toate. Dar mă gândisem destul la Shannon. În seara aceea, nu încercam s-o înstrăinez pe Shannon de grup, ci să mi-o apropii pe Crystal.

— Ați terminat pregătirile de petrecere? m-am interesat eu cu un zâmbet strălucitor.

Servitoarea ne-a umplut din nou paharele, iar eu și Dean ne-am așezat unul lângă altul pe scaunele noastre purpurii, cu aspect de tronuri. El m-a luat de mână și am luat loc amândoi în același timp, ca un rege și o regină. I-am zâmbit. Mi-a zâmbit și el. Se vedea că era mulțumit de mine în seara aceea. Dean ținea foarte mult să fim în relații bune cu Bryce și oricine se întâmpla să fie nevasta lui la momentul respectiv. Crystal avea să devină cea mai bună prietenă a mea, indiferent dacă-i plăcea sau nu.

— Nu chiar. Mai avem câteva lucruri de pus la punct și am chemat o firmă să decoreze casa de Halloween săptămâna viitoare, a explicat Crystal. Vor fi decoruri tematice: schelete, pânze de păianjen, candelabre. Și totul o să fie în roșu și negru: draperiile, covoarele, trandafirii. Până și piscina o să fie roșie în seara aia.

S-a luminat la față în timp ce vorbea, ca un copil într-un magazin de jucării. Ce-i drept, Crystal chiar era un copil. Am zâmbit și am mai luat o gură de șampanie.

— Sună grandios. De-abia așteptăm să vedem, am comentat eu, strângând din buze.

Dean mi-a mângâiat afectuos mâna cu degetul mare.

— A fost concepția lui Crystal, a spus Bryce cu mândrie, punându-și mâna pe genunchiul ei și mângâind-o cu drag.

— N-aș fi reușit fără tine, a răspuns ea, radiind.

— Sau fără carnetul lui de cecuri, am spus eu în barbă.

Crystal s-a uitat la mine, încrețindu-și fruntea. Nu mă auzise, dar încerca să-și dea seama ce zisesem. Dean a mormăit ceva.

— Scuzați-mă… M-am înecat, am spus eu și m-am prefăcut că-mi dreg glasul.

Câteodată pur și simplu nu mă puteam abține.

— Și să nu uităm de spectacolul cu focuri de artificii, a continuat Bryce.

— Mai lasă câteva surprize și pentru petrecere, l-a tachinat Crystal.

— Uau! Din ce povestiți voi, se anunță a fi petrecerea anului, a spus Dean, periindu-l pe Bryce.

— De obicei gala e evenimentul anului, dar știm cu toții ce prost a ieșit, a amintit Bryce, zâmbind pieziș.

Crystal s-a foit pe scaun stânjenită. Servitoarea ne-a umplut din nou paharele, iar eu mi-am îndreptat spatele.

— Nu-i nevoie să-mi aduci aminte. Shannon s-a făcut de rușine în ultimul hal în seara aia. Cum am putea să uităm? Ca să nu mai pomenesc de filmuleț, am râs eu.

— Ce filmuleț? a întrebat Bryce.

„La naiba”. Crystal s-a uitat nedumerită la mine.

— Și pe urmă te-a mai și cerut în căsătorie, m-am grăbit eu să spun, dar eram sigură că e prea târziu.

Fir-ar să fie! Cu căpșorul ei, Crystal începea să pună lucrurile cap la cap. S-a uitat lung la mine, ducând paharul la buze.

Bryce a izbucnit în râs. La fel și Dean.

— Putem să schimbăm subiectul? a pufnit Crystal.

Era mai mult o cerere decât o întrebare. Bryce i-a șoptit ceva la ureche. N-am auzit ce i-a spus, dar chiar a schimbat subiectul, așa că bănuiesc că i-a cerut scuze sau ceva de genul ăsta. De ce îi era Crystal loială lui Shannon? De ce îi păsa? Poate că se simțea vinovată, pur și simplu. Ce-i făcuse ea lui Shannon e cel mai rău lucru pe care poți să i-l faci unei casnice din lumea bună. De fapt, cel mai rău lucru pe care ar fi putut să i-l facă ar fi fost s-o omoare. Cine știe, poate că numai așa se mai puteau îndrepta lucrurile. Ar fi o dovadă de milă și ar fi cel mai bun lucru pentru toată lumea. Să-i curmăm suferința, ca unui câine răpciugos.

42. CRYSTAL

O femeie cu pantaloni negri, cămașă neagră și chip inexpresiv mi-a pus în față o farfurie cu mâncare caldă. Aburul îmi gâdila nările cu un miros îmbătător de carne, legume și vin alb. I-am mulțumit. Ea de-abia a schițat o mișcare din cap și imediat s-a făcut nevăzută. Servitorii lui Dean și ai Oliviei erau ca niște fantome – sau cel puțin așa erau tratați. Nu scoteau o vorbă și doar mutau lucrurile acolo unde li se cerea să le mute. Era limpede că așa îi place Oliviei. Eu și Bryce aveam o menajeră, un bucătar cu normă întreagă, un grădinar și un îngrijitor pentru piscină, dar aveam grijă să socializez cu toți și să ajung să-i cunosc. Numai Oliviei îi plăcea să-i trateze pe vii de parcă ar fi fost deja morți.

— Totul arată minunat, am zis eu, despăturindu-mi șervetul și punându-mi-l în poală.

Olivia și Dean stăteau de partea cealaltă a unei mese opulente, la care ar fi încăput optsprezece oameni. Mă miram că nu se așezaseră în celălalt capăt. Deși ar fi fost de prost gust, ar fi fost o manevră cu adevărat impresionantă. Mă gândeam că probabil așa stau când sunt singuri, la doi kilometri distanță. M-a pufnit râsul, dar mi l-am înăbușit repede, ducând la buze un pahar de vin roșu. A alunecat bine, dar numai despre vin se putea spune asta; în rest, totul era poticnit și forțat: atmosfera, luxul, compania.

Iarăși s-a adus vorba despre nenorocitul ăla de filmuleț. Nu-l văzusem și nu știam ce-i cu el, dar acum mi-era clar că Olivia era implicată. Ea își băga coada peste tot și știam că n-are cum să fie de bine.

— Mulțumesc, a spus Olivia, gustând din mâncare. Poftă bună!

Am dat din cap, luând de pe masă cuțitul și furculița. Cuțitul a trecut prin carne ca prin unt. Simțeam privirea Oliviei și, când m-am uitat în sus, i-am văzut ochii mari, cu irișii ciocolatii ațintiți asupra mea. Mi-a surâs discret; dar buzele mult prea injectate cu botox i-au făcut zâmbetul să pară mai larg decât era de fapt. Am înfipt furculița într-o bucată de vițel și am dus-o la gură, uitându-mă în ochii Oliviei. Carnea a alunecat ușor de pe furculiță și gustul bogat mi-a explodat pe limbă, smulgându-mi o exclamație de încântare.

— Mmm, uau! am zis eu, înghițind.

— Ți-am spus eu. Nu-i așa că-i excelent? a răspuns Olivia mândră de sine.

— Ai dreptate. E minunat. Trebuie să-l punem pe bucătarul nostru să ia rețeta de la bucătarul tău, a zis și Bryce, luând câteva guri din mâncare.

— O să vă coste, a glumit Olivia, făcându-i jucăuș cu ochiul.

A mai luat o gură de vin și și-a dat peste umăr părul lung și bogat.

— Firește c-o să vă dăm rețeta, a râs Dean, ștergându-se cu șervetul la gură.

— Spune-mi, e totul în ordine la salon după incidentul de ieri? s-a interesat Bryce.

Am tușit stânjenită. Nu avusesem ocazia să vorbesc cu nimeni în afară de Olivia și chiar nu voiam să discut despre salon.

— Am fost azi la Jenny să mă machieze și să-mi facă un tratament cu cheratină. Mi s-a părut că totul e OK, a zis Olivia impasibilă, încrucișându-și brațele.

Bryce a dat din cap și a continuat să mănânce.

— Mă bucur să aud asta. Așa ți s-a părut și ție, Crystal? m-a întrebat, întorcând capul spre mine și așteptând o confirmare.

— N-am avut ocazia să vorbesc decât cu Olivia, dar dacă ea zice că e totul în regulă, sunt sigură că așa e, am răspuns eu, luând o gură zdravănă de vin.

— Poate c-ar fi bine să treci pe acolo mâine. Să te răsfeți și să te faci frumoasă. Iar eu o să adaug niște bani în plus pentru deranjul lui Jenny de ieri, a zis Bryce.

Îl preocupa numai reputația lui, cum să facă să dreagă lucrurile și să calmeze spiritele – și cum făcea asta? Aruncând cu bani în stânga și-n dreapta. Mă deranja, dar nu era momentul potrivit să i-o reproșez, așa că m-am mulțumit să dau din cap și să zâmbesc. Era un gest frumos, chiar dacă-l făcea din motive greșite. Era cât pe ce să-mi dau ochii peste cap, dar am surprins-o din nou pe Olivia uitându-se la mine, așa că m-am abținut.

— Ce drăguț din partea ta, Bryce, a spus Olivia, bătând din gene. Poate ar trebui să facem și noi la fel, Dean, a adăugat, întorcându-se spre soțul ei.

— Sigur, a spus Dean cu gura plină, dând din cap.

Nu credeam că au vreo intenție să se țină de cuvânt. Păreau să fi făcut oferta mai mult de ochii lumii decât ca să se revanșeze față de Jenny. Pe de altă parte, și gestul lui Bryce tot de ochii lumii era. Poate că semănăm între noi mai mult decât credeam eu.

— Apropo de lucruri pe care ar trebui să le facem, Olivia, a început Dean nonșalant, vorbind tot cu gura plină, discutam deunăzi cu Bryce și Mark și cred c-ar trebui să ne schimbăm asigurarea de viață.

— De ce-ai vorbit cu Dean despre asta? l-am întrebat eu pe Bryce, uitându-mă nedumerită la el.

Bryce și-a luat șervetul din poală și s-a șters la gură. Spre deosebire de Dean, avea grijă să-și mestece bine mâncarea și s-o înghită înainte să vorbească.

— Vărul lui Mark vinde asigurări și n-o duce prea bine, așa că Mark ne-a povestit despre el când am ieșit la bere. Ei îl au pe Riley, iar noi tocmai am renovat. Așa că mi se pare o idee bună.

— Sau poate că Mark are de gând s-o omoare pe Karen, a spus Olivia, dându-și capul pe spate și izbucnind în râs.

Dean a râs și el cu ea.

Bryce a chicotit, dar a clătinat din cap și s-a uitat la mine.

— Îmbătrânim cu toții și nu strică să fim acoperiți. Mai ales dacă ținem cont de ce s-a întâmplat la salon. Puțină precauție nu strică niciodată.

— Așa e, a spus Olivia, dând din cap. Moartea vine neanunțată.

— Dac-ar fi să mi se întâmple ceva, aș vrea să mă asigur că-ți rămâne ceva de pe urma mea, a zis Bryce, luându-mă de mână.

— Dar schimbi asigurarea amândurora, nu?

— Da. Nu că vreau să aduc vorba despre ea, dar eu și Shannon am procedat la fel. Am vrut să ne asigurăm amândoi că, dacă e să se întâmple vreo nenorocire, celălalt o să fie bine. Nu se punea problema să am copii cu Shannon, dar noi doi cred că am putea să avem. Gândesc pe termen lung, iubito, a zis el, sărutându-mă pe obraz.

Am aruncat o privire spre Olivia. Stătea sprijinită în coate, cu bărbia proptită în palmă, sorbindu-i cuvintele de pe buze. La fel și Dean. M-am uitat din nou la Bryce.

Avea ochii mari, deși se uita cumva pieziș la mine. Aștepta aprobarea mea, parcă implorându-mă să zic „da”.

N-avea niciun sens. Deocamdată nu aveam copii și, dacă muream eu, Bryce oricum avea să fie bine din punct de vedere financiar. Doar el era cel cu bani. Nu voiam să dezbat acest subiect de față cu Olivia și Dean, așa că am încuviințat din cap și i-am spus că o să studiez polița de asigurare.

— Așa te vreau, a spus Bryce, trăgându-mă spre el și sărutându-mă pe tâmplă.

— Și noi? a întrebat-o Dean pe Olivia.

— Ce-i cu noi? a zis ea, ciugulind din mâncare.

Eu aproape golisem farfuria, pe când ea de-abia luase câteva guri.

— Cred c-ar trebui să facem și noi la fel. Jobul meu nu e întotdeauna sigur și vreau să știu că ești în siguranță dacă e să mi se întâmple ceva… și viceversa, a continuat Dean, sărutând-o pe obraz.

Conversația asta era foarte stranie și cu totul nepotrivită pentru o cină. Cine naiba vorbește despre asigurări de viață cu oameni pe care de-abia îi cunoaște?

— Cred că tu și Bryce aveți dreptate. La urma urmei, de ce n-am paria pe moarte? a râs Olivia.

— Așa-i, a zis Dean, ridicând paharul.

Olivia și-a ridicat și ea paharul. Bryce a făcut la fel și s-a uitat la mine. Am ridicat și eu paharul, fără chef.

— În cinstea morții, a spus Bryce, chicotind.

Și-au dus toți paharele la buze, potolindu-și râsul cu vin roșu.

Pe mine mă oripila și simpla idee de a bea în cinstea morții. Mi-am dus paharul la gură, lăsând lichidul roșu să mi se prelingă printre buze, să-mi șerpuiască pe limbă și să-mi alunece pe gâtlej… Oare în ce mă băgasem?

43. KAREN

Am stins lumina și am închis ușa camerei lui Riley, șoptind: „Noapte bună, puiul meu”. Mi-am prins părul într-o coadă joasă și m-am dus în bucătărie. Am luat o sticlă desfăcută de vin roșu și am turnat două pahare. Am băut un pahar și l-am umplut din nou, oftând de ușurare. Toată ziua așteptasem paharul ăsta de vin, care să potolească grijile, anxietatea, confuzia, durerea – totul.

Cei treisprezece kilometri pe care îi parcursesem de dimineață la jogging nu făcuseră decât să-mi dea dureri de genunchi. Iar joaca în parc cu Riley după-amiaza nu reușise decât să-mi ocupe mintea pentru scurte intervale de timp: când îmi striga să mă uit cum se dă în leagăn, cum se ține de bare sau cum fuge cât poate de repede spre un obiect oarecare din fața lui. Iar mai târziu, în timpul serii, prezentarea unei vile extravagante nu făcuse decât să mă lase încă și mai pustiită, și mai nedumerită. Toate astea erau doar scurte pauze de la grijile care mă consumau. Am încercat să citesc ceva când l-am culcat pe Riley, dar orice-aș fi citit, cuvintele se tot rearanjau pe pagină, formând întrebările care mă preocupau: „Oare Mark mă înșală?”, „Se culcă cu Olivia?”, „Mi-ar face Olivia așa ceva?”, „Îl mai iubesc pe Mark?”, „Chiar îmi pasă dacă ne despărțim?”, „Căsnicia mea e pe butuci?”, „Cine aș fi fără Mark?”, „Cum ar reacționa Riley?”, „Chiar e ceva între mine și Keisha?”

„Dacă da, putem să ne clădim o relație?”, „Cum aș fi tratată ca lesbiană?”, „Mi-ar afecta afacerea?”

Simțeam totul intens când eram cu Keisha, ca și cum trăiam cu adevărat viața pe care ar fi trebuit s-o trăiesc, ca și cum eram în sfârșit eu însămi. Așa că sigur exista ceva între noi. Dar atunci mai puteam să mă supăr pe Mark dacă și el mă înșela pe mine? Am tras adânc aer în piept și am sorbit

prelung din paharul cu vin. Am aruncat la gunoi sticla goală, am luat cele două pahare și m-am dus în sufragerie. Mark stătea tolănit pe canapea, gata să dea drumul unui episod din serialul *Nu mai exişti pentru mine.*

— Hai mai repede, vreau să apăs pe „Redă”, a zis el, întorcând capul ca să se uite la mine.

I-am dat paharul și m-am așezat în celălalt capăt al canapelei. Mark și-a tras picioarele ca să-mi facă loc. Părul îi era încâlcit și-și pusese deja tricoul alb și pantalonii de pijama. În ciuda sentimentelor pe care le nutream acum față de el și de Keisha, încă îl consideram chipeș pe Mark. Nu-și pierduse farmecul băiețesc.

— Gata?

Am dat din cap, iar el a apăsat pe „Redă”.

Ecranul televizorului s-a umplut de culori. Au început să se audă sunete. Dar la mine nu ajungea nimic. Eram ca într-o transă, mă tot gândeam cum ar sta lucrurile dacă ne-am despărți. Am dus paharul la buze și am mai luat o gură. Nu a alunecat bine. Mi-a rămas în gât de parcă aș fi uitat cum să înghit. Am început să tușesc cu putere, chinuindu-mă să respir, luptându-mă să înghit vinul sau să-l dau afară – cam așa cum făceam și cu minciunile pe care mi le spuneam de atâția ani și cu adevărurile pe care nu i le spusesem lui Mark în ultimele săptămâni. Mark a pus pauză și s-a ridicat. Mi-a luat paharul din mână, l-a așezat pe masă și m-a bătut pe spate, în timp ce eu tușeam și încercam să respir. Înghite. Respiră. Tușește. Mark a dispărut și s-a întors câteva clipe mai târziu cu un pahar cu apă. Mi l-a dus la gură și l-a înclinat. L-am golit pe jumătate. Mi-a luat paharul și l-a așezat pe masă. Respiram din nou. Lichidul mi se dusese din gâtlej. Dar minciunile erau încă adânc îngropate în inima mea. Frecându-mă pe spate, Mark m-a întrebat dacă sunt bine.

— Da, m-am înecat doar, am gâfâit eu, evitându-i privirea.

Oare și el avea niște minciuni la care nu voia să renunțe? Eram soț și soție, făcuserăm legământ să ne iubim până când moartea ne va despărți, dar nici măcar nu puteam să fim sinceri – sau poate că numai eu nu puteam. Oare eu eram cea care încălcase legământul?

— Sigur ești bine? a insistat Mark, dându-mi niște șuvițe din ochi.

M-am uitat la el, studiindu-l, căutând semne că e nesincer cu mine. Era vreun semn?

— Noi suntem bine? l-am întrebat eu.

Mark s-a tras un pic în spate, pe parcă l-ar fi luat prin surprindere întrebarea mea. Poate că mă înșelam. Poate că eu eram singura care înșela în relația asta.

— Da… Cel puțin așa cred. De ce întrebi?

Și-a pus mâinile în poală și s-a sprijinit de canapea, mărind spațiul dintre noi.

— Nu știu. Ai fost distant în ultima vreme și n-am mai făcut dragoste de luni întregi, am spus eu.

Simțeam nevoia să dau cărțile pe față – sau măcar pe cele mai multe dintre ele. Încercam să-mi înțeleg sentimentele față de Keisha și lipsa de sentimente față de Mark.

— Știu. Am avut foarte mult de muncă și n-am fost cel mai bun soț. Mă gândeam să-mi reduc orele la cabinetul din Miami după Anul Nou și să mergem doar noi doi într-o vacanță de Crăciun, dar era o surpriză, a spus el, oftând.

— Serios?

Acum mă simțeam cumplit de vinovată. În urmă cu o săptămână ne certaserăm pe tema asta, iar acum voia să-și ia o vacanță și să lucreze mai puțin. Oare-mi spunea adevărul? Oare exagerasem? Conștiința mă apăsa așa de tare, că mi s-au umezit ochii.

— Sigur, a zis el, luându-mi mâinile într-ale lui și mângâindu-mă afectuos cu degetul mare.

Îmi venea să-i spun pe loc ce făcusem, ce se întâmpla între mine și Keisha. Voiam să-i spun ce

confuză eram. La urma urmei, era soțul meu. Avea să înțeleagă.

S-a aplecat spre mine și m-a sărutat cu gingășie pe buze.

Când ne-am îndepărtat din nou, m-am uitat în ochii lui, gata să-i spun adevărul.

— Mark…

— De fapt, chiar voiam să discut cu tine despre ceva, m-a întrerupt el.

— Ce anume?

— Îl mai știi pe vărul meu, Sal?

Am dat din cap în semn că da.

— Vinde asigurări de viață și n-o duce prea grozav, așa că aș vrea să le schimb pe ale noastre și să le fixez la un cuantum mai mare. Știi, ca să-i dau o mână de ajutor.

M-am încruntat.

— Ce părere ai dacă am mări suma asigurată?

— N-am nicio părere, nu prea mă gândesc la asta, am zis eu, retrăgându-mi mâinile dintre ale lui și luând paharul de vin.

— Am vorbit cu băieții, și Dean a zis c-o să crească și el acoperirea poliței lui și a Oliviei. Cred c-ar trebui să facem și noi la fel, a continuat Mark, rezemându-se de spătarul canapelei și luând o gură de vin.

— La ei se explică. Dean are o slujbă cam dubioasă – nici nu prea știu cu ce se ocupă iar Olivia își tot face operații estetice, am zis eu, râzând ușor și ducând din nou paharul la gură.

— Dar noi îl avem pe Riley. Dacă i se întâmplă ceva unuia dintre noi sau, mai rău, amândurora? Vreau să mă asigur că n-o să-i lipsească nimic.

Mi-am plimbat privirea prin cameră, cântărind lucrurile. Avea sens ce spunea. Nu mai vorbiserăm până atunci de asigurări de viață, dar înaintam în vârstă și-l aveam și pe Riley. Poate că nu era o idee chiar așa de rea până la urmă.

— OK, am zis eu, dând din cap.

— Super. O să pregătesc hârtiile.

M-a sărutat pe obraz și s-a întins după telecomandă. Până să apuc eu să-i fac mărturisirea, a apăsat pe „Redă”. Probabil că era mai bine așa. Mark era un bărbat calm, aproape prea calm. De-asta și era cel mai bun chirurg plastician de pe Coasta de Est. Mâini ferme, stăpânire de sine. Dar mereu mi se păruse că mai are și o altă latură, una întunecată, pe care nici eu nu i-o știam.

44. SHANNON

Jenny îmi aplica o mască de păr, întinzând-o cu grijă până la vârfuri. Karen stătea lângă mine. Keisha îi tundea vârfurile și-i făcea sprâncenele cu ceară. N-aveam de fapt nevoie de nimic azi, dar mi-am zis că nu mi-ar strica să mă răsfăț un pic. Îmi petrecusem toată noaptea gândindu-mă cum să mă răzbun pe Bryce, dar când m-am trezit de dimineață, mi-am zis c-ar trebui să-mi ocup mintea cu gânduri pozitive. Un somn bun și niște Valium pot face minuni. În loc să-l distrug pe Bryce, aveam să încerc să-mi îndrept energia spre îmbunătățirea propriei vieți. Cuvântul-cheie era „să încerc”. Fiindcă eram sigură că aș fi gândit cu totul altfel dacă aș fi dat din nou cu ochii de mutra îngâmfată a lui Bryce.

Karen a scos un țipăt de durere când Keisha i-a smuls o fâșie de ceară de pe sprânceană.

— Au! Ce naiba, Keisha?

— Scuze, trebuie să te relaxezi. Ai mușchii feței foarte încordați.

Keisha a fluturat din mâini ca să-i facă vânt, iar Karen și-a dus-o pe a ei la locul cu pricina, care se înroșise.

— Baba suferă la frumusețe, Karen, i-am amintit eu, făcându-i cu ochiul în oglindă.

— Tu știi mai bine, Shannon, mi-a trântit-o ea.

— Ooo, cineva s-a trezit azi cu fața la cearșaf, am tachinat-o eu.

Karen a tras adânc aer în piept. A închis ochii și și-a relaxat mușchii feței. Fruntea i s-a descrețit și pielea i-a redevenit netedă. Încă o respirație adâncă, după care și-a deschis din nou ochii. Poate că aflase despre Mark. Era clar c-o înșală. Eu, în orice caz, n-aveam nicio îndoială. Bryce mă înșelase luni întregi. Mi-am dat seama că mi-e

necredincios încă de la început. Intuiție. Am știut. Nu am crezut. Dar am știut.

— Ce e, Karen? am întrebat eu, ridicând o sprânceană.

— Nimic.

— Prostii. Ești încordată și țâfnoasă. Spune ce ai pe suflet. Dacă nu aici, atunci unde? am spus eu, lăsând paharul din mână.

— E vorba despre Mark.

— În întotdeauna bărbații sunt de vină, am comentat eu, dându-mi ochii peste cap.

— Mi-a spus aseară că-și reduce programul de lucru de la clinica din Miami după Anul Nou și că pune la cale o vacanță surpriză pentru noi doi, a mărturisit Karen.

— Uau, Karen! Un soț devotat *și* o vacanță surpriză. Ce greu trebuie să-ți fie! a ironizat-o Keisha.

— Hei, termină, a spus Jenny.

— Glumeam, evident. Zi mai departe.

Dar Keisha avea dreptate. Ce motive ar fi avut Karen să se supere? Mai era ceva ce nu ne spunea. Fiecare poveste din Buckhead avea dedesubturile ei.

— Nu, lasă, a zis Karen, clătinând din cap.

— Nu te sfii. Spune-ne odată, am insistat eu.

Karen a oftat adânc.

— A recunoscut că n-a fost un soț bun pentru că a avut mult de muncă și a zis că vrea să își facă mai mult timp pentru noi. Cred că m-am pripit când am presupus că a făcut ceva greșit. Eu sunt cea care a greșit.

Keisha s-a uitat la Karen, la început nedumerită, apoi cu dezaprobare, strângând buzele și ridicând bărbia. O răniseră cuvintele lui Karen. Nu înțelegeam de ce, dar așa era.

— Păi astea-s vești bune, a zis Jenny. Care este problema?

— Nu știu dacă să-l cred, a spus Karen, sorbind din apa ei de cocos.

— De ce? a întrebat Jenny.

— Pentru că e bărbat, am râs eu.

Jenny m-a bătut jucăuș pe umăr, Karen mi-a ignorat comentariul, iar Keisha a zâmbit.

— Mă bucur că măcar cineva îmi gustă glumele, am comentat eu.

— Știi că-mi place umorul tău, a zis Keisha.

— Nu-mi arde de glume, a pufnit Karen.

— Cum să n-ai chef să faci mișto de bărbați?

Am ridicat mâna ca să bat palma cu cineva. Keisha nu m-a lăsat să aștept. După ce-am bătut palma, ne-am ciocnit și pumnii.

— Vreți să vă potoliți odată? a zis Karen, pufnind din nou.

— Bine, bine. Când o să fii gata să te alături distracției, te aștept cu brațele deschise, i-am zâmbit eu.

— Și eu la fel, a adăugat Keisha, făcând cu ochiul.

Se vedea de la o poștă că nu-i place Mark. Sau poate că știa despre el ceva ce noi nu știam. Poate că ea era cea care se culca cu el. Sau poate ținea mult la Karen și nu voia s-o vadă rănită. În orice caz, era ceva putred la mijloc. Așa îmi spunea mie nasul. Avusesem același sentiment și când mă înșela Bryce, era ca un bolovan în stomac, care mă apăsa și mă trăgea în jos.

— Spune-ne de ce nu știi dacă să-l crezi, a îndemnat-o Jenny, acoperindu-mi capul și pornind uscătorul profesional la o viteză mică.

— Păi aseară a zis că…

Dar Karen nu a mai apucat să termine, pentru că s-a auzit clopoțelul de la intrare.

— Bună, s-a auzit vocea lui Crystal.

Grozav. Nu mă simțeam în stare să dau ochii cu ea azi. Nu-l mai voiam pe Bryce, dar nici nu voiam să fie fericit. Nu merita, iar Crystal părea să-l facă să se simtă împlinit. Dacă ar fi știut și el ce știam eu despre Crystal, nu cred c-ar mai fi fost așa de încântat. Dar voiam să fiu amabilă… deocamdată.

Crystal a trecut de draperiile negre. Purta niște blugi strâmți și rupți, un top cu umerii goi și niște teniși. Nicio piesă din vestimentația ei nu era semnată de un designer. Poate că lucrurile nu erau chiar așa de roz până la urmă; Bryce mereu avea grijă să port numai haine de designer, din cap până-n picioare. Dar se pare că nu-l deranja ca noua lui soție să arate ca și cum tocmai venise de la coada vacii.

— Bună, Bryce a zis că mi-a făcut o programare pentru azi, a spus Crystal, nesigură pe ea și pe locul ei aici.

— Așa e, a confirmat Jenny, poftind-o cu un gest. Ia loc pe canapea și vin la tine în câteva minute.

Crystal s-a așezat pe canapeaua albă de pluș, în diagonală față de noi și chiar în fața barului.

— Vrei ceva de băut? a întrebat-o Jenny.

— Doar o apă minerală, a spus ea, schimbându-și poziția pe canapea.

Jenny a luat din minifrigider o sticlă de apă San Pellegrino, a scos capacul și i-a dat-o lui Crystal. În timpul ăsta, Keisha pensa firele de păr nedorite pe care nu reușise ceara să le îndepărteze de pe fața lui Karen.

— Ce ziceai? a îmboldit-o Keisha pe Karen.

— Ei bine, aseară Mark a adus vorba din senin de polițele noastre de asigurare de viață după ce a zis că vrea să-și reducă programul de lucru și să petreacă mai mult timp cu mine. Nu-i ciudat? a zis Karen, strâmbându-se de durere, în timp ce Keisha îi smulgea firele de păr.

M-am încruntat, iar Crystal a tușit în apa minerală.

— Ești bine? a întrebat-o Jenny.

— Da. Dar e straniu, Karen. Aseară cu și Bryce am luat cina cu Olivia și Dean. Și ei au adus vorba despre același lucru, zicând că vor să crească suma alocată asigurărilor de viață.

Toate privirile s-au întors spre Crystal. Eu am luat o gură de apă și am râs.

— Ce-i așa amuzant? m-a întrebat Karen.

— Soții voștri vor cu toții să vă schimbați asigurările de viață. Ai zice că se pune de-o crimă, am chicotit eu.

— Nu e amuzant, a spus Karen, plesnindu-mă în glumă peste genunchi.

— Bryce a zis că la fel ați făcut și voi, a continuat Crystal.

M-am întors spre ea și am înțeles că vorbea cu mine.

— Nu e adevărat.

Jenny a făcut un pas în spate.

— Ești sigură? a zis Karen, râzând.

— Normal că-s sigură, am spus eu, îndreptându-mi coloana și trăgându-mi umerii în spate.

— Ai semnat vreodată vreo hârtie pe care ți-a vârât-o sub nas fără s-o citești? a insistat Karen, ridicând o sprânceană.

Mi-am amintit cum era pe vremea când eram căsătorită cu Bryce. Îmi plăcea să semnez cu numele meu de femeie căsătorită: Shannon Madison. Semnam orice se putea. Îmi dădea un sentiment de putere. Aveam pentru asta chiar și un stilou placat cu aur, cu care semnam primirea coletelor, chitanțele de la magazinele de modă… și da, orice-mi punea Bryce în față.

— La naiba!

Karen și Keisha au pufnit în râs. Jenny m-a bătut pe umăr. Crystal și-a ferit privirea și s-a întors la apa ei minerală, luând guri mici.

— Bine măcar că nu ți-a dat să semnezi un acord postnupțial, a încercat Karen să îndulcească situația.

— Ce porc nenorocit, am izbucnit eu, clătinând din cap.

Dacă îmi dăduse să semnez așa ceva fără să-mi spună, ce-oi mai fi semnat? Întotdeauna se purta de parcă le știe pe toate. Ce jigodie arogantă! Cum

îndrăznea să-mi crească acoperirea asigurării de viață? Ce, spera c-o să mor cât era el dus s-o călărească pe Domnișoara Coada Vacii? Bine măcar că, din moment ce divorțaserăm, nu mai trebuia să-mi fac griji în legătură cu asta. Nimeni n-avea să primească un ban de pe urma morții mele.

45. JENNY

În prezent

Arunc marginea feliei de pizza în cutie și iau o gură de Cola ca să fac mâncarea să alunece mai ușor. Sanford își mănâncă felia cu poftă, cu tot cu margine. Se șterge pe pantaloni și-și ia din nou pixul în mână.

— Deci toți soții le-au convins pe neveste să crească acoperirea asigurărilor de viață?

— Da, răspund eu, dând din cap și ștergându-mă pe mâini cu un șervețel.

Mai mâzgălește niște cuvinte în carnețelul lui, după care pune pixul jos și mai ia o felie de pizza. Se scurge brânza pe la margini, dar are grijă s-o prindă pe toată și să și-o trântească la loc pe felie. Împăturește felia pe lungime și ia o mușcătură zdravănă, plescăind din buze și mestecând viguros. Mănâncă pizza la fel cum investighează crimele: temeinic și având grijă să nu lase nimic în urmă.

— Și nu ți s-a părut ciudat? mă întreabă el între două mușcături.

Mă aplec în față, punându-mi coatele pe masă.

— Tot ce se întâmpla în Buckhead mi se părea ciudat.

Sanford dă din cap și-și mănâncă mai departe felia de pizza, cântărind lucrurile în minte. Buckhead era ca un cub Rubik – puțini reușeau să-l rezolve, puțini îl înțelegeau. Eu știam ce știam pentru că eram un observator tăcut – vedeam totul prin mesajele pe care le trimiteau, convorbirile telefonice pe care le aveau și e-mailurile pe care le compuneau. Și asta numai în timpul în care se aflau în salonul meu. Restul îl aflam din tăcerile semnificative, din schimburile lor de priviri și din limbajul lor nonverbal.

— La urma urmei, de ce ai venit în Buckhead? mă întreabă detectivul.

Nu știu dacă vrea doar să facă conversație sau chiar e curios; sau poate își închipuie că sunt implicată în crimă.

— Pur și simplu aveam nevoie de o schimbare de decor. Dintotdeauna mi-a plăcut Sudul. Eu de fel sunt din Midwest. Nu mai suportam vremea rece. Când m-am hotărât să-mi deschid un salon, am decis să-l fac undeva în Sud.

— De unde anume din Midwest?

— Wisconsin.

— Brrr. Mă ia cu frig numai când aud cuvântul „Wisconsin", zice el râzând.

Îi trimit un zâmbet reținut.

— Și ce faci când nu lucrezi? se interesează Sanford, terminându-și felia.

— Nu mare lucru. Muncesc cam tot timpul.

— Glow e toată viața ta?

Se lasă pe spătarul scaunului și mă măsoară din priviri, ca și cum ar încerca să-și dea seama ce fel de om sunt. Să mă reasambleze ca pe un puzzle.

— E o parte importantă din viața mea.

Mă las și eu pe spate, imitându-i poziția.

— Nu cred că ți-a picat bine când femeile astea au început să se ia la harță și să facă scandal din te miri ce. Sau când soții lor s-au luat la bătaie în salonul tău, locul pe care te-ai străduit așa de mult să-l duci pe culmile succesului, comentează Sanford, ridicând o sprânceană.

— Știam că asta vine la pachet cu un salon în Buckhead; așa că nu m-a deranjat. Ce mă enerva cel mai tare era că niște femei și bărbați în toată firea nu reușeau să se poarte ca niște adulți, zic eu, zâmbind pieziș.

— Așa care vasăzică…

— Femeile astea plăteau bine. Lăsau bacșișuri grase. Datorită lor o duceam foarte bine financiar. Atât timp cât nu se omorau la mine în salon, nu mă interesa ce făceau.

Mai iau o felie de pizza și mi-o pun pe farfuria de hârtie.

— Noroc că această crimă nu s-a petrecut la Glow, nu? spune Sanford, ridicând din sprâncene.

— Știți ce vreau să spun.

Îmi încrucișez brațele la piept. Detectivului îi apare un zâmbet în colțul gurii.

— Am stabilit că arma crimei este un Glock 19. Știi pe cineva care ar putea să fi avut acces la o astfel de armă?

— Oricare dintre ele ar fi putut să aibă acces. Armele de foc se procură ușor în țara asta, mai ales în Georgia.

Sanford dă din cap și mai ia o felie de pizza.

46. JENNY

Am umplut aparatul de bronzat și am pregătit niște prosoape împăturite, proaspăt spălate. Am ieșit din cameră și m-am întors în încăperea principală a salonului. Shannon plecase în urmă cu câteva minute, iar Crystal își aduna lucrurile, în timp ce Karen și Keisha stăteau pe canapea și socializau.

— Camera de bronzare e gata. Aparatul n-ar trebui să mai dea rateuri, am anunțat-o eu pe Keisha.

Ea a dat din cap și mi-a mulțumit.

— Mulțumesc mult că mi-ai făcut loc azi, a spus Crystal, admirându-și noua coafură în oglindă.

Venise și ea pentru un tratament cu mască de păr, la fel ca Shannon.

— Nicio problemă.

M-a îmbrățișat și și-a luat la revedere de la Keisha și Karen, trecând de partea cealaltă a draperiilor negre. Keisha și Karen s-au ridicat.

— Eu mă duc să fac ceva curățenie și să trag un pui de somn. Te ocupi tu de salon câteva ore? am întrebat-o pe Keisha.

— Ia-ți cât timp îți trebuie, m-a liniștit ea, fluturând din mână. Pari epuizată.

— Ești sigură că e OK? am insistat eu, înclinându-mi capul.

— Sută la sută. Oricum, dacă am nevoie de tine, nu trebuie decât să bat cu coada măturii în tavan, a glumit Keisha.

Am zâmbit și mi-am luat la revedere de la amândouă, pornind spre partea din spate a salonului. Mai montasem patru încuietori pe ușa din spate – una cu lanț și trei cu cheie. Am dat lanțul deoparte și, după cele trei clinchete ale celorlalte încuietori, ușa s-a deschis. Mi se părea că nicio măsură de precauție nu e exagerată. Odată

ieșită pe alee, am urcat un etaj și am descuiat ușa apartamentului. Și aici instalasem trei încuietori. Numai Keisha îmi văzuse apartamentul. Nici eu nu urcam prea des aici; veneam doar ca să dorm, în principiu. Salonul era toată viața mea.

Ușa s-a închis cu un zgomot care a răsunat în tot apartamentul, din cauză că era foarte sărac mobilat. În bucătărie aveam o măsuță cu două scaune. Iar în sufragerie era doar esențialul: o canapea, o măsuță de cafea, un covor, niște perne, o pătură, un laptop și un vraf de cărți și de reviste. Nici măcar televizor nu aveam.

Pe perete aveam o singură fotografie înrămată. M-am dus la ea, admirând chipurile zâmbitoare din imagine și rama aurie. În fotografie erau sora mea, soțul ei și cei doi copii ai lor. Ea arăta ca mine, dar cu câțiva ani mai tânără. Copiii ei erau blonzi, cu ochi mari și albaștri și cu zâmbete încă și mai mari. Soțul ei o domina cu statura lui; avea ochi verzi și păr de un șaten-deschis. Nu-mi cunoscusem niciodată nepoții – un băiat și o fată. Mi-era greu să lipsesc de la salon. Iar sora mea nu mai venise să mă vadă încă de dinainte să-și întemeieze o familie. Îi era dificil să pornească la drum cu copii mici. Eram surori, aveam același ADN și crescuserăm în aceeași casă, dar, în rest, eram ca două străine. Presupun că așa se întâmplă când îți construiești toată viața în jurul muncii. Am atins sticla cu vârfurile degetelor și am rămas așa o clipă. Pe urmă am oftat adânc, mi-am lăsat mâna pe lângă corp și m-am dus în bucătărie. Mi-am turnat un pahar de vin roșu dintr-o sticlă deja desfăcută. Înainte de spargere, nu prea mă omoram cu băutul. De fapt, multe se schimbaseră de când cu spargerea. Înainte nu eram așa temătoare, nu tresăream din orice. Nu mă trezeam în toiul nopții leoarcă de sudoare. Nu verificam de două sau chiar de trei ori dacă am încuiat ușa. Nu mă încordam de fiecare dată când se auzea clopoțelul de la intrarea

în salon. Noaptea aia îmi furase ceva ce nu știam dacă aveam să mai recuperez vreodată.

Cu paharul de vin în mână, m-am întors în sufragerie și m-am așezat pe canapea. Am luat laptopul, am deschis un browser și am tastat „eHarmony” în bara de căutare. Mi-a apărut ca sugestie de căutare dinainte să termin eu de tastat, fiindcă mai intrasem pe site și în urmă cu doi ani.

Fusese într-una dintre multele nopți în care ieșisem la băut cu Keisha după o zi lungă de muncă. Ea tot trăgea de mine să încep să mă văd cu tipi, spunându-mi întruna că timpul trece. Tot așa face și acum. După al treilea pahar, am fost de acord să-mi facă un profil pe un site de întâlniri. Am lucrat la el ore-n șir și am reușit cumva să-l facem interesant. I-am trimis mesaj unui burlac eligibil care ni s-a părut amândurora că ar putea fi potrivit pentru mine. Keisha ar fi vrut să trimitem mesaje și altora. Cu cât aruncăm mai multe undițe, cu atât prindem mai mulți pești – ăsta era raționamentul ei. Dar eu nu voiam cantitate, ci calitate. Drept să spun, cred că nici măcar nu mă interesa să găsesc pe cineva, dar încercam să fiu deschisă la posibilitatea asta. Aia fusese prima și singura dată când mă uitasem pe site. Nu mai intrasem niciodată de atunci și nu verificasem dacă tipul îmi răspunsese sau nu. Nu eram pregătită sau poate că mi-era teamă de respingere. Sau poate că, dimpotrivă, ce mă speria mai mult era chiar opusul respingerii. Dacă voise să mă cunoască? Să iasă cu mine? Să mă iubească?

Intrând în cont, mi-am introdus numele de utilizator și parola. Mi-a luat câteva clipe să-mi dau seama cum să umblu pe site. Am văzut că aveam o notificare. Era din urmă cu optsprezece luni și mesajul venea din partea unui bărbat pe nume Henry. Mi-am adus aminte că el fusese finalistul nostru din seara aceea și singurul căruia îi scrisesem. Lucra în finanțe. Nu fusese căsătorit niciodată. Nu avea copii. Îi plăceau câinii. Era

înalt. Atletic. Voia să se așeze la casa lui și să se ocupe de lucrurile care contează cu adevărat pe lumea asta, cum ar fi iubirea, râsetele, familia. Muncise din greu, îndreptându-și mulți ani toată energia spre carieră. Era perfect.

Am citit mesajul pe îndelete.

> Bună, Jenny. M-a bucurat mult mesajul tău. S-ar zice că avem mai multe în comun decât ne-ar plăcea să recunoaștem. Și eu am muncit prea mult. Și eu vreau să încep să trăiesc. Și eu cred că pisicile sunt pentru oamenii care n-au simțit niciodată cum e să te iubească un câine. Mi-ar plăcea să te scot la cină într-o seară, să vorbim despre orice, mai puțin despre muncă, și despre cât de grozavi sunt câinii. Aștept cu nerăbdare să-mi dai un semn.
>
> — Henry

Pe chip mi s-a întins un zâmbet uriaș, pe care nu mi l-am putut reține. Pentru prima dată de la spargere, simțeam și eu altceva în afară de frică. Am întins mâna după paharul de vin și am luat o gură din licoarea dătătoare de curaj. Lăsând din nou paharul din mână, mi-am trosnit degetele și am tras adânc aer în piept. Venise clipa hotărâtoare. Începeam în sfârșit să ies în lume. Keisha avea dreptate. Glow nu mi-era de ajuns.

Am mutat cursorul deasupra numelui său și am apăsat pe el. Am așteptat să se încarce pagina, dar am primit o notificare că profilul nu mai există. Am apăsat *refresh* și am selectat din nou numele lui, primind din nou și din nou aceeași eroare. Am mai luat o gură de vin și am deschis o nouă fereastră de căutare. Am intrat pe Facebook și l-am căutat după nume și prenume. Profilul lui era primul.

Dar când să-i trimit cererea de prietenie, m-am oprit. Mi-au căzut ochii pe ultima lui postare.

> Sunt foarte bucuros să anunț că eu și Ashley ne-am logodit. Ea e tot ce mi-am dorit de la o parteneră. Sperăm că ne așteaptă o viață plină de dragoste, râsete și toți câinii din lume.

Dedesubt era o poză cu el la costum și zâmbitoarea lui logodnică. Era blondă și micuță de statură… ca mine.

Am închis laptopul și l-am trântit cu o bufnitură pe măsuța de cafea, dărâmând paharul de vin și făcându-l să se verse pe covor. Nici nu m-am clintit. Nu am mai încercat să curăț imediat. În schimb, m-am învelit cu pătura și m-am întins pe canapea. Strângând din pleoape ca să nu mă pufnească plânsul, m-am cufundat tot mai adânc în străfundurile mele, descoperind ce era de fapt în miezul ființei mele: nimic, doar o pustietate lipsită de viață. Mi-era clar că nu mai puteam trăi așa.

47. KAREN

M-am sprijinit de masa din camera de epilare, în timp ce Keisha și-a scos telefonul și a pus un playlist de pe Spotify cu melodii R&B de la începutul anilor 2000. Și-a lăsat telefonul pe dulap și s-a întors spre mine.

— Ce-i cu muzica? Încerci să mă exciți?

— N-am nevoie să încerc, scumpete, a zis ea, făcându-mi cu ochiul. Muzica e ca să acopere urletele de plăcere pe care o să te fac să le scoți.

— Serios? am tachinat-o eu, ridicând o sprânceană.

S-a apropiat de mine și și-a lipit buzele de gâtul meu, lingându-mă și sărutându-mă până la rădăcina părului.

— Eu așa zic, a șoptit Keisha, și i-am simțit răsuflarea caldă în ureche.

Mi s-a zbârlit părul de la ceafă. Inima a început să-mi bată nebunește. Simțeam furnicături peste tot.

— Cât timp avem? am întrebat cu răsuflarea deja întretăiată.

Keisha a aruncat o privire la ceasul de pe perete.

— Treizeci de minute. Jenny a zis că are nevoie de câteva ore, dar în timpul programului nu lipsește niciodată din salon mai mult de treizeci de minute.

— Cum se mai simte? am spus eu, în timp ce Keisha își dădea jos bluza, dând la iveală un sutien de dantelă neagră.

Mi-a scos și mie topul, lăsându-mă într-un sutien de dantelă roșie. Era limpede că fie știuserăm, fie speraserăm c-o să ne vedem azi, de aici și sutienul de dantelă, deși eu de obicei purtam sutiene din bumbac.

— Nu e în apele ei. Nu a mai fost în apele ei de când cu spargerea. În plus, muncește prea mult și o

stresează foarte tare scandalurile care au loc în salon în ultima vreme.

Am simți cum mă încearcă vinovăția.

Keisha și-a deschis șlițul și și-a coborât pantalonii peste coapsele ei ferme. Am făcut și eu la fel, dându-mi la iveală picioarele albe de alergătoare. Trebuia neapărat să mă bronzez într-una din zilele astea. Fetele aveau să intre la bănuieli dacă tot făceam „ședințe de bronzat” și ieșeam tot albă ca laptele.

— O să încerc să pun capăt scandalurilor. Să văd dacă pot să le fac pe fete să se înțeleagă și să se poarte civilizat unele cu altele în salon… de dragul lui Jenny.

— Mult noroc, a râs Keisha.

— Ce vrea să însemne asta?

Am făcut un pas în spate și m-am uitat la ea, încercând s-o privesc drept în ochii ei albaștri, dar buzele ei pline, care cereau să fie sărutate, întotdeauna sfârșeau prin a-mi monopoliza atenția.

— Nu zic decât că n-o să fie ușor. Niciuna dintre voi n-a mai fost în apele ei de când a părăsit-o Bryce pe Shannon pentru Crystal, a explicat Keisha, mușcându-și buza și punându-și mâinile în șolduri.

— Chiar și eu? am întrebat-o, bâlbâindu-mă.

— Da, chiar și tu, a spus Keisha, mutându-și greutatea pe celălalt picior.

M-am sprijinit din nou de masă.

— În ce fel? am insistat, ridicând din sprâncene.

— Păi te culci cu mine.

— Crezi că mă culc cu tine doar pentru că „nu sunt în apele mele”? am zis eu, desenând ghilimelele în aer și apoi punându-mi din nou mâinile în șolduri.

— Nu… a pufnit Keisha. Nu știu. Ți se pare că te înșală soțul și asta te supără la culme, în ciuda faptului că te culci cu mine. Ce să mai cred în condițiile astea?

Mi-am masat fruntea cu vârfurile degetelor. Avea dreptate. Nu știam ce să spun, ce să cred și nici măcar ce-aș fi vrut să creadă *ea.*

— E pur și simplu foarte complicat, am zis eu într-un târziu.

— Ce-i așa de complicat? Ori vrei să fii cu mine, ori nu vrei. Ori vrei să fii cu soțul tău, ori nu vrei. Ce anume vrei?

Mi-am rotit ochii prin cameră și apoi m-am uitat din nou la ea, privirea căzându-mi iar pe buzele ei pline. Vedeam în ochii ei că așteaptă un răspuns. M-am gândit la viața pe care o aveam cu Mark. Flacăra pasiunii se stinsese de mult, în schimb, când eram cu Keisha, nu-mi mai puneam identitatea la îndoială. Nu mai credeam că e ceva în neregulă cu mine. Trăiam clipa. Mă gândeam la noi două. La felul în care mă simțeam. La cât de firesc îmi venea totul. Nu era nimic forțat între noi. Exact cum ar trebui să fie. Fără niciun dram de efort. Și totuși, trebuia să mă gândesc și la afacerea mea, la fiul meu și la viața mea în ansamblul ei. Dar asta putea să mai aștepte.

— Te vreau pe tine. Numai pe tine te vreau, am spus eu, ducându-mă la Keisha și sărutând-o așa de apăsat, încât avea să uite și de ce ne certam.

A mers. Mi-a răspuns la sărut. Mâinile ei erau peste tot pe corpul meu, îmi desfăceau sutienul, îmi pipăiau sânii, îmi coborau în chiloți. Și eu îmi plimbam mâinile pe trupul ei. Buzele ne erau încleștate. Simțeam limba ei pe pielea mea. Am început să gâfâim, în timp ce din telefonul Keishei se auzea în surdină *If I Ain't Got You* a Aliciei Keys. Keisha m-a tras pe masă și ne-am coborât amândouă mâinile între picioare în timp ce ea mă săruta pe gură, mușcându-mi buza de jos. Am închis ochii, încercând să-mi domolesc respirația ca s-o aștept și pe ea, să ajungem la orgasm împreună. Ce făceam, făceam împreună.

Ușa s-a dat de perete și am încremenit amândouă. M-am depărtat iute de Keisha și m-am

acoperit imediat cu palmele. Keisha s-a speriat, făcând și ea la fel.

— Ce naiba se petrece aici? a spus Olivia, cu ochii mari și gura căscată.

Rămăsese pironită locului, încercând să înțeleagă scena pe care o întrerupsese: eu și Keisha, pe jumătate dezbrăcate, gâfâind. S-a uitat la noi pe rând, ridicând o sprânceană. A închis gura și a zâmbit diabolic din colțul ei.

— Nu știam că printre serviciile oferite aici se numără și băgatul degetelor între picioare, a zis ea râzând, după care s-a răsucit pe călcâie și a ieșit din cameră.

Eu și Keisha ne-am uitat îngrozite una la alta.

— Olivia, stai! am strigat eu, aruncând repede hainele pe mine și ieșind în fugă după ea.

48. OLIVIA

Îmi cam pierdusem răbdarea de când stăteam pe un scaun în salonul lui Jenny, așteptând-o să apară. Aveam programare. Întârziasem, dar ea *întârzia* încă și mai mult, deși era mereu punctuală. Timpul ei nu era important, ca al meu. Am trimis câteva mesaje și apoi m-am admirat în oglindă. Părul, deși lung și senzual, avea nevoie de puțin volum. Fața începuse să mi se dezumfle după ultimele injecții cu Botox, ceea ce îmi permitea să îmi arăt emoțiile mai bine – ca în urmă cu treizeci de minute, când le-am surprins pe Keisha și Karen împreună și am rămas mască. Cine ar fi crezut? Mămica Iubitoare și Marele Agent Imobiliar, scufundându-se până la fundul lacului Muff. Karen m-a rugat cu cerul și cu pământul să nu spun nimănui și, după ce am lăsat-o o vreme să se umilească în fața mea, i-am promis că o să țin secret. Atât timp cât cunoșteam secretele altora, aveam și putere. Încă nu știam ce să fac cu puterea asta nouă, dar deocamdată aveam s-o păstrez. Ce-ar crede Mark dacă ar ști? E adevărat că are și el fantezii sexuale nemărturisite. Un bărbat atât de supus! Nici nu mă mir c-a transformat-o pe Karen într-o lesbiană.

— Bună, scuze c-am întârziat, a spus Jenny, apărând din spate.

Avea părul prins într-o coadă neglijentă. Hainele îi erau șifonate, avea ochii injectați și fața puhavă. Părea să fi plâns. M-a înfășurat imediat într-o pelerină, scoțându-mi părul pe deasupra și înfoindu-l.

— Ce facem azi?

M-am uitat la imaginea ei din oglindă, în timp ce Jenny îmi aștepta răspunsul. Era limpede că se întâmplase ceva. Îmi păsa? Probabil că nu. Dar

voiam să știu ce o supără? Cunoașterea înseamnă putere.

— Ești bine? am întrebat-o, adoptând o mină plină de compasiune.

Învățasem să fac asta uitându-mă în reluare la *Anatomia lui Grey,* la scenele în care doctorii trebuiau să-i spună familiei unui amărât de bolnav că omul murise. Expresia de pe chipul doctorului exprima întotdeauna compasiune. Trebuia să ridici un pic din sprâncene, să-ți ții buzele lipite, să-ți încrețești puțin fruntea și să-l privești în ochi pe cel față de care voiai să-ți arăți compasiunea. Exersasem expresia asta până o adusesem la perfecțiune.

— Da, sunt doar puțin copleșită și nu am fost tocmai în apele mele după spargere, a mărturisit ea în timp ce mă pieptăna.

A, da. Spargerea. Aproape că uitasem de ea, fiindcă nu mă afectase câtuși de puțin. Mă săturasem până peste cap să tot aud de ea. Prea se făcea caz de asta. Jenny era bine. Mâncase puțină bătaie, ce-i drept, dar pielea se vindecă foarte bine – și o zic din proprie experiență. Pielea mea fusese tăiată cu bisturiul de peste zece ori și tot trăsnet arăt.

— Trebuie să fi fost îngrozitor, am comentat eu, mimând interesul.

— Da, încă mă lupt să trec peste asta, a răspuns Jenny, dând ușurel din cap.

Of! Când făcusem programarea, nu știusem că acceptasem practic o invitație la o ședință de plâns de milă. Pentru numele lui Dumnezeu! Probabil că mi-o făcusem cu mâna mea. Spărgătorii trebuiau doar să distrugă câteva lucruri și să se care. Atât! Doar cât s-o sperie puțin. Voisem s-o pedepsesc în felul ăsta pentru că mă dăduse afară din salon. N-ar fi trebuit să fie la Glow la momentul respectiv, iar clovnii ăia pe care i-am angajat au dat tot planul peste cap. Când am văzut-o pe Jenny după atac, am simțit un strop de vinovăție, ca atunci

când trișez la dietă – genul ăla de vinovăție: scurtă și trecătoare.

— De ce ți-e așa de greu să treci peste? am iscodit-o eu, privind-o drept în ochi.

Ea și-a ferit privirea, pe urmă s-a uitat la părul meu și apoi din nou la mine.

A ezitat. Eram sigură c-o să se închidă din nou în sine și-o să schimbe subiectul, dar eu știu să mă bag pe sub pielea altora.

— Păi… M-a făcut să mă simt violată. Nici măcar nu știu dacă ăsta e cuvântul potrivit, a zis Jenny, aducând o cutie cu niște bigudiuri mari și împărțindu-mi părul în șuvițe.

— E de înțeles.

Am ridicat o sprânceană, dar am coborât-o imediat la poziția care exprimă compasiune.

— Sunt sigură că te simți și singură.

Jenny a făcut ochii mari în timp ce-mi punea un bigudiu.

— Da, acum mai mult ca oricând. Spargerea m-a făcut să-mi dau seama că am nevoie și de alte lucruri în afara pereților ăstora, a spus ea, uitându-se înjur.

— Deci poți să zici c-a fost bine că s-a întâmplat? am zis eu cu un început de surâs.

— Nici vorbă, a clătinat ea din cap.

— Scuze, greșeala mea.

A continuat să îmi pună bigudiurile în tăcere. Fiecare bigudiu avea pe el aceeași cantitate de păr. Jenny era foarte meticuloasă și dedicată. Dacă ar putea să fie la fel și în viața ei personală, poate că nu și-ar mai plânge atâta de milă.

— Cred că ai nevoie de o seară în oraș.

— Nu știu, a zis ea, ridicând din umeri. Poate.

— Bun. Atunci așa rămâne. O să vii cu noi, fetele. Cu mine, Karen și Crystal și poți s-o aduci și pe prietena ta, Keisha.

Mi-am luat telefonul și am început să scriu un mesaj de grup.

— O… nu… nu… nu, a zis ea, clătinând din cap.

— Nu accept niciun refuz.

Am ridicat o sprânceană și am apăsat pe „Trimite”. Lui Jenny i-a vibrat telefonul. S-a uitat la el și am văzut-o crispându-se când mi-a citit mesajul:

> Ce faceți, fetelor? Ne cheamă datoria! Jenny are mare nevoie de o ieșire în oraș, în bunul stil Buckhead. Așa că ne vedem diseară la 21.00 la Death & Company.

Și-a lăsat telefonul, zâmbindu-mi căznit, și s-a întors la bigudiuri.

— O să te distrezi pe cinste, am zis eu, făcându-i cu ochiul.

Știam că nu vrea să petreacă timp cu mine în afara salonului, dar nu-mi păsa. Avea să fie distractiv și în felul ăsta mă și revanșam cu prisosință pentru micul incident cu strangularea pe care-l provocasem. Eu și Jenny ne cam contraserăm în ultima vreme și era cazul s-o fac să-și cunoască lungul nasului.

49. CRYSTAL

M-am încins bine cu halatul negru și m-am aplecat să mă uit peste documentele pe care le împrăștiasem pe insula din mijlocul bucătăriei. Aveam grijă să-mi țin capul în așa fel încât să nu curgă apă de sub prosopul cu care-mi înfășurasem părul ud. Documentele de deasupra erau cele pe care tocmai le pregătise Bryce și prezentau noua noastră asigurare de viață. Hârtiile de dedesubt erau pentru petrecerea de casa nouă care avea ca temă Halloween-ul: servicii de catering, meniuri, liste de oaspeți, furnizori, facturi etc.

— Cum ți se pare? m-a întrebat Bryce, slăbindu-și cravata la gât și desfăcându-și primii trei nasturi de sub gulerul cămășii.

M-am uitat repede peste hârtii. Acoperirea poliței crescuse la zece milioane de dolari pentru mine și zece milioane de dolari pentru Bryce. Documentele erau pline de termeni tehnici. Nu prea știam după ce să mă uit, dar îmi plimbam în continuare ochii peste text. Parcă citeam termenii și condițiile pentru o actualizare de pe iPhone: o listă prea lungă și prea complicată. Bla, bla, bla, accept. În locurile unde trebuia să semnez fuseseră lipite niște *post-it*-uri mici.

— Pare oficial, am zis eu într-un sfârșit, ridicându-mi privirea spre Bryce și odihnindu-mi ochii după efortul de a citi textul acela negru, scris mărunt.

— Chiar este. Ai nevoie să-ți explic ceva?

Am clătinat din cap. Am semnat hârtiile, le-am adunat și i le-am dat înapoi.

Bryce s-a aplecat să mă sărute pe obraz.

— Perfect. O să le depun mâine-dimineață.

Mi-am dat jos prosopul din cap, l-am aruncat pe umăr și am început să-mi trec degetele prin părul umed. Telefonul mi-a vibrat pentru a treia oară.

— Cine e? a întrebat Bryce.

Am ridicat din umeri. Bryce s-a considerat autorizat astfel să-mi ia telefonul. Mi-a introdus parola din patru cifre și a citit mesajul. Nu mă deranja că-mi umbla prin telefon. Nu aveam nimic de ascuns. Dar într-un fel, nu prea-mi plăcea. Îmi trântea polițe de asigurare în față, iar acum îmi citea și mesajele – mesaje pe care eu încercam să le ignor.

— E Olivia. Vrea să ieșiți în seara asta cu Jenny.

Am pufnit exasperată în timp ce separam facturile plătite de cele neplătite. Încă mai aveam o petrecere de organizat și, după cina de seara trecută, Olivia era ultima persoană pe care aveam chef s-o văd. Mă epuiza numai gândul la cât de obositoare putea să fie.

— Ar trebui să te duci. O să te distrezi, m-a îmboldit Bryce, turnându-și un pahar de scotch.

— Cred că înțelegem lucruri diferite prin „distracție”, i-am răspuns eu, dându-mi ochii peste cap.

Bryce s-a apropiat de mine și și-a lăsat paharul pe blat. Mi-a cuprins talia și m-a sărutat pe gât. Barba lui țepoasă m-a gâdilat și m-a făcut să chicotesc.

— Haide. E frumos din partea Oliviei că s-a gândit la o ieșire cu Jenny. Jenny are nevoie de asta.

— Nu sunt așa convinsă.

— Ce vrei să spui? m-a întrebat Bryce, întorcându-mă cu fața spre el și sărutându-mă pe frunte.

— Din ce-am învățat eu despre Olivia, nu face nimic doar ca să fie drăguță.

Bryce mi-a ridicat bărbia cu mâna, sărutându-mă pe obraz și pe vârful nasului.

— Ei, aș! Ăsta nu e un film Disney, iubito. Nu trebuie să existe mereu un personaj negativ, mi-a zâmbit el discret.

— Nici de asta nu-s așa convinsă.

Bryce s-a încruntat la mine – nu ca de supărare, ci ca atunci când voia să i se facă pe plac și nu-i ieșeau socotelile. Mi-am dat din nou ochii peste cap și m-am întors spre blat, împărțind hârtiile în teancuri și făcând o listă cu ce lucruri mai erau de făcut.

— Te rog, mi-a șoptit el la ureche, sărutându-mă cu delicatețe pe gât.

Am încercat să rezist, dar Bryce era greu de refuzat.

— Te rog, a zis el din nou.

Și-a strecurat mâna pe sub halatul meu, plimbându-și degetele peste coapsele mele dezgolite și urcând tot mai sus. Desena cercuri cu degetele pe pielea mea sensibilă.

— O să-ți placă să zici da. Promit, mi-a șoptit el.

Degetele lui au urcat și mai mult. Am scos un geamăt.

— Ăsta a fost un da? a întrebat Bryce, sărutându-mă pe gât.

Am clătinat din cap. Am început să respir sacadat. Mă săruta pe gât tot mai apăsat, mușcându-mă.

— Ăsta a fost un da?

Gemeam tot mai tare. Spatele mi s-a arcuit. Pelvisul mi se mișca înainte și înapoi. Gemetele s-au transformat în țipete. Tot corpul mi s-a încordat, ca o marionetă căreia i se trag sforile. Pe urmă m-am eliberat subit și tot corpul mi s-a destins.

— Da? a întrebat el, iar eu am aprobat din cap. Bravo!

Și-a scos mâna de sub halatul meu, m-a sărutat pe obraz, și-a luat paharul de scotch și a plecat din bucătărie. Cum spuneam, Bryce nu era ușor de refuzat. Într-una din zilele astea avea să mă bage în mormânt.

50. SHANNON

M-am dat cu Fucking Fabulous de la Tom Ford pe gât, pe încheieturi și pe decolteu, mi-am fluturat mâinile ca să se usuce parfumul și mi-am frecat încheieturile. Am pulverizat puțin și între picioare… pentru orice eventualitate. M-am uitat din nou în oglindă. Asta eram eu acum: o femeie divorțată, trecută de patruzeci de ani. Keisha trecuse ceva mai devreme pe la mine ca să mă machieze și să-mi aranjeze părul. Îmi făcuse un coc clasic, pe care-l răsucise așa de bine, că nici nu-mi dădeam seama unde începe și unde se termină. Avusese grijă să-mi pună în evidență trăsăturile cele mai valoroase – și când zic asta mă refer la cele la care lucrase doctorul Richardson. Fard de pleoape cu efect fumuriu, buze roșii, fard de obraz de culoarea piersicii, cu evidențierea pomeților, a vârfului nasului și a zonei sprâncenelor. Purtam o rochie Givenchy nou-nouță, scurtă și neagră, accesorizată cu un colier de perle Tiffany & Co. și cu o geantă clutch de la Saint Laurent. Era prima întâlnire la care mergeam de când Bryce făcuse cea mai mare greșeală din viața lui – aceea de a mă părăsi.

— El pierde, am spus cu voce tare în timp ce mă priveam din toate părțile, admirându-mi rotunjimile.

Nu eram sigură că-mi căutam cu adevărat pe cineva, dar ajunsesem la concluzia că nu strica să văd ce mai era pe piață. Ca să nu mai spun că ar fi fost un sacrilegiu să lipsesc lumea de prezența mea! Irosisem deja prea mult timp zăcând în apartament și plângându-mi de milă. Venise vremea să mă întorc în arenă. N-aveam de gând să mă dau deoparte doar pentru că divorțasem. Trebuia să mă reinventez, iar celelalte lucruri aveau să vină de la sine. Mi-am luat telefonul și

am citit din nou ultimul e-mail de la Jonathan. Intraserăm în vorbă online în urmă cu câteva săptămâni și de atunci discutaserăm când și când. Era foarte șarmant, spunea exact ce-i place unei femei să audă. Săptămâna asta, îi acceptasem în sfârșit invitația de a ne cunoaște în carne și oase.

Mi-am luat geanta și mi-am pus-o pe umăr, verificând din nou ora pe telefon. Șoferul trebuia să sosească din clipă-n clipă. Trecuseră peste cincisprezece ani de când nu mai fusesem la o întâlnire cu un bărbat necunoscut. Oare se schimbase ceva? Încă mai achitau bărbații nota? Sau reușiseră femeile progresiste de pretutindeni să ne răpească plăcerea asta? Femeile aveau menstruație, treceau prin travaliu și prin menopauză. Măcar cu atât să ne alegem și noi, cu o cină gratis din când în când. Și eu susținusem emanciparea femeilor. Participasem și la Marșul Femeilor, dar de fapt îmi plăcea destul de mult să fiu scoasă la masă și să mi se cumpere băuturi.

Mi-a vibrat telefonul. Era un mesaj de la șofer, care mă anunța că ajunsese. Am tras adânc aer în piept și mi-am netezit rochia. Venise clipa hotărâtoare.

— A venit vremea să-l cunosc pe viitorul meu fost soț, am spus eu râzând.

51. JENNY

Am intrat în salon pe ușa din spate, îmbrăcată într-o rochie midi de un roz pal și pantofi cu toc de culoarea pielii. Aveam părul ușor ondulat și-mi alesesem câteva accesorii discrete: un lănțișor subțire de argint și niște cercei mici. M-am dus în zona de machiaj și mi-am completat look-ul dându-mă cu mascara, fard de obraji, creion de ochi și luciu de buze roz pal. Vânătăile de pe gât se estompaseră suficient cât să le pot acoperi complet cu un strat gros de fond de ten. La fel și cu ochiul. Era aproape ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat… Aproape. Deși nu aveam chef să ies în oraș, am zis măcar să arăt cum trebuie. Mi-am turnat o votca tonic și, până să pun capacul la loc, s-a auzit clopoțelul de la intrare.

— Sper că ai și pentru mine, s-a auzit vocea Keishei undeva în spatele meu.

M-am întors. Purta o fustă mini neagră, un maiou de dantelă și pantofi negri cu toc. Părul îi era mai înfoiat decât de obicei. Și machiajul era mai intens. Și-a pus mâinile în șolduri și a afișat o figură îmbufnată.

— Știu, știu. N-a fost ideea mea. M-a prins Olivia la înghesuială, am zis eu, ridicând mâinile în semn de capitulare.

M-a măsurat din priviri, mutându-se de pe un picior pe celălalt. A renunțat la îmbufnare și pe chip i s-a întins un rânjet larg.

— Ei, nu pot să fiu supărată pe tine, a spus Keisha, venind repede la mine și strângându-mă în brațe.

După aceea i-am turnat și ei un pahar. Ne-am dus băuturile la buze și, dintr-o singură înghițitură, le-am golit pe jumătate.

— Cum o să trecem de seara asta? am întrebat eu, ștergând lichidul care-mi rămăsese pe buza de

sus.

— Cred că întrebarea e mai degrabă *dacă* o să trecem de seara asta, a spus Keisha, ridicând o sprânceană.

Ne-am așezat la bar și ne-am întors cu scaunele rotative astfel încât să fim cu fața la salon. Limuzina pe care o închinase Olivia avea să vină în zece minute. Insistase să ne facem o intrare spectaculoasă. Ceruse și ca toată lumea să se îmbrace elegant pentru ieșirea noastră și folosise chiar sintagma „sexy cu clasă”, inventată de ea pentru ținute care sunt deopotrivă senzuale și elegante.

— Mai zi-mi o dată: de ce a organizat Olivia ieșirea asta? a întrebat Keisha, luând o gură din băutura ei.

— Nu știu. A spus că am nevoie de asta după incidentul cu spargerea, am mărturisit eu, ducând paharul la buze.

— Nu-mi place deloc să-i dau dreptate Oliviei, dar chiar ai nevoie, a spus Keisha, dând din cap. Cred că ți-ar prinde bine ceva care să-ți mai abată gândurile.

— Da, poate. Mai bine decât să clocesc mereu aceleași gânduri.

— Aș vrea să poți să vorbești deschis cu mine despre ce s-a întâmplat, a zis Keisha, punându-și palma peste mâna mea.

M-am uitat la ea și apoi am plecat fruntea.

— Știu… am început eu, șovăind. Doar că sunt copleșită și mă simt singură. Parcă m-a făcut să mă îndoiesc de ce-am făcut cu viața mea.

Am tras adânc aer în piept și am adăugat:

— Ador salonul ăsta. Dar salonul nu-mi răspunde la iubire cu iubire. Nu pot să iubesc ceva fără reciprocitate. Nu se poate ca toată viața mea să se reducă la asta, am oftat eu.

Keisha și-a pus brațul pe după umerii mei și m-a tras spre ea.

— Mă ai pe mine.

Am îmbrățișat-o.

— Știu. Drept să spun, de cele mai multe ori nici nu simt că salonul îmi aparține. Olivia vine mereu ca buldozerul peste mine și în ultima vreme Glow parcă nu mai e decât un ring de box pentru clientele mele și soții lor.

Am clătinat din cap, sorbind din pahar.

— Salonul e al tău, bagă-ți-o bine în cap, a spus Keisha, iar eu am aprobat. Și cum spuneam, mă ai pe mine. Bărbați se găsesc pe toate drumurile. Poți să faci rostul de unul chiar în seara asta. În schimb, ți-ai găsit deja cea mai bună prietenă. După asta, să găsești un bărbat e floare la ureche. Tu de ce crezi c-am trecut la femei? Voiam și eu o provocare, a zis ea râzând.

Am râs și eu.

— Așa te vreau, m-a încurajat Keisha, bătându-mă pe umăr. Hai să mai adăugăm niște alcool la băuturile astea alcoolice.

A turnat votcă în ambele pahare și l-a ridicat pe al ei pentru un toast. Mi-am îndreptat spatele și am ridicat și eu paharul.

— Deci crezi că mai am timp? am întrebat-o. Adică nu mi-a trecut vremea? Nu mi-am ratat cu desăvârșire șansa de a avea o viață împlinită?

— Nu se termină decât când ești în groapă.

A ciocnit cu mine și am băut amândouă.

52. KAREN

— A sosit limuzina, a strigat Mark din sufragerie, în timp ce eu mă dădeam cu un parfum floral pe gât și încheieturi.

Mi-am examinat ținuta în oglinda mare, de podea ca să mă asigur că rochia din dantelă de culoarea smaraldului și pantofii aurii cu toc sunt ceea ce căutam în seara aceea, și anume o ținută pentru o ieșire cu fetele, nu o încercare de a o seduce pe Keisha. M-am dat repede cu un ruj de un roșu aprins și am tras aer în piept. Mă neliniștea faptul că aveam să fiu în compania Oliviei. Promisese că n-o să spună nimănui despre relația mea cu Keisha, dar cuvântul ei de onoare era nestatornic ca bătaia vântului. Și reîntâlnirea cu Keisha îmi dădea emoții. Nu știam cum rămăseseră lucrurile între noi. Eu fugisem după Olivia ca să mă asigur că nu suflă o vorbă și cât am vorbit eu cu ea, Keisha a ieșit pe ușa din spate, fiindcă avea o programare la Shannon acasă. Așa că nu apucasem să vorbesc cu ea și nici în seara asta nu credeam c-o să avem ocazia.

M-am dus în sufragerie.

— Ar trebui să te grăbești. Au claxonat de două ori, m-a anunțat Mark, ridicând o sprânceană.

Stătea întins pe canapea și citea *Curcubeul gravitației*[2] pentru a doua oară.

— Știu. Știu.

Am luat portofelul și alte câteva lucruri esențiale din geanta mea mare de zi și le-am transferat într-o poșetă mică de seară.

— E vreo ocazie specială? m-a întrebat Mark, coborându-și ochelarii pe nas și cântărindu-mă din priviri.

— Ți-am spus. Olivia a pus la cale o ieșire între fete pentru Jenny.

Am tras fermoarul poșetei și mi-am agățat-o de umăr.

— Frumos din partea ei, a comentat Mark, împingându-și din nou ochelarii pe nas și reluându-și lectura.

Mi-am dat ochii peste cap și am deschis ușa de la intrare.

— Să nu stai treaz să mă aștepți, i-am strigat peste umăr, trăgând ușa după mine.

Limuzina aștepta pe alee. Dinăuntru bubuia melodia *Dangerous Woman.* Olivia a scos capul prin trapa mașinii.

— *And you make me feel like a dangerous woman,* a răcnit ea de parcă ar fi fost Ariana Grande în persoană, minus vocea.

Olivia nu avea niciun pic de ureche muzicală – și nici de simț al penibilului, după cum se vedea.

— Hai, urcă, ratato, mergem să ne-mbătăm! a zis ea, străduindu-se s-o imite pe Regina George.

Nici nu avea nevoie să se străduiască prea tare, de fapt, din moment ce feminitatea și răutatea erau principalele ei atuuri. Am zâmbit căznit și m-am dus la limuzină. Olivia a băgat la loc capul în mașină, așezându-se pe banchetă.

Chiar când am ajuns la portieră, șoferul a coborât să mi-o deschidă. Am urcat și am fost întâmpinată cu un pahar.

Crystal, Olivia, Keisha și Jenny erau toate în limuzină, cu pahare de șampanie în mână și zâmbete de Buckhead pe buze.

Șoferul a închis portiera în urma mea.

— Să înceapă petrecerea! a decretat Olivia, dând paharul pe gât.

Am făcut și noi la fel, dar cu mult mai puțin entuziasm.

Mi-am rotit ochii prin limuzină, studiind chipul fiecăreia. M-am străduit să întâlnesc cât mai puțin privirea Keishei. Când am terminat, privirea mi-a căzut din nou asupra Oliviei, care mi-a răspuns cu un rânjet diabolic.

— Ce mai faci, Karen? Ai ceva noutăți?

A doua întrebare sugera că știe deja răspunsul.

— Doar puneam la punct niște documente și stăteam puțin cu Riley înainte de bacanala noastră din seara asta.

— Ce frumos din partea ta. Mama anului, zău așa, mi-a zâmbit Olivia, încheind subiectul.

— Ai invitat-o pe Shannon? a întrebat Jenny din celălalt capăt al limuzinei.

— Firește, draga mea. Doar e seara ta. Numai că avea un alt angajament, ca să zic așa, unul care ar putea sau nu să implice și un domn, ne-a făcut Olivia cu ochiul.

Vestea asta ne-a smuls tuturor exclamații și șoapte de surpriză.

— Are o întâlnire? a întrebat Keisha.

— Bravo ei, a comentat Jenny încurajator.

— Da, mă bucur pentru ea, a zis și Crystal.

— Nu-mi vine să cred că nu ne-a spus, am zis eu, făcând o grimasă. Ți-a spus ție?

— Da. Dar lui Shannon i-a părut foarte rău că ratează ieșirea cu tine, Jenny, a spus Olivia, umplându-și din nou paharul. Cine mai vrea șampanie?

Ne-am întins paharele, așteptând să ni le umple, dar Olivia i-a întins sticla Keishei, pasându-i ei sarcina. Am clătinat din cap. Preț de o clipă, chiar mă dusese de nas.

53. CRYSTAL

În sfârșit am tras în fața localului Death & Company. Drumul cu limuzina durase doar douăzeci de minute, dar cu Olivia timpul trecea foarte greu. Conversația fusese presărată cu momente de stânjeneală între Keisha și Karen, remarci prompte și cu dublu tăiș din partea Oliviei și comentarii împăciuitoare din partea lui Jenny. Eu mai mult am tăcut, răspunzând doar la întrebările care îmi erau adresate – de pildă, când Olivia a vrut să știe ce părere are Bryce despre faptul că Shannon începe să se vadă cu alți bărbați. Bryce nici nu știa despre asta și, drept să spun, credeam că s-ar fi simțit ușurat să afle. Poate că avea să facă aerul mai respirabil între mine și Shannon. Și cândva poate că am putea avea o relație normală sau am putea măcar să fim în aceeași cameră fără ca ea să se ia de mine.

— Haideți, fetelor! a zis Olivia, dându-se jos din limuzină.

Am surprins-o pe Keisha clătinând din cap când a coborât după ea. Olivia i-a întins șoferului o bancnotă de o sută de dolari. Ne-am aranjat toate rochiile, asigurându-ne că nu s-au șifonat și am urmat-o pe Olivia până la intrare. Paznicul nici măcar n-a stat s-o întrebe cum o cheamă. Olivia i-a dat o bancnotă de o sută de dolari și am trecut imediat de cealaltă parte a frânghiei roșii de catifea.

Barul șic era plin de lume. Erau doi barmani cu bărbi tunse perfect și câteva zeci de clienți în preajma lor. Locul era luxos și cochet, ca un bar din anii 1920 în care se vindea alcool ilegal. Avea câțiva pereți roșii, lambriuri și lumină scăzută.

O femeie îmbrăcată în negru din cap până-n picioare, cu un clipboard în mână, a întâmpinat-o pe Olivia.

— Pe aici, doamnă Petrov, a zis ea, conducându-ne într-un colț, la o masă mare pentru VIP-uri, cu un semn pe care scria „rezervat”.

Pe masă erau deja pregătite pahare și găleți cu gheață în care se aflau sticle de votcă, șampanie și vin alb. Am luat loc, iar femeia în negru ne-a turnat fiecăreia câte un pahar de șampanie.

— Mai doriți ceva?

Am clătinat toate din cap, cu excepția Oliviei.

— Da, vrem cinci *shot*-uri de tequila.

M-am crispat. Nu voiam să mă îmbăt în seara asta. Voiam doar să beau un pahar, două și să plec. Dar știam deja că n-o să-mi fie ușor cu Olivia la butoane.

— Pe mine nu mă puneți la socoteală, a zis Jenny.

— Nici nu mă gândesc. E petrecerea ta și fac cinste. Insist. Haide, Jenny. Destinde-te și tu! Niciun bărbat nu vrea să iasă cu o acriturǎ.

Olivia avea aerul că glumește, dar din glasul ei răzbătea iritarea.

Jenny și-a coborât umerii și a ridicat mâinile în semn de capitulare.

— Bine. Un singur *shot.*

Olivia a bătut încântată din palme.

— Nici eu nu vreau să exagerez astă-seară, i-am spus lui Jenny, ca să știe că nu e singură.

Mi-a zâmbit discret.

— Ba o să exagereze toată lumea. N-am cerut limuzină și tratament VIP la cel mai exclusivist cocktail bar din oraș ca să fim cuminți, m-a întrerupt Olivia.

Shot-urile au fost aduse chiar când își încheia ea predica. Și-a ridicat paharul și s-a uitat pe rând la noi cu ochii mijiți, ca pentru a ne spune să-i urmăm exemplul. Ne-am ridicat și noi paharele, fără tragere de inimă.

— În cinstea unei seri extravagante, prin amabilitatea mea, a zis ea.

Firește că făcuse toastul în cinstea propriei persoane. Chiar și așa, am repetat și noi urarea și am dat paharele pe gât, uitând de lămâie și de sare.

M-am strâmbat de la tărie, dar când mi-am revenit, m-am întors spre Olivia.

— Mulțumesc c-ai pus la cale ieșirea asta. Când am zis că nu vreau să exagerez, era doar un comentariu nevinovat, n-am vrut să stric atmosfera. O să fie o seară grozavă.

— Știu c-o să fie, Crystal, a zis Olivia, ridicând ușor bărbia. Bănuiesc că, de unde vii tu, lumea e obișnuită cu bere și bodegi ieftine. Seara asta sigur e ceva deosebit pentru tine.

Olivia și-a încununat comentariul arogant cu un zâmbet larg. Mi-am dus paharul de șampanie la gură și mi-am rotit ochii prin bar.

Peste umărul lui Karen, am văzut-o pe Shannon stând singură la o masă, sorbind dintr-o votca tonic. Mi-am întors repede privirea spre Olivia, ca să nu atrag atenția asupra lui Shannon. Probabil că-și aștepta partenerul. I-am mai aruncat o privire cu coada ochiului. Și-a verificat telefonul de mai multe ori și și-a umflat obrajii. Care era probabilitatea să nimerim toate la același bar? Oare Olivia știa că Shannon se vede aici cu tipul ăla? Aranjase ca lucrurile să se întâmple așa sau era doar o coincidență? Din ce știam până acum despre Buckhead, aici nu existau coincidențe.

54. SHANNON

Trecusem la al doilea pahar de votca tonic, uitându-mă când la telefon, când prin bar. Mi-am spus că, după acel pahar, aveam să trec neapărat la apă. Am zărit un bărbat chipeș stând singur la bar. Și el părea să stea cu ochii pe ceas. M-am uitat mai bine la el, ca să verific dacă nu cumva e tipul pe care-l așteptam eu. Nu era. Tipul meu întârziase deja zece minute. Am oftat, dar pe urmă m-am hotărât c-o să-i dau o șansă, dacă vine cu un motiv bun pentru întârziere. Încă aveam emoții după un timp atât de lung în care nu mai ieșisem la întâlniri, dar votca îmi dădea curaj.

Un râs de gâscă m-a făcut imediat să mă crispez. Aș recunoaște oriunde râsul ăla strident. Era Olivia. M-am uitat peste umăr și am văzut-o într-un separeu cu Crystal, Karen, Keisha și Jenny. Vorbeau, însă conversația părea să lâncezească. Karen și Keisha schimbau priviri discrete. Jenny se juca cu bijuteriile ei. Crystal își umplea paharul, iar Olivia râdea – singură. Ce căutau aici? Și de ce erau împreună? Din câte știam eu, Olivia nu se înțelegea bine cu nimeni.

Am observat că privirea lui Crystal alunecă spre mine și am întors repede capul, sperând că nu m-a văzut. Pe urmă am aruncat din nou o privire. Crystal nu se mai uita încoace. Jenny și Keisha discutau între ele. Olivia stătea pe telefon. Karen își mai turna un pahar. Bun. Nu m-a văzut sau, dacă m-a văzut, măcar nu le-a spus celorlalte. Noi două aveam un lucru în comun: știam amândouă să ținem secrete. Am mai luat o gură de votca tonic și m-am uitat pe telefon să văd cât e ceasul. Tipul întârziase cincisprezece minute. Mi-am deschis e-mailul și, când să-i scriu ca să-l întreb unde e sau să anulez întâlnirea cu totul, pe ecran mi-a apărut un mesaj.

Bună, scuze, o să întârzii. Am fost reținut la birou. Ajung în cincisprezece minute. Promit că mă revanșez. Jonathan

Sper să merite așteptarea.

Înainte să trimit mesajul, m-am hotărât să adaug la sfârșit un emoji care face cu ochiul. Trebuia să învăț din nou să flirtez și, din câte citisem online, emojiurile sunt bune pentru flirt, iar uneori de-a dreptul provocatoare. O vânătă însemna „penis”. M-a bătut gândul să adaug și o vânătă, dar m-am răzgândit. Am apăsat pe „Trimite” și am lăsat telefonul pe masă cu un zâmbet. S-a auzit notificarea de e-mail. Am luat din nou mobilul și am citit mesajul de la el:

Nu-ți face griji. Merit.

Zâmbetul mi-a devenit mai larg. Adăugase și el același emoji. Citise pesemne aceleași articole ca mine despre cum să flirtezi online. Eram nerăbdătoare să-l cunosc. Am cerut o a treia băutură, dar de data asta un Chardonnay, care în ochii mei era practic apă cu aromă de struguri.

55. OLIVIA

Am lăsat telefonul din mână și mi-am umplut din nou paharul, având grijă să mai torn niște votcă în toate paharele. Unele fete au încercat să protesteze, dar eu eram la butoane în seara aceea și eram gata să le servesc cu mâna mea dacă asta trebuia să fac ca să le îmbăt. Totul mergea conform planului. Fetele începeau să fie mai degajate. Mă rog, cât de cât. Karen și Keisha se tot uitau una la alta, de parcă încercau să-și citească una alteia gândurile de lesbiană. Ce-o fi fost în capul lui Karen? Cum a putut să-i facă lui Mark una ca asta? Era bunicel la pat, știam asta din proprie experiență. Și Karen mai e și mamă pe deasupra. Nu poate să se apuce să-și redescopere sexualitatea când are un copil acasă și un chirurg plastician pe post de soț. Nu-mi plăcea cum se purtau Karen și Keisha în seara organizată de mine, așa că m-am hotărât că venise vremea să mă distrez puțin.

— Karen, bronzul tău arată fenomenal. Ce bine a lucrat Keisha, am zis eu, uitându-mă la pielea ei albă ca laptele și zâmbind.

Karen s-a foit pe scaun, frecându-și brațele goale cu palmele, de parcă ar fi putut să și le acopere. Crystal s-a uitat la pielea lui Karen și și-a încrețit fruntea, nedumerită.

— Iarăși a făcut figuri aparatul de bronzat? a întrebat Jenny.

Nu eram sigură dacă încerca să le apere sau era la fel de nedumerită precum Crystal.

— Nu, a trebuit să anulez în ultima clipă ca să mă duc să prezint o casă, a mințit Karen, aruncându-mi o privire încruntată.

Eu i-am zâmbit din colțul gurii, sorbind din votca tonic.

— Nici nu cred că ai nevoie de bronz. Ai o piele foarte frumoasă, a zis Keisha.

Mi-am dat ochii peste cap, iar Karen i-a mulțumit.

Să trecem mai departe!

— Ia zi, Jenny, ți-a atras atenția vreunul dintre tipii de aici? am întrebat-o eu, făcând un semn spre încăperea plină de oameni.

— Nu prea, a spus Jenny, uitându-se înjur.

— Ei, hai! Ce zici de tipul ăla?

I-am arătat un tip care stătea la bar. Era îmbrăcat cam modest pentru un loc ca acela – purta un costum care nu-i venea bine – și stătea singur, cu un aer stânjenit. Era înalt și părea slab, datorită costumului prea mare. Totul la el era banal, la fel cum era și Jenny.

— E perfect pentru tine.

Jenny s-a uitat la el și apoi din nou la mine.

— Ai dreptate, mă duc să vorbesc cu el.

Și-a ridicat bărbia. Știa că o tachinez, dar era curajoasă. Luându-și paharul, s-a ridicat și s-a dus la el. Of, mironosița asta!

— Pune mâna pe el! a strigat Keisha.

Jenny a întors capul o clipă, aruncându-ne un mic zâmbet seducător. S-a așezat lângă tipul de la bar și a intrat imediat în conversație cu el.

— Bravo ei, a zis Karen.

— I-ar prinde bine să se mai aranjeze un pic, dar altfel, n-arată rău, a comentat Keisha, măsurându-l din priviri.

— Au deja foarte multe în comun, am zis eu, râzând. Haideți la dans! am adăugat, ridicându-mă și începând să mă mișc în ritmul muzicii.

— Ăăă… stai să-mi termin băutura, s-a eschivat Crystal.

Nu părea genul de femeie care știe să dea din șolduri. Probabil că era incredibil de plicticoasă în pat. Bietul Bryce!

— Da, și eu, au zis Keisha și Karen în același timp.

I-am smuls lui Crystal paharul din mână și l-am dat pe gât. I-am smuls Keishei paharul din mână și l-am dat pe gât. I-am smuls lui Karen paharul din

mână și l-am dat pe gât. Toate trei s-au uitat nemulțumite la mine.

— Gata, ați terminat. Haideți!

M-am ridicat de pe scaun, luându-le de mână pe Crystal și Karen. Karen a tras-o și pe Keisha după ea. Eu am început să dansez, dând din piept și din șolduri, în timp ce fetele veneau fără chef în urma mea. Înainte să ajung în centrul ringului de dans, am zărit-o pe Shannon singură la o masă și m-am oprit imediat. Buzele mi s-au arcuit pe dată într-un zâmbet larg, care-mi dezvelea toți dinții. M-am dus la ea.

— Bună, Shannon! Ce te aduce pe aici? am spus eu, aplecându-mă deasupra ei ca o umbră întunecată.

Karen și Keisha au îmbrățișat-o. Crystal i-a făcut stânjenită cu mâna, ținându-se ceva mai departe de masa ei.

— Aștept pe cineva, a răspuns Shannon.

— Știm, a zâmbit Karen. Un tip sexy!

— Unde e? am întrebat eu înainte ca Shannon să apuce să spună ceva.

— Întârzie, a zis Shannon, uitându-se jenată înjur.

— Păcat, a comentat Keisha.

— Vrei să ni te alături cât aștepți? a invitat-o Karen, punându-i o mână pe umăr.

— Nu, e OK, trebuie să apară din clipă-n clipă, a zis Shannon, uitându-se la telefon.

— Haide, insist! am spus eu cu un zâmbet.

— Da, vino să stai cu noi, a rugat-o și Karen, trăgând-o în glumă de braț.

— Bine, doar până vine.

Ne-am întors la separeul nostru și ne-am așezat din nou. Jenny încă stătea de vorbă cu bărbatul ăla prost îmbrăcat. Are mare noroc că am apărut în viața ei, pentru că se vede de la o poștă că are gusturi proaste. Ce-ar fi fost Glow fără mine? Probabil c-ar fi dat faliment, iar Jenny ar fi fost o frizeriță într-un salon Walmart. Femeile astea pur

și simplu nu știu să mă aprecieze. Eram sigură c-o să ajung ca van Gogh sau Amy Winehouse și că măreția mea o să fie recunoscută cum se cuvine după moarte.

— Jenny! am strigat eu spre bar.

S-a întors spre mine și a ridicat un deget, ca pentru a-mi cere să aștept. Cine se credea? Eu nu stăteam după nimeni.

— Jenny! am strigat eu din nou, și mai tare decât prima dată.

Crystal și-a dus la urechi mâinile ei butucănoase de fată de la țară, de parcă ar fi considerat că sunt prea gălăgioasă pentru un bar.

Jenny a întors din nou capul și pe buze i s-a citit o întrebare: „Ce?”

— Vino aici! A venit Shannon! am zis eu, arătând spre Shannon.

Keisha și Karen s-au uitat cu reproș la mine. Shannon i-a făcut cu mâna lui Jenny. Jenny și-a scos telefonul. Părea să facă schimb de numere de telefon cu tipul de la bar.

Și-au zâmbit. Jenny și-a luat băutura și s-a întors la masa noastră, îmbrățișând-o pe Shannon și luând loc.

— Shannon îl așteaptă pe tipul cu care are întâlnire, am zis eu.

— Întârzie puțin, a confirmat Shannon.

— Nu-ți face griji, sunt sigură c-a fost reținut cu ceva, a spus Jenny, bătând-o pe mână.

Shannon a aprobat din cap, dar tot își rotea ochii prin bar după tipul ăsta misterios.

— Ai terminat pregătirile de petrecere, Crystal? am întrebat eu, chicotind.

Crystal a dat din cap în semn că da și a sorbit din pahar.

— Mai am câteva lucruri de pus la punct, dar totul pare să meargă bine.

— Eu una de-abia aștept. O să fie petrecerea anului, din moment ce gala a fost un fiasco. Voi în

ce vă costumați? m-am interesat eu, uitându-mă la fete.

Shannon a dat ochii peste cap și s-a uitat la telefon, ca să aibă un motiv să nu participe la conversație.

— Eu n-am luat nicio hotărâre, a zis Karen.

Keisha și Jenny au dat din cap în semn că nici ele nu-și aleseseră costumele.

— Dar tu, Shannon? am întrebat eu, știind foarte bine că n-are de gând să se ducă.

Era de-a dreptul ridicol să fii invitată de către fostul soț și noua lui soție la o petrecere de casă nouă la fosta ta locuință.

— Nu sunt sigură c-o să pot să ajung, a parat Shannon.

— De ce nu? am insistat eu, ducând paharul la buze.

Shannon și-a plimbat vinul prin pahar și a luat o gură mică de Chardonnay.

— Nu-i nimic. Înțeleg, s-a băgat Crystal în vorbă.

Shannon a dat din cap, după care și-a verificat din nou telefonul și s-a uitat prin bar.

— Uau, dar tipul ăsta chiar întârzie, nu glumă! am comentat eu, prefăcându-mă că mă uit după el prin bar.

— Da, a spus Shannon cu dispreț în glas.

— Sunt sigură c-o să vină, a încercat Karen s-o liniștească, îmbărbătând-o cu încurajări și speranțe false.

— Poate a venit, te-a văzut și-a plecat, am râs eu.

Fetele m-au săgetat cu privarea.

— Glumesc. Doamne! Unde vă e simțul umorului? Mă duc la baie, am spus eu, ridicându-mă în picioare. Uitați-vă voi și la lucrurile mele.

În timp ce mă îndepărtam, am mai aruncat o privire spre masă, zăbovind asupra lui Shannon și arcuindu-mi buzele într-un rânjet malițios. Îmi

plăcea la nebunie s-o văd așa, ridicolă și disperată. Asta merita.

56. SHANNON

Băteam cu nervozitate din picior, verificându-mi întruna telefonul și uitându-mă prin bar. Unde era? Întârziase patruzeci și cinci de minute. Dacă nu erau fetele, aș fi plecat pur și simplu, dar acum simțeam că trebuie să rămân ca să nu mă fac de râs. Speram să apară, pentru că situația era destul de stânjenitoare. Mă enerva că Olivia și Crystal erau martore la chestia asta. Bryce sigur avea să afle că primul tip cu care am încercat să mă întâlnesc nici măcar n-a catadicsit să vină. Iar Olivia părea să savureze din plin fiecare eșec al vreunei femei, mai ales când era vorba despre mine. Ca și cum asta ar fi pus-o pe ea într-o lumină mai bună.

Karen, Keisha și Jenny încercau să mă sprijine cum puteau ele mai bine. Încercau să-mi abată gândurile, făcând conversație cu mine. Până și Crystal a dat o mână de ajutor, făcând-o pe Olivia să mă lase în pace cu întrebările despre petrecerea de casă nouă. Îi eram recunoscătoare, dar asta nu însemna că suntem prietene.

Mi-am verificat din nou telefonul și de data asta m-am hotărât să-i trimit un alt mesaj.

Ești bine? Ne mai vedem în seara asta?

Câteva secunde mai târziu, s-a aprins ecranul de la telefonul Oliviei, care rămăsese pe masă. Afișa o notificare: „E-mail de la Shannon”.

Preț de o clipă, n-am știut ce să cred. Mi-am verificat din nou e-mailurile, mai ales mesajele trimise. Nu-i mai trimisesem niciun e-mail Oliviei de săptămâni întregi. Poate îi scrisese o altă Shannon și era doar o coincidență. Dar pe cine păcăleam eu? În Buckhead nu existau coincidențe.

Am mai scris un e-mail.

Am uitat să-ți spun. Dacă vii, eu sunt la masă cu niște prietene. O să ne găsești după bruneta hidoasă, cu buze și țâțe umflate, n-ai cum s-o ratezi.

Am apăsat pe „Trimite”.

Telefonul Oliviei s-a luminat din nou. Pe ecran a apărut: „E-mail de la Shannon”. Inima a început să-mi bată mai repede și am simțit că-mi urcă sângele în obraji. M-am uitat prin bar și am văzut-o pe Olivia întorcându-se de la baie. Zâmbea cu toți dinții, de zici că era Pisica Cheshire. Era să răbufnesc de furie, dar m-am abținut, am tras adânc aer în piept și am luat o gură mare de vin.

— Cine vrea să danseze? a întrebat Olivia, dând din șolduri în ritmul muzicii.

Mi-am luat o clipă de gândire ca să mă hotărăsc ce să fac. Afurisita asta mă trăsese pe sfoară. Am mai tras de câteva ori aer în piept, gândindu-mă dacă să mă reped sau nu peste masă la Olivia să-i mut nasul ăla de plastic din loc. Toți mușchii îmi erau încordați. Îmi venea s-o omor. Am tras din nou aer adânc în piept, încercând să mă stăpânesc. Știam ce făcuse Olivia, dar ea nu știa că eu știu. Aveam un atu. Puteam să-mi ies din sărite, să-i fac scandal, să mă dau în spectacol și să plec din bar, promițându-mi să nu mai vorbesc cu ea niciodată. Am cântărit varianta asta.

Dar pe urmă m-am uitat la ea mai bine. M-am uitat cum își leagănă șoldurile, cântă versurile melodiei și trage de fete, cerându-le să i se alăture. M-am uitat cum își ridică mâinile deasupra capului și le unduiește ca pe niște șerpi, încercând să se miște în ritmul muzicii. M-am uitat cum râde și zâmbește, bucurându-se de atenția pe care o primește de la străinii de la bar. În clipa aceea, m-am hotărât că n-o să țip la ea. N-o să fac scandal. N-o s-o bălăcăresc. O să mă prefac că totul e pur și simplu excelent. Mi-am recâștigat stăpânirea de sine. M-am forțat să zâmbesc. M-am ridicat și m-

am dus la ea, dând din șolduri. Fetele ni s-au alăturat pe ringul de dans. Olivia a ridicat o sprânceană și mi-a zâmbit. Ea încă nu știa, dar zilele îi erau numărate.

57. OLIVIA

După câteva piese, ne-am întors la masa noastră. M-a surprins că a venit și Shannon la dans. Pe de altă parte, respingerea și disperarea te împing să faci lucruri care nu-ți stau în fire. Nu-și mai verificase telefonul de ceva vreme. Era limpede că nu mai spera ca tipul să apară. Dar ce nu știa ea e că partenerul ei chiar venise. Am chicotit și mi-am mai turnat un pahar. Shannon nu-și știa lungul nasului, iar cel mai bun mod de a o pune la punct era de a-i distruge încrederea în sine. Și ea îmi făcuse la fel cândva.

În urmă cu patru ani, la gala anuală din Buckhead, Shannon s-a îmbătat (nu s-a schimbat nimic din punctul ăsta de vedere) și le-a spus tuturor despre trecutul meu, divulgând confidențe pe care i le făcusem numai ei. A povestit că tatăl meu fusese arestat, că familia mea o dusese prost și că el ne făcuse să pierdem toată averea. Mă pusese într-o lumină proastă și mă ridiculizase toată seara, împroșcând cu noroi în mine și savurând totul de parcă ar fi fost doar un joc. Din clipa aceea, lumea a început să se uite puțin altfel la mine și la Dean. Nu mai eram soții Petrov din elita socială, ci soții Petrov care încearcă să ți se bage pe sub piele. Și până la urmă ne-am asumat rolurile astea, pentru că e mai ușor să devii cine crede lumea că deja ești. Ca să nu mai zic că ani întregi după aceea, femeile din Buckhead mi-au zis Nemo – *new money*[3], o poreclă care nu mă lăsa să uit că nu sunt ca ele. Aș fi putut să vorbesc cu ea despre asta, să-i explic cât de tare mă rănise, dar care ar mai fi fost distracția? Iertarea e plicticoasă, pe când răzbunarea… asta da distracție! Dacă mă trădezi, te bag în mormânt, lopată cu lopată.

Cu ceva vreme în urmă, o auzisem pe Shannon zicând că ar vrea să încerce întâlnirile online. Din

clipa aia, am avut grijă s-o caut periodic pe site-uri populare de întâlniri, ca să văd dacă și-a făcut profil. În urmă cu câteva săptămâni, am dat lovitura, găsindu-i profilul. Nu mi-a pus la îndoială identitatea nici măcar o clipă. Femeile disperate nu pun întrebări. Mă întrebam cât o să mai pot s-o duc de nas. Oare puteam s-o ademenesc într-un loc anume? Sau s-o umilesc până în punctul în care n-ar mai îndrăzni să se arate în public? Puteam s-o fac să se simtă cum mă simțisem și eu? Să o forțez să intre într-un rol pe care i-l creasem eu? Sau poate reușeam în sfârșit să-i bat și ultimul cui în sicriu, ca să ajungă odată acolo unde îi e locul: la doi metri sub noi, ceilalți.

— M-am distrat. Mulțumesc că m-ai inclus și pe mine, Olivia, a zis Shannon cu un zâmbet.

Nu mi-ar mai fi mulțumit dacă ar fi știut adevărul. Dar avea dreptate, chiar era distractiv.

— Pentru nimic, am zis, zâmbindu-i și eu. Îmi pare rău că partenerul tău n-a apărut.

— Da, urât din partea lui. Oricum, el a pierdut, s-a băgat Keisha în vorbă.

— Bărbații sunt niște porci, a decretat Karen.

— N-a fost chiar o seară pierdută. Jenny a cunoscut un tip, am spus eu, râzând.

— E chiar foarte drăguț. Am făcut schimb de numere de telefon, a zis Jenny, sorbind din paharul ei.

M-am uitat contrariată la ea. „Drăguț” nu înseamnă nimic când vine vorba despre bărbați. Oare chiar nu învățase nimic în toți anii ăștia de când era în compania noastră? Nu ieșim cu bărbați drăguți. Ieșim cu bărbați bogați. Pe de altă parte, Jenny nu era de-a noastră.

— Bravo ție, fată, a felicitat-o Keisha, bătând palma cu ea.

— Dacă spui tu… am comentat eu, dându-mi ochii peste cap. Mă duc să achit nota. Mai vrea cineva ceva?

Au clătinat toate din cap și mi-au mulțumit – cum e și firesc.

M-am dus la chelnerița care stătea la taclale cu colega ei în loc să ne servească. Mă hotărâsem deja c-o să-i tai din bacșiș. N-ar fi trebuit să vin după ea ca să plătesc nota. Eu eram clientul – clientul cel foarte bogat – și, prin urmare, meritam servicii impecabile. Mi-am aruncat pe tejghea cardul American Express Black.

— Fă-mi nota.

— Vrei să știi totalul? a întrebat cu supușenie, în timp ce coleguța ei și-a luat tălpășița.

— Uită-te la mine. Arăt eu ca genul de persoană care întreabă cât face? Nu. Ia cardul și gata, i-am cerut eu, punându-mi mâinile în șolduri și bătând din picior.

Ea a scanat cardul cu POS-ul. Pe urmă l-a mai scanat o dată și încă o dată.

— Plată respinsă, a zis chelnerița, înclinând capul.

— Prostii. Încearcă din nou!

Ea a scanat cardul din nou și din nou.

— Mai ai vreun card? a întrebat chelnerița, întinzându-mi cardul American Express Black.

Bătând din picior, am luat cardul înapoi, băgându-mi-l cu năduf în portofel. I-am dat alt card. Și pe ăsta l-a scanat de mai multe ori.

— Tot respinsă.

— Ce naiba? Nu se poate! Încearcă din nou, idioato!

Chelnerița l-a mai scanat o dată, foarte încet, de parcă și-ar fi bătut joc de mine.

— Plată respinsă. Cum vrei să achiți?

Din supusă, devenise mai îndrăzneață.

I-am smuls cardul din mână și m-am dus glonț la ușă, fără să mai arunc nicio privire în urmă.

— Hei, trebuie să plătești! a strigat chelnerița cu glas pițigăiat.

Limuzina ne aștepta afară. M-am urcat repede și, până să apuce șoferul să se întoarcă spre mine și

să-mi pună vreo întrebare, i-am spus s-o calce odată. A pornit în trombă, fără nicio ezitare.

Zece minute mai târziu, șoferul a tras în fața casei mele. I-am azvârlit o bancnotă de douăzeci de dolari și am intrat grăbită în casă. Nu a avut același efect ca bancnota de o sută de dolari de la dus. Am scos un geamăt de exasperare.

— Dean, unde naiba ești?

Vocea mi-a răsunat prin toată casa. M-am dus cu pași mari din holul de la intrare în sufragerie și apoi în bucătărie. Până la urmă, l-am găsit bând scotch în biroul lui fără nicio grijă pe lume. S-a îndreptat pe scaun, surprins să mă vadă.

— Te-ai întors devreme, iubito. Ți-a fost dor de mine? m-a întâmpinat el, făcându-mi cu ochiul.

— Nu face pe niznaiul cu mine. Unde naiba-s banii?

Am azvârlit geanta pe jos. Din ea au zburat câteva bancnote de un singur dolar.

— Despre ce vorbești? a zis Dean, încruntându-se și lăsând din mână paharul de scotch.

— Mi-au fost respinse ambele carduri de credit azi. De ce? l-am tras eu la răspundere, punându-mi mâinile în șolduri. Răspunde-mi chiar în clipa asta!

— Nu-ți face griji, Olivia. O să rezolv eu.

Dean s-a ridicat și a venit la mine. Mi-a cuprins talia și a încercat să mă îmbrățișeze, dar nu mă lăsam eu cu una, cu două. L-am îmbrâncit cu toată puterea. S-a dezechilibrat o clipă, lovindu-se de măsuța de cafea. Am apucat o cană de sticlă de pe biroul lui și am aruncat-o spre el de parcă eram la campionatul mondial de baseball. S-a ferit la țanc și cana s-a izbit de bibliotecă, spărgându-se. Dean se uita cu ochii mari când la cioburi, când la mine.

— Ți-ai pierdut mințile?

Mi-am scos pantofii și am ridicat unul de jos, aruncându-l spre el cu viteză. Dean s-a dat deoparte, iar pantoful a nimerit biblioteca.

— Spune-mi imediat ce naiba se întâmplă!

Am înșfăcat un suport de pixuri de pe biroul lui și mi-am luat avânt, gata să-l arunc.

— Stai așa! Lasă-l jos și-ți spun.

A avut o tresărire când m-am prefăcut că arunc cu suportul în el, dar nu l-am aruncat. L-am trântit la loc pe birou, făcând ca pixurile să se împrăștie peste tot.

— Suntem cam strâmtărați cu banii. Am dat-o în bară cu ultimul transport. Am dat-o în bară rău de tot, așa că trebuie să acopăr pierderile, a explicat el.

S-a așezat pe canapea și a bătut cu palma pe perna de lângă el, invitându-mă să iau loc. După o clipă de ezitare, m-am dus la el. M-am așezat cu un oftat adânc și m-am întors spre el, privindu-l drept în ochi.

— Ascultă, nu m-a interesat niciodată cu ce te ocupi, pentru că banii veneau. Dar acum nu mai vin, așa că vreau să știu, fiindcă e clar că nu faci bine ce faci, am spus eu cât am putut de calm, deși tot s-a simțit o urmă de frustrare în glasul meu.

— E mai bine să nu știi, iubire. Nici nu știi în ce te-ai băga, a zis el, punând mâna pe umărul meu și mângâindu-mă.

— Mai termină cu prostiile, l-am repezit eu, dându-i mâna la o parte. Dacă nu-mi spui cu ce te ocupi, te părăsesc, Dean.

— Da, vezi să nu! Și ce-o să faci? Nu faci doi bani și nu știi nicio meserie. Ești ca un copil căruia trebuie să-i schimbi…

Fără să ezit nici măcar o clipă, i-am tras cu toată puterea o palmă peste față. S-a făcut roșu ca sângele și am crezut c-o să mă lovească și el pe mine. Însă Dean și-a plecat capul și a oftat, iar eu am strâns din dinți.

— Bine, a cedat el, uitându-se la mine și ridicând mâinile într-un gest de capitulare. Să zicem că transport marfă în și din Atlanta și că forțele de ordine n-ar vedea activitatea asta cu ochi buni.

— Ce marfa? Droguri? am întrebat eu, încreţindu-mi fruntea.

— Printre altele.

— OK. Şi ce-i cu asta? Nu mai consumă lumea droguri? A scăzut cererea? De-aia n-avem bani?

— Nu. Cum ziceam, am avut nişte probleme la ultimul transport. Aşa că oamenii pentru care lucrez m-au pus să-l plătesc din buzunarul meu.

Şi-a îngropat faţa în palme.

Încercam să înţeleg ce-mi spunea. Eram făliţi. Pentru totdeauna? Sau era temporar? Ce-avea să zică lumea când avea să se afle? Cine eram eu acum că rămăsesem fără bani… din nou? O să fiu Nomo, nu Nemo. *No money,* nu *new money.* Shannon o să jubileze.

Cum naiba se întâmplase una ca asta? Îmi promisesem că n-o să mi se mai întâmple niciodată şi în clipa aceea m-am simţit din nou ca adolescenta căreia i se luase totul din cauza unui imbecil de bărbat.

— Stai! Şi economiile noastre? am întrebat eu, luminându-mă la faţă.

Sigur aveam economii, investiţii, tot tacâmul.

— Care economii? a râs Dean. Uită-te cum trăieşti. Specialitatea ta e să arunci în stânga şi-n dreapta cu bancnote de câte o sută de dolari.

— Să nu te prind că dai vina pe mine! Tu ţineai socoteala banilor şi oricum, credeam că nu ai şefi. Pentru cine naiba lucrezi? Cine „te-a pus” să plăteşti?

Voiam să ştiu cine era ticălosul ăsta care-şi bătea joc de banii şi de stilul nostru de viaţă. Eram gata să-l omor.

— Nu contează. Totul o să fie bine. Ai încredere în mine. O să rezolv.

Dean şi-a pus mâna pe coapsa mea şi m-a mângâiat afectuos. Am ales un punct pe peretele cel mai îndepărtat de noi şi mi-am pironit privirea acolo. Nu el avea să rezolve. Eu aveam să rezolv.

Nu puteam să las un bărbat să facă o treabă de femeie.

58. JENNY

Lumea începuse să plece, așa că barul era mai puțin aglomerat. Nu mai erau decât două fete pe ringul de dans.

— Unde s-a dus Olivia? am întrebat, dându-mi seama că lipsea de mai bine de zece minute.

M-am uitat în jur, dar n-am văzut-o pe nicăieri.

— Poate ne așteaptă în limuzină, și-a dat Crystal cu părerea.

— Sau poate e la baie? a zis și Karen.

— Da, poate. Am nevoie la baie, așa c-o să mă uit și după ea. Voi puteți să vă duceți la limuzină, ne vedem acolo.

Au încuviințat din cap, și-au terminat băuturile și au început să-și strângă lucrurile. Mi-am croit drum până la baie și am descoperit că nu mai e nimeni acolo. M-am dus la chiuvetă și m-am uitat în oglindă, ca să mă asigur că părul și machiajul îmi stăteau încă bine.

Mi-am scos telefonul din poșetă și i-am trimis un mesaj lui Shaun, tipul cu care făcusem cunoștință mai devreme.

Mi-a făcut plăcere să te cunosc în seara asta :)

Am trimis mesajul, am pus mobilul înapoi în poșetă și am zâmbit, fiindcă acum știam că sunt în sfârșit gata să fac loc în viața mea și altcuiva pe lângă Glow. Poate că seara asta îmi prinsese bine, iar ideea Oliviei nu fusese chiar așa de rea până la urmă. Încă mă întrebam care or fi fost adevăratele ei intenții. Olivia nu făcea lucruri doar așa, din preaplinul sufletului ei.

Am ieșit de la baie și am dat nas în nas cu chelnerița noastră. Până să apuc eu s-o întreb dacă

a văzut-o pe Olivia, mi-a vârât sub nas cu tupeu nota de plată.

— Trebuie să plătești tu. Ești ultima care a mai rămas, iar prietena ta a fugit fără să plătească.

Am luat nota de plată și m-am uitat la total: 1.989 de dolari. Am făcut ochii mari și am rămas cu gura căscată. Pe bune? Olivia lăsase nota neplătită. Oare o făcuse intenționat? Ăsta fusese planul ei de la bun început? Știam eu că pune ceva la cale.

Am scos un card și i l-am dat chelneriței.

— Poftim.

— Ar face bine să meargă de data asta, a bodogănit.

Când a terminat cu cardul și mi-a dat să semnez chitanța, rămăsesem fără 2.500 de dolari, fiindcă voisem, chiar și așa, să las un bacșiș bun. Când a văzut, chelnerița și-a schimbat atitudinea. A zâmbit și mi-a urat o seară frumoasă.

— Încă ceva: ai grijă să-i spui Oliviei că nu mai e binevenită aici, a spus ea pe când se îndepărta.

Am încuviințat din cap.

Afară, fetele așteptau pe trotuar.

— Unde e limuzina?

— Încă n-a venit, a zis Shannon.

— Ba cred că a și plecat, am spus eu, uitându-mă de-a lungul străzii.

Toată lumea a întors brusc capul spre mine.

— Cum adică? a întrebat Karen.

— Păi sunt sigură că Olivia s-a suit în ea și s-a dus acasă. Chelnerița a zis că a plecat fără să plătească.

— Tu vorbești serios? M-am săturat de ea până peste cap, a zis Shannon, scoțându-și telefonul și începând să tasteze cu putere. Chem un Uber.

Karen tremura și țopăia pe trotuar, încercând să se încălzească. Keisha a cuprins-o cu brațul și a tras-o lângă ea. Am ridicat o sprânceană, dar n-am scos o vorbă.

— Stai, tu ai plătit toată nota? a întrebat Crystal, făcând o grimasă.

Am dat din cap în semn că da.

— O, Doamne! Cât a fost? a zis Karen.

— 2.500, cu tot cu bacșiș.

— Nu-ți face griji, o să-ți dau partea mea, a zis Shannon, butonând pe telefon.

— Și eu, au zis într-un glas Karen și Crystal.

— Eu una nu am niciun soț bogat, a spus Keisha râzând. Nici actual, nici fost, așa că…

— Ce noapte de rahat! a răbufnit Shannon, bătând din picior.

— Poți s-o mai spui o dată, a râs Crystal.

Shannon și Crystal și-au zâmbit timid.

— Haideți să remediem situația. Ce-ar fi să mergem să bem ceva la salon? am propus eu.

S-au uitat unele la altele, apoi din nou la mine și au aprobat toate din cap.

59. JENNY

În prezent

Detectivul ia cutia goală de pizza și o pune pe un mic coș de gunoi de lângă ușă. Se șterge pe mâini cu un șervețel și-l aruncă și pe el la gunoi. Se așază din nou la masă și începe să-și frunzărească notițele. Îmi aruncă o privire.

— Știai că Olivia și Dean au probleme financiare?

— Avusesem o bănuială.

— De ce?

— Pentru că, în seara în care am ieșit toate în oraș, am calculat abonamentele la sfârșitul zilei de muncă, iar cardul Oliviei a fost respins. Avusesem de gând să-i spun cu prima ocazie. Când a lăsat nota neplătită la bar, am tras singură concluzia.

— Le-ai spus și celorlalte femei despre problemele financiare ale Oliviei?

— Nu, nu era treaba nimănui.

Sanford dă din cap și-și face câteva însemnări.

— Știai că Olivia și-a făcut un profil fals, dându-se drept bărbat pe un site de întâlniri?

Mă încrunt și clatin din cap.

— Deci nu știai nici că se folosea de profilul fals ca să vorbească cu Shannon – sau ca să-i dea țeapă, cum ar zice puștii de azi?

Am rămas cu gura căscată.

— Vorbiți serios? E îngrozitor.

El încuviințează din cap.

— Credem că Shannon știa.

Îmi ridic capul. Nu știu unde vrea să ajungă, nici de ce-mi spune asta.

— Știai de relația dintre Karen și Keisha?

Dau din cap în semn că da.

— Știai că Shannon a pus un detectiv particular s-o urmărească pe Crystal?

Clatin din cap.

— Știai că Olivia se culcă cu Mark?

Dau din cap că da. Întrebările lui sunt ca un tir de mitralieră.

— Știai că Olivia a aflat despre relația dintre Karen și Keisha?

Dau din cap că da. Fără să mă gândesc, mă ridic brusc în picioare, trântind scaunul pe jos cu mult zgomot. Izbesc cu palmele în tăblia mesei.

— Ce vreți de la mine? zbier eu.

— Vreau să mă ajuți să le înțeleg pe femeile astea. Vreau să mă ajuți să înțeleg Buckhead-ul. Pentru că deocamdată am un cadavru, o grămadă de întrebări și nici pe departe câte răspunsuri îmi trebuie. Ce s-a întâmplat în zilele de dinainte de petrecere?

Trag aer adânc în piept, îmi ridic scaunul de pe podea și mă așez.

— Începe cu seara în care v-ați dus la salon să beți ceva. Ce s-a întâmplat atunci?

60. JENNY

Keisha m-a ajutat să strâng paharele murdare. Karen, Crystal și Shannon tocmai plecaseră după ce băuserăm câteva pahare împreună. Mi-a plăcut să pot să stau cu ele la o șuetă relaxată și să ne plângem de toate câte se întâmplaseră în seara aia. Shannon îmi ceruse insistent să-i anulez Oliviei cardul de membru și își pledase cauza foarte convingător, dar îi zisesem c-o să mă mai gândesc și c-o să vorbesc mai întâi cu Olivia, ca să-i dau ocazia să se justifice. Eram foarte furioasă pe ea. Nu știam dacă o făcuse intenționat, dar asta părea să fie concluzia. Încercase să creeze probleme toată seara, plecase fără să-i spună niciuneia dintre noi, se fofilase când venise vorba despre plată și luase limuzina.

Keisha a luat loc, scoțând un oftat adânc.

— Am supraviețuit unei seri cu Olivia.

— Cu chiu, cu vai, am râs eu, turnându-ne două pahare cu apă.

Pe unul i l-am dat Keishei și m-am așezat și eu lângă ea. O vreme, ne-am băut încetișor apa, în tăcere.

— Am ceva să-ți spun, a început Keisha, rotindu-și scaunul spre mine.

— Ce anume?

S-a uitat la mine, apoi la paharul ei de apă, a luat o gură din el și pe urmă s-a uitat din nou la mine.

— E vorba despre Karen.

Am sorbit din apă.

— Ce-i cu ea?

— S-a întâmplat ceva între mine și ea.

— Ce înseamnă „ceva”? am întrebat eu, ridicând o sprânceană.

Mi se păruse mie că se schimbase ceva la Keisha în ultimele săptămâni. Avea o strălucire

aparte și râdea din toate prostiile, ceea ce nu-i stătea deloc în fire.

S-a îmbujorat.

— Mai ții minte când ți-am spus că s-a defectat aparatul de bronzat…?

Am dat din cap că da.

— Nu s-a defectat. L-am scăpat eu pe jos în timp ce mă sărutam cu Karen, a mărturisit Keisha.

Am mai luat o gură de apă și am înghițit cu greu.

— Și toate programările lui Karen la bronzat și epilat din ultimele două săptămâni… Ei bine, să zicem că nu s-a făcut niciun bronzat și niciun epilat.

— Bănuiam eu, am zis, pufnind în râs.

— Cum așa?

— În primul rând, Karen e albă ca brânza… Și în al doilea rând, am văzut cum vă purtați când sunteți împreună. Nu știam că e lesbi.

— Nici eu nu știam și se pare că nici ea. Dar eu știu să seduc femei, a spus Keisha cu un zâmbet șmecheresc.

— Și atunci ce este între voi? Ea e căsătorită și are un copil, i-am amintit eu, încercând s-o aduc cu picioarele pe pământ.

Nu voiam să aibă de suferit, dar știam că s-ar putea să fie inevitabil. În Buckhead, femeile nu-și părăseau soții.

— Știu. Ea zice că vrea să fie cu mine, dar sunt realistă. Știu că n-o să-i fie ușor să ia decizia asta, dar și eu vreau să fiu cu ea. Cu Karen e altfel, mi-a explicat Keisha.

Nu zâmbea. Vorbea cu gravitate și sentimentele ei față de Karen erau sincere.

— De ce zici că e altfel cu ea? am întrebat-o, așezându-mă picior peste picior.

— Cu ea, e ca și cum aș cădea, dar nu de pe o stâncă sau ceva de genul ăsta. E ca senzația aia dinainte să adormi… Te simți în siguranță și ai încredere că, atunci când o să închizi ochii, totul o

să fie bine, că o să visezi frumos și a doua zi soarele chiar o să răsară.

M-am aplecat și am bătut-o prietenește pe genunchi.

— Măi să fie, Keisha! Tu chiar ești îndrăgostită. Nu te-am mai auzit niciodată vorbind așa.

— Știu. Știu. Sunt o mare toantă, a râs ea.

— Nu ești toantă. E minunat. Ești foarte norocoasă că ai… că trăiești așa ceva.

Am zâmbit, dar în sinea mea simțeam și o urmă de frustrare și de invidie. Keisha îmi punea afacerea în pericol, făcându-și de cap cu o clientă. Oare îi trecuse măcar prin cap chestia asta? Se gândise cum avea să afecteze asta salonul dacă lucrurile nu mergeau bine între ele? O să trebuiască să am grijă ca toate programările lui Karen să fie cu mine? Oare Karen o să-mi ceară s-o concediez pe Keisha? O să se plângă oare ceilalți clienți? Astea sunt lucruri la care antreprenorii se gândesc. Pentru ei, afacerea e ca și odrasla lor – o pun mai presus de orice. Știam că nu voiam ca acest salon să însemne viața mea, dar Glow era copilul meu și, cu toate că mă bucuram pentru Keisha și Karen, mă irita faptul că nu se gândiseră la consecințele faptelor lor. Dragostea și antreprenoriatul nu făceau casă bună, pentru că trebuia să faci sacrificii pentru amândouă. Și nu putem să facem sacrificii la nesfârșit; de la un punct încolo, nu mai avem nimic de oferit.

Am mai luat o gură de apă, încercând să-mi limpezesc gândurile. Keisha era prietena mea, iar fericirea ei era mai presus de succesul salonului. Am inspirat adânc și am răsuflat prelung, dând afară odată cu aerul și gândurile care mă apăsau.

— De fapt, nu-s chiar așa de norocoasă. Mai devreme, Olivia a intrat peste noi și ne-a prins chiar în toiul unei… ședințe de bronzat, a zis Keisha, dregându-și glasul.

Am rămas cu gura căscată.

— Știe despre tine și Karen?!

— I-a promis lui Karen că n-o să sufle o vorbă. A zis c-o să ducă secretul cu ea în mormânt… Dar ne-a bătut apropouri toată seara.

— Cu toată lumea a făcut așa, am zis eu, dându-mi ochii peste cap.

Afurisita de Olivia…

— Nu știu cum au rămas lucrurile între mine și Karen, fiindcă ne-a întrerupt Olivia, și am impresia că a devenit mai temătoare. Ca și cum n-ar ști nici ea prea bine ce vrea.

— Dacă Olivia i-a promis lui Karen, sunt sigură c-o să se țină de cuvânt, fiindcă i-ar plăcea la nebunie s-o aibă cu ceva la mână.

— Mă gândesc cu teamă ce-o să vrea în schimb, a pufnit Keisha.

— Și dacă le-ar spune tuturor, ce-ar obține din asta? întreb eu, ridicând din umeri.

— Scandal și intrigi, a spus Keisha, făcând ochii mari. Pentru Olivia, sunt ca o doză de cocaină, a adăugat ea, râzând.

Am râs și eu puțin, dar apoi m-am oprit și mi-am pus palma peste mâna Keishei.

— Indiferent ce face Olivia, tu și Karen trebuie să aveți o discuție ca să vă dați seama spre ce se îndreaptă relația voastră.

Keisha a dat din cap și m-a strâns de mână, zâmbind timid.

— Știu.

— Dar stai și cu ochii pe Olivia, am spus eu râzând, deși eram cât se poate de serioasă.

61. KAREN

Soarele strălucea prea puternic. Păsările ciripeau prea tare. Până și bătăile inimii mele erau asurzitoare. Le simțeam în gât, în încheieturi, în tâmple. M-am uitat la ceasul de pe noptieră – era amiază. La naiba! Am sărit în picioare, băgând de seamă că pe partea lui Mark patul era deja făcut. Era genul ăla obsedat de ordine, care chiar ar face patul cu tine în el. Mi-am luat un halat peste cămașa de noapte albă și am străbătut holul în goană până la camera lui Riley. Patul lui era făcut. Camera era curată, iar ghiozdanul și haina lui groasă lipseau. M-am dus repede în bucătărie și am găsit un bilet pe blat.

N-am vrut să te trezesc. L-am dus pe Riley la școală.
Am făcut cafea.
— Mark

Lângă bilet erau un pahar cu apă și patru pastile de paracetamol. Mi le-am aruncat în gură și am băut apa. M-am dus la chiuvetă, am umplut din nou paharul și l-am dat din nou pe gât, umplându-mi mațele cu apă. Chiar când îmi turnam niște cafea, s-a auzit soneria. Am lăsat cafetiera deoparte și am străbătut sufrageria. Soneria a mai țârâit de câteva ori.

— Imediat! Vin acum!

În prag am găsit-o pe Olivia. Era îmbrăcată în negru din cap până-n picioare, purtând niște ochelari de soare mari, cu rame roșii, o geantă Chanel stacojie și o expresie îngâmfată. Zici că era însăși doamna cu coasa.

— Trebuie să vorbim, a anunțat ea, trecând pur și simplu pe lângă mine.

Cu tocurile pocănindu-i pe parchet, s-a dus în sufragerie și a luat loc, așezându-se picior peste picior.

— Dar te rog, poftește înăuntru, Olivia, am zis eu sarcastic, închizând ușa în urma ei.

— Tu de-abia acum te-ai trezit? Arăți ca naiba, a comentat ea, cântărindu-mă din priviri.

A dat să-și încrețească fruntea, dar botoxul îi diminua capacitatea de a-și manifesta dezamăgirea față de înfățișarea mea neîngrijită.

— Ce s-a întâmplat cu tine aseară? Ne-ai lăsat în aer cu nota de plată și mașina, am spus eu, punându-mi mâinile în șolduri și neluându-i comentariul în seamă; puteam să arăt cum vreau eu *la mine* în casă.

— A, da, scuze. A avut Dean o urgență, a zis Olivia, dând din mână a lehamite.

M-am așezat în fotoliul din fața ei.

— E bine? m-am interesat.

Încercam să dau dovadă de empatie, dar nu credeam că Olivia are sentimente. Și totuși, trebuie să fi fost o urgență reală pentru ea dacă a plecat pe nepusă masă, și m-am străduit s-o cred. Poate chiar se întâmplase ceva cu Dean. Poate că avea o justificare perfect valabilă pentru felul în care se purtase.

Și-a rotit o clipă privirea prin cameră, s-a jucat cu unghiile și apoi s-a uitat din nou la mine.

— Da, a zis ea după un moment de ezitare. Are niște probleme la muncă, dar nu vreau să intru în detalii. Lucrurile sunt încă proaspete și dureroase.

Pe chip nu i se citea nicio emoție, dar așa arăta Olivia întotdeauna. Și dacă ar fi fost pe patul de moarte, dându-și ultima suflare, tot așa ar fi arătat… buzată, cu pomeții sculptați și ochii ficși, fără niciun rid de expresie pe chip.

— Sper că e totul OK. Vrei ceva de băut? Cafea? Apă? i-am oferit eu, încercând să fiu blândă și primitoare.

— Nu, nu, m-a refuzat ea, dând iar din mână. Am venit să vorbesc cu tine despre ceva.

— Ce e? am întrebat eu, aplecându-mă puțin spre ea.

— Nu mai pot să-ți țin secretul murdar. Mă apasă foarte tare, m-a anunțat ea, ducând mâna la inimă.

M-am îndreptat în fotoliu. Firește că d-asta venise. Ce dracu' voia? Fiindcă știam eu bine că nimic n-o apăsa pe conștiință, așa cum pretindea. Ea nici nu are conștiință.

— N-au trecut nici douăzeci și patru de ore de când ai aflat despre mine și despre Keisha, am șuierat eu printre dinți.

— Știu. Știu. Dar mă termină. Cum poți să-i faci lui Mark una ca asta?

A încercat să-și schimonosească fața într-o expresie de suferință, dar n-a reușit decât să-și răsfrângă buzele și să mijească ochii.

— Trebuie să-mi lași ceva timp ca să-mi dau seama ce să fac.

Olivia s-a uitat la ceas și apoi din nou la mine. Se dădea în vânt după gesturile teatrale.

— Păi asta e, că nu cred că pot. E imoral. Deși suntem prietene apropiate, ce faci tu e greșit. Crede-mă, eu sunt de partea ta și a Keishei. Aș fi prima care să vă conducă la altar, dar mă apasă foarte tare pe conștiință.

De când naiba avea Olivia principii morale? Voia ceva de la mine. Asta era limpede. N-avea nicio legătură cu ce e drept sau nedrept; pur și simplu voia să-i fac pe plac. Nu știam ce urmărește, dar aveam să aflu. Am oftat adânc.

— Spune-mi odată ce vrei ca să taci, am zis eu, clătinând din cap.

Fără să stea o clipă pe gânduri, Olivia a răspuns:

— Cincizeci de mii de dolari.

— Ce? Ți-ai pierdut mințile? am izbucnit eu, cât pe ce să cad din fotoliu.

De unde avea tupeul ăsta? Să vină la mine în casă… și să ceară cincizeci de mii de dolari! Îmi venea s-o strâng de gât.

— Nu-s nebună, Karen, a zis Olivia cu fruntea sus. Eu am ceva ce vrei tu, iar tu ai ceva ce vreau eu. Așa e-n afaceri.

— De unde vrei să scot atâția bani? am întrebat-o, încercând s-o fac să înțeleagă ce țicnită era pretenția ei.

N-avea cum să vorbească serios.

— Vinde o casă sau cere-i soțului tău. Sau mai bine îi cer eu, a rânjit Olivia.

— La ce-ți trebuie banii? Ai bani!

— Dar ție la ce-ți trebuie o iubită? Ai un soț, mi-a întors-o ea, cu nasul pe sus. Mereu vrem mai mult. Nu-i așa, Karen?

Olivia s-a ridicat și s-a dus la ușa de la intrare.

— Aștept toți banii până sâmbătă seara. Dacă nu, se pare că până la urmă n-o să iau secretul tău cu mine în mormânt.

A plecat din casă râzând, lăsând curentul să trântească ușa în urma ei.

Mi-am îngropat fața într-o pernă.

— Fir-ar să fie! am urlat.

62. CRYSTAL

— Puneți sicriele în curtea din spate, i-am spus eu unui bărbat îmbrăcat în blugi și cămașă de flanelă.

Era ziua de dinaintea petrecerii cu tematică inspirată de Halloween, iar casa noastră era plină de muncitori și decorații. Era un haos de nedescris. Bryce era la birou și mă lăsase să pregătesc totul singură. Decorațiunile trebuiau aranjate azi, fiindcă a doua zi aveau să vină firma de catering, DJ-ul, artiștii, pirotehnicienii, chelnerii și barmanii. Pe toți pereții de la parter se montau draperii roșii. Erau pânze de păianjen, schelete, candelabre de cristal, mașini de făcut fum și un ring de dans cu leduri, precum și o cabină pentru DJ afară, lângă piscină. Muncitorii vopseau piscina în roșu și acopereau curtea din spate cu mochetă roșie. Pentru oaspeți pusesem tronuri negre și șezlonguri. Petrecerea avea să fie elegantă, dar înspăimântătoare, exact ca Buckhead-ul. Dintotdeauna îmi dorisem să organizez evenimente, iar petrecerea asta era dovada că puteam s-o fac, și încă bine. Voiam să fie memorabilă.

— Ducem ceva sus? m-a întrebat un bărbat cu un schelet în brațe.

— Nu, lăsați totul aici, în afară de banderola de delimitare a locului crimei, care o să blocheze accesul pe cele două scări. Puteți să o lăsați pe blat, o s-o pun eu mâine, chiar înainte de petrecere.

— S-a făcut, a zis el și a dus scheletul în sala de mese.

— Mulțumesc.

Am urcat scara în spirală. Etajul era singura zonă din casă unde nu mișunau oameni și unde nu fuseseră așezate decorațiuni pentru petrecere. Am străbătut holul spre dormitorul principal și am

observat că ușa de la biroul lui Bryce era crăpată. N-o lăsa niciodată descuiată, darămite deschisă. Oare intrase vreun muncitor aici? Am împins-o încetișor, băgând capul înăuntru. În birou era întuneric și totul era cufundat în liniște. Obloanele erau trase. Pe birou era ordine, dar ecranul monitorului lucea. Nu mai intrasem niciodată în biroul lui de acasă. Bryce ținea foarte mult la intimitatea lui și-mi spusese că erau prea multe documente confidențiale aici ca să lase ușa descuiată. N-o lăsa nici pe menajeră să intre să facă curat. Plecase în grabă, așa că probabil uitase să încuie.

M-am dus la birou și am pus mâna pe mouse. Voiam doar să închid monitorul, dar în schimb, am dus cursorul deasupra unui folder intitulat „Poliță de asigurare”. Mi-a atras atenția. Știam că n-ar trebui să apăs pe el, dar curiozitatea a învins. Am făcut dublu click pe el și s-a deschis o fereastră plină de documente, fișiere video, imagini și tabele Excel. Am început să mă uit la tabele. Nu prea înțelegeam ce-i cu ele, pentru că niciunul nu avea legătură cu polița de asigurare. Păreau doar rapoarte de cheltuieli. Am trecut la documentele Word. Erau scrisori și petiții către secții de poliție și birouri de șerifi. Mi-au sărit în ochi câteva propoziții.

Suspendați patrula de pe Autostrada 14.

Fiți cu ochii în patru după o mașină albastră Chevy Cruze. Persoană de interes.

Suspendați patrula de pe Autostrada 12.

Am trecut la imagini și am început să le deschid. Erau fotografii cu camioane. Paleți cu mărfuri greu de identificat. Era și Dean într-o poză. Deodată, mi-a stat inima-n loc. Nu-mi venea să cred ce văd. M-am frecat la ochi. Dădusem peste o fotografie

cu remorca unei rulote în care erau vreo douăsprezece fete. Zăceau pe podea, îmbrăcate în zdrențe și erau legate la mâini și la picioare. Am făcut ochii mari. M-am îndreptat pe scaun și am apăsat pe o înregistrare video. În fundal se vedeau camioane și containere de transport. Pe ecran a apărut Dean. Ducea o femeie în brațe. Trupul îi era inert. Pielea – palidă. Ochii îi erau deschiși, dar goi.

— Căcat. Am mai pierdut una, i-a spus Dean cuiva care nu se vedea și a dus femeia undeva în afara cadrului.

— Câte am pierdut? a întrebat o voce cunoscută.

S-a auzit o bufnitură puternică.

— Șase, a răspuns Dean, reintrând în cadru cu mâinile goale.

— La naiba, Dean. Fetele astea au fost cumpărate în avans. Nu mă interesează cum, dar o să plătești pentru dezastrul ăsta, s-a auzit din nou vocea din afara cadrului.

Dean și-a plecat capul.

— Ai înțeles? a întrebat vocea.

Dean a ridicat privirea, uitându-se chiar în dreapta aparatului de filmat.

— Da.

— Bun. N-aș vrea să ajungă și Olivia în maldărul ăla, a spus vocea, râzând.

Era râsul lui Bryce – l-aș fi recunoscut oriunde.

Mi s-a făcut greață. M-am aplecat deasupra coșului de gunoi de lângă birou exact la țanc. Am vărsat. Îmi șiroiau lacrimile pe obraji în timp ce vomam întruna, din ce în ce mai mult. Când nu mi-a mai rămas nimic în stomac, am încercat să-mi recapăt controlul asupra corpului. Respiram adânc și sacadat. Pielea mi-era umedă de sudoare și lacrimi. În gâtlej îmi ardea bila. Mi-am șters lacrimile de pe obraji, mi-am tamponat pielea ca să șterg și transpirația și am înghițit în sec. Cu cine mă căsătorisem? Cu un monstru. Un monstru îngrozitor.

Am selectat repede fișierul video și mi l-am trimis pe e-mail. Am închis totul, am oprit monitorul, am strâns punga cu vomă din coșul de gunoi și am ieșit pe furiș din birou, încuind ușa în urma mea. Trebuia s-o previn pe Olivia.

63. OLIVIA

Am intrat în casă prin garaj, încărcată cu vreo șase pungi de cumpărături de la Chanel, Gucci și Barney's. Nu ne permiteam sesiunea asta de cumpărături, dar avusesem nevoie de ea și eram sigură c-o să avem bani în curând. Mă ocupam de problemă așa cum știam eu: nedându-mă în lături de la nimic. Lăsând pungile pe insula din mijlocul bucătăriei, m-am dus la frigiderul imens și am luat o sticlă desfăcută de pinot grigio. Mi-am turnat un pahar și am sorbit pe îndelete. Bătând cu unghiile stacojii în sticla paharului, m-am gândit cum să fac rost de bani. Karen avea să facă ce i-am cerut. N-aveam nicio îndoială. Trebuia să-și protejeze afacerea și fiul și cu siguranță nu voia să-și strice imaginea publică impecabilă de care se bucura. Mi-a fost teamă să nu fie suma prea mare, dar pe urmă mi-am adus aminte câți bani îmi dă soțul ei o dată la două săptămâni și mi-am dat seama că-și permit.

Am sorbit din nou din pahar și am râs. Îi mulgeam de bani pe ea și pe soțul ei din cauza propriilor lor vulnerabilități. Nu mai trebuia decât să aflu pentru cine lucrează Dean, cine încerca să ne distrugă. Oricine o fi fost, aveam să-mi fac un scop în viață din a-l distruge eu pe el. Nimeni nu se atinge de banii mei și scapă nepedepsit.

Jenny mă sunase de două ori în ziua aceea. Am evitat să-i răspund, dar sunt sigură că a sunat să-mi spună că n-a putut să-mi ia de pe card taxa lunară de membru. Aveam de gând s-o sun mai târziu, s-o îmbrobodesc cu o poveste despre un card expirat sau așa ceva și apoi să-i plătesc cash la petrecere. Bine că puneam deoparte banii pe care mi-i dădea Mark. Aveau să-mi țină până sâmbătă.

S-a auzit soneria.

Câteva clipe mai târziu, am găsit-o în prag pe Crystal. Avea fața umflată și ochii roșii, semn că plânsese. Fata asta avea mare nevoie de un tratament facial. Avea pe umăr o sacoșă mare de pânză și purta colanți și un pulover cu guler rotund. Cum putea să iasă din casă îmbrăcată așa? Cum de-o lăsa Bryce? Nu-l merita.

— Pot să intru? a întrebat ea, uitându-se cu prudență peste ambii umeri.

— Intră, am spus eu, deschizând ușa mai larg și poftind-o înăuntru.

Crystal a intrat repejor, ca o pisicuță vagabondă.

M-a urmat în sufragerie și a luat loc pe canapeaua din fața mea. Se uita neliniștită în jur, de parcă ar fi căutat ceva anume – sau pe cineva.

— Vrei ceva de băut? am întrebat-o, sorbind din vin.

Crystal a clătinat din cap.

— Dean e acasă?

Am ridicat o sprânceană și m-am așezat picior peste picior. Îmi stârnise curiozitatea.

— Nu.

— OK.

S-a uitat din nou prin cameră și a ezitat o clipă.

— Uite care-i treaba, n-am prea mult timp. Ce e? am întrebat-o, pierzându-mi răbdarea.

Crystal a scos un MacBook din sacoșa de umăr, punându-și-l în poală. Îl ținea strâns cu ambele mâini, uitându-se când la el, când la mine.

— Știai? a zis ea, mijind ochii de parcă ar fi încercat să citească un text scris prea mic, dar de fapt încerca să citească în sufletul meu.

— Ce să știu?

M-am aplecat spre ea și mi-am schimbat poziția pe scaun, ascultând-o cu toată atenția.

Crystal a deschis laptopul, a apăsat pe câteva chestii și apoi l-a pus pe măsuța de cafea, întorcându-l spre mine.

— Îmi pare rău. O să-ți fie foarte greu să vezi așa ceva, dar trebuie să știi.

Crystal a apăsat pe „Redă”, pornind un filmuleț.

— Căcat. Am mai pierdut una, a zis Dean, intrând în cadru cu o femeie moartă în brațe.

✂

Când s-a terminat înregistrarea, Crystal a închis laptopul și l-a pus la loc în sacoșă. Făcusem ochii mari și rămăsesem cu gura căscată.

— Aia era vocea lui Bryce? am întrebat.

Știam că e, dar voiam o confirmare.

Crystal a dat din cap că da, plecându-și rușinată fruntea.

Păream uluită și chiar eram… dar numai de faptul că Dean lucra pentru Bryce. Știusem dintotdeauna că Dean nu făcea afaceri curate, dar avusesem grijă de-a lungul anilor să nu-i pun prea multe întrebări. Atât timp cât banii veneau, era logic să mă fac că nu văd nimic.

— De unde ai înregistrarea?

— Din calculatorul lui Bryce. Am găsit-o azi.

Buza de jos îi tremura, iar ochii i se umeziseră.

M-am rezemat de spătar, m-am așezat din nou picior peste picior și am luat o gură de vin. Nenorocitul! Trebuia să-mi dau seama. Firește că era Bryce. De-asta mă pisa Dean să fiu în relații bune cu soțiile, să mă împrietenesc cu Crystal, să nu bag zâzanie. Bryce și Dean aveau nevoie ca noi să păstrăm aparențele, să părem cetățeni onorabili ai comunității din Buckhead. Aveau nevoie să jucăm rolul respectabilității ca ei să poată să-și vadă de traficul cu droguri, arme și fete.

— Ce-ai de gând să faci cu ea?

Crystal s-a uitat neajutorată prin cameră, ca un copil mic care tocmai a aflat că Moș Crăciun nu există.

— Nu știu. Să mă duc cu ea la poliție, poate? a zis Crystal, așteptând de la mine un gest de aprobare, solidaritate, ajutor.

— O să-ți dai soțul pe mâna poliției? am întrebat-o, ridicând o sprânceană.

— N-am încotro. Omul din înregistrare nu e bărbatul cu care m-am căsătorit. Cum a putut să le facă așa ceva bietelor fete? E un monstru.

Glasul i s-a frânt la sfârșit. Crystal de-abia se abținea să n-o podidească lacrimile.

Am răsucit ușor paharul de vin în mână, lăsând lichidul să urce pe pereți, și am mai luat o gură.

— Ai vorbit cu el? I-ai dat o șansă să explice? am continuat eu, dând din picior.

— N-are cum să explice așa ceva. N-ai văzut înregistrarea? a zis Crystal cu o privire sălbatică, arătând spre laptopul din sacoșă.

— Trebuie să ne gândim bine.

— Te-a amenințat cu moartea, Olivia. Am venit să te avertizez.

— Sunt femeie în toată firea, Crystal. Știu să-mi port de grijă.

A rămas cu gura căscată. Oare chiar era așa de șocant că hotărâsem să-mi susțin soțul? El aducea bani în casă. Ne întrețineam din munca lui, asta era ceea ce conta.

Mai mult, îi spusesem că vreau să mă implic și eu. Drept să spun, mi se părea că m-aș descurca mai bine decât el. Când ești traficant, ai nevoie de o mână de femeie.

— Trebuie să ne ducem la poliție, m-a îmboldit Crystal.

M-am uitat prin cameră, cufundată în gânduri, și apoi mi-am întors privirea spre ea.

— Ar trebui să-mi trimiți și mie înregistrarea, am spus.

— OK.

Și-a scos laptopul și a apăsat niște taste.

— Gata. Am trimis. Acum te duci la poliție? a zis Crystal, băgând din nou laptopul în sacoșă.

Mi-am terminat vinul și am lăsat paharul gol pe masă. Ridicându-mă, mi-am încrucișat brațele la piept și am ridicat bărbia.

— Cred că e cazul să pleci. Nu-mi place să te aud vorbind urât despre soțul meu.

— Olivia, cum de nu te deranjează? E greșit! E groaznic! a izbucnit ea pe un ton plângăcios, ridicându-se de pe canapea.

— Așa e-n afaceri. Și, în locul tău, nu m-aș grăbi să-i întorc spatele lui Bryce. Ai văzut ce-a făcut cu femeile alea. Doar nu vrei să ajungi și tu în grămada aia, am spus eu în zeflemea.

— Cum poți să faci așa ceva? s-a mirat Crystal, luându-și repede sacoșa.

— Trăim visul american.

— Visul american nu e să încalci legea, Olivia, a șuierat ea.

— America a fost ridicată pe socoteala altora. Noi doar ducem tradiția mai departe, am chicotit eu, conducând-o la ușă.

— Olivia, te rog, a mai zis Crystal, întorcându-se spre mine după ce a trecut pragul.

— Nu pot să te ajut, am spus eu, închizându-i ușa în nas.

Mi-am scos telefonul din buzunar și am sunat. A răspuns o femeie.

— Bună, Bryce e acolo? am întrebat.

— Da, pot să întreb cine-l caută?

— Olivia Petrov. Spune-i lui Bryce că trec pe la el.

Am încheiat convorbirea și am zâmbit cu gura până la urechi.

64. CRYSTAL

După ce Olivia mi-a trântit ușa în față, am rămas o clipă în prag, întrebându-mă ce să fac. Nu-mi venea să cred. Nu-mi venea să cred că Olivia își susținea soțul după grozăvia pe care o făcuse. Cu adevărat era ceva în neregulă cu ea. Mi-am șters lacrimile și am făcut un pas înapoi. Am auzit o voce din spate, care m-a făcut să tresar.

— Și pe tine refuză să te plătească?

M-am întors și am dat cu ochii de un bărbat cu barbișon și mai multe tatuaje pe gât. Purta niște pantaloni scurți și un tricou alb. Mi-a zâmbit strâmb și a pufnit în râs.

— Bună ziua, am spus eu cu reținere și l-am ocolit.

M-a salutat cu o mișcare din cap. Îmi părea cunoscut. Am plecat, ținându-mi fruntea plecată, dar înainte să ocolesc garajul, am mai aruncat o privire înapoi. Bătea cu pumnii în ușă. Mi-am coborât ochii și deodată am văzut pe coapsa lui un tatuaj prost făcut. De-abia m-am abținut să nu țip.

Olivia a deschis chiar când am dat colțul. Vorbea aproape în șoaptă, așa că de-abia auzeam ce spune.

— Ne-am înțeles la cinci, dar asta a fost înainte ca prostovanul pe care l-ai angajat s-o transforme pe proprietara salonului într-un sac de box. Acum am probleme din cauza ta, explica bărbatul, fierbând de furie.

Am dus mâna la gură. Cum putuse să-i facă așa ceva lui Jenny?

— Taci din gură și intră odată, l-a apostrofat Olivia.

Ușa s-a închis cu o bufnitură puternică, iar eu m-am grăbit să mă sui în mașină. Trebuia să-i spun cuiva. Dacă era în stare să facă așa ceva, de ce altceva mai era capabilă? Olivia trebuia oprită.

65. SHANNON

Revista glossy era plină de poze cu celebrități. Am dat câteva pagini, după care am aruncat revista pe măsuța de cafea. Săptămâna asta chiar că-mi pusese capac: după ce că Olivia se dăduse drept bărbat pe site-ul de întâlniri, mai era și petrecerea iminentă a lui Bryce și a lui Crystal, de care eram sigură că avea să se vorbească până la sațietate. Era prea mult. Mă hotărâsem să nu mă duc. Nici moartă n-aș mai fi călcat în casa lui Bryce. Aveam nevoie de o vacanță. Aveam nevoie să scap o vreme de Buckhead. Locul ăsta mă omora cu zile.

A sunat soneria. Bun. În sfârșit venise mâncarea chinezească; eram lihnită. M-am ridicat de pe canapea, mi-am pus niște papuci Gucci și mi-am strâns halatul mai bine în jurul mijlocului. Stătusem în pijama toată ziua și nu avusesem energie decât să trag halatul pe mine. Din când în când, mai aveam nevoie și de câte o zi din asta – o zi în care să nu fac altceva decât să mănânc fast-food și să consum cantități industriale de entertainment ieftin, de la reviste de scandal nerușinate la reality-show-uri îngrozitoare.

M-am dus la ușă și am deschis-o. Decepția s-a instalat imediat ce-am văzut cine era de partea cealaltă. Super. Minunat. Exact ce-mi lipsea. Era Crystal, cu o sacoșă mare de pânză pe umăr. Ca o țărăncuță. Ultima persoană cu care aș fi vrut să dau ochii. Fusesem amabilă cu ea, dar amabilitatea se oprea la pragul casei mele. Am dat să-i închid ușa-n nas, dar am văzut că avea ochii în lacrimi, îi tremura buza și era lividă. Așa că m-am oprit.

— Pot să intru?

I s-a prelins o lacrimă pe obraz. N-am mai stat pe gânduri. Am strâns-o în brațe. Crystal a izbucnit într-un plâns cu sughițuri și am strâns-o și mai tare, conducând-o în apartament și închizând ușa în urma noastră.

Înregistrarea s-a oprit. Stăteam amândouă pe canapea, cu laptopul deschis în fața noastră, pe măsuța de cafea. Crystal a întors capul spre mine. Mâncarea chinezească era lângă laptop, nedesfăcută, și așa avea să rămână. Nu mai puteam să mănânc. Mi se pusese un nod în gât.

— Știai? m-a întrebat ea.

Am clătinat din cap, amuțită, încă încercând să înțeleg ce văzusem. Am stat amândouă tăcute o vreme, neștiind ce să spunem.

— Cum de n-am știut? Am fost căsătorită cu el. Ar fi trebuit să știu, am spus eu cu tremur în glas.

— Nici eu n-am știut, cu toate că și eu m-am căsătorit cu el, a zis Crystal, luându-mă de mână. Nu e vina noastră.

Am încuviințat din cap. Avea dreptate. Dar tot simțeam că greșisem. Ar fi trebuit să știu. Dacă n-aș fi fost așa de prinsă cu intrigile din Buckhead, mi-aș fi dat seama că sunt căsătorită cu un infractor de cea mai joasă speță. Aș fi putut să le salvez viața femeilor acelea. Aș fi putut să previn ce s-a întâmplat.

— Nu e vina noastră, a repetat Crystal, strângându-mă de mână puțin mai tare.

Mi-am pus cealaltă palmă peste mâna ei, m-am uitat la Crystal și am dat din nou din cap. Am strâns din ochi, dar i-am deschis aproape imediat, dându-mi deodată seama unde greșisem, ce aș fi putut face ca să previn nenorocirea. M-am răsucit pe canapea, întorcându-mă cu fața spre Crystal.

— E vina mea, am zis.

Crystal a ridicat o mână ca să mă oprească, dar voiam să-i mărturisesc că-i știam secretul.

— Nu, nu înțelegi. Când Bryce m-a părăsit, am angajat un detectiv particular. Eram măcinată de amărăciune și gelozie și voiam să știu cine era femeia care-l furase de lângă mine, am recunoscut eu.

— Ai pus să fiu urmărită de un detectiv particular? s-a mirat Crystal, încruntându-se și

trăgându-se puțin mai încolo.

— Da. Dacă l-aș fi pus să-l urmărească pe Bryce în loc să te urmărească pe tine, aș fi aflat cu ce se ocupă și aș fi putut să împiedic dezastrul, am spus eu mai departe, plecându-mi ochii rușinată.

— Știi, nu-i așa? m-a întrebat Crystal, făcând ochii mari.

Mi-am ridicat din nou capul.

— Știu. Știu că numele tău adevărat e Savannah Hall și că l-ai schimbat acum câțiva ani în Crystal Redding.

— I-ai spus cuiva? a întrebat Crystal, foindu-se pe canapea.

— Nu. N-am putut. N-aș face așa ceva.

— Nici măcar lui Bryce? a insistat ea, uitându-se în ochii mei.

— Nu. După ce am văzut rapoartele poliției, m-am hotărât să păstrez informația pentru mine. Deși te disprețuiam, suferiseși destul, am răspuns eu, punând o mână pe umărul ei ca s-o alin.

Crystal și-a ferit privirea.

— N-am vrut să-l omor, a murmurat ea, clătinând din cap.

— Știu, draga mea, știu, am zis eu, strângând-o în brațe și mângâind-o pe spate. A fost legitimă apărare.

— Pur și simplu s-a descărcat pistolul, a suspinat ea, cu nasul îngropat în umărul meu.

Știam de luni întregi despre trecutul lui Crystal. După ce citisem rapoartele poliției și declarațiile pe care mi le pusese detectivul la dispoziție, decisesem să păstrez secretul, un secret pe care ea nici nu știa că-l cunosc. Fata asta suferise enorm din cauza unui fost iubit abuziv. A avut de suferit și după ce s-a încheiat procesul și s-a stabilit că omorul a fost comis în legitimă apărare. S-au emis ordine de restricție împotriva prietenilor și rudelor tipului. O hărțuiau, încercau să se răzbune pe ea, voiau s-o facă să plătească pentru că-și ucisese agresorul. Rapoartele poliției erau greu de citit, dar

ce-am aflat din ele e că Crystal era puternică. Era o luptătoare, iar eu n-aș folosi niciodată puterea unei femei împotriva ei.

Crystal s-a desprins din îmbrățișare și s-a uitat în ochii mei.

— Mulțumesc.

Am luat un șervețel de pe măsuța de cafea și i l-am dat.

— N-ai de ce să-mi mulțumești.

Crystal s-a șters la ochi, s-a uitat la laptop și apoi din nou la mine.

— Ce facem acum?

— Facem ce fac femeile: rezolvăm situația.

— Mai e ceva, a zis Crystal, coborându-și privirea în poală pentru o clipă.

— Mai e ceva? Ce? am zis eu, încercând să o privesc în ochi.

Ce-ar fi putut să mai fie, dincolo de grozăvia pe care o văzusem?

— Are legătură cu Jenny.

Am făcut ochii mari și mi s-a strâns inima.

66. OLIVIA

Am intrat în clădirea de birouri a lui Bryce și am trecut pe lângă secretară fără ca măcar s-o bag în seamă. A încercat să mă oprească, dar nu putea să se pună cu mine. Am deschis ușa cu putere și l-am găsit pe Bryce în picioare, cu fața la ferestrele care se întindeau din podea până în tavan. Purta un costum croit la comandă și arăta impecabil, ca întotdeauna.

— O să mă ocup, a zis el, încheind convorbirea și băgând telefonul în buzunar. Olivia, cărui fapt îi datorez plăcerea, m-a întâmpinat el, trăgându-și scaunul și luând loc.

Mi-am lăsat geanta pe birou și m-am așezat de partea cealaltă, încrucișându-mi brațele.

— Trebuie să vorbim.

— Serios?

Bryce a început să-și facă de lucru cu niște hârtii de pe birou, ignorându-mă. Nu știa cu cine are de-a face. De mine nu-și bătea nimeni joc. Eram Olivia Petrov, ce naiba!

Mi-am luat mobilul și am deschis înregistrarea. Am întors ecranul spre el și am apăsat pe „Redă”. Bryce s-a crispat la față. Umerii i s-au lăsat. I-a apărut o vinișoară pe frunte. Bryce cel impecabil nu mai era chiar așa de impecabil. Am rânjit.

După ce Bryce a spus că s-ar putea să ajung și eu în maldărul de cadavre, am oprit înregistrarea și am băgat telefonul înapoi în geantă.

— De unde o ai?

Își plimba ochii cu viteză prin cameră, de parcă ar fi căutat o soluție la problema asta micuță pe care o avea. Sunt sigură că se întreba cu ce obiect din birou ar putea să mă ciomăgească, dar nu mi-era frică de Bryce. Dintre noi doi, eu aveam puterea, iar puterea te face neînfricat.

— Nu contează de unde o am. Contează ce-o să fac cu ea, am zis eu, ridicând o sprânceană.

Bryce a tras adânc aer în piept și s-a uitat din nou în ochii mei, sfredelindu-mă cu privirea.

— Și ce-o să faci cu ea? a întrebat printre dinții încleștați.

— De tine depinde.

Am scos din geantă un balsam de buze și am început să mă dau cu el fără să mă sinchisesc de nimic, cu mișcări încete și experte.

Bryce s-a lăsat pe spătarul scaunului și a început să se legene ușor cu el, gândindu-se ce să spună mai departe. În sfârșit mă lua în serios. În ultima vreme, femeile trebuiau să facă lucruri drastice ca să fie luate în serios.

— Ce vrei, Olivia?

— Vreau să intru și eu în afacere, am răspuns, băgând balsamul de buze înapoi în geantă.

— Interesant, a zis Bryce, punându-și mâinile pe birou și împreunându-și degetele.

— Și vreau bani.

— Firește că vrei bani. Femeile nu privesc niciodată în perspectivă, a chicotit el.

M-am ridicat și mi-am pus geanta pe umăr. Nu aveam de gând să-l las să râdă de mine. Eu dețineam toată puterea. Știam asta. Trebuia doar să-i aduc aminte și lui. Când să ies pe ușă, Bryce s-a ridicat.

— Stai, a zis el, ridicând mâinile.

Am zâmbit și m-am întors.

— Cât?

— Cinci sute de mii de dolari, am spus, fără să clipesc.

— Și-mi dai înregistrarea, a zis el, ridicând bărbia.

— Nici nu mă gândesc. Înregistrarea o păstrez ca poliță de asigurare. Dar vreau să intru în afacere. Atât timp cât mă tratezi ca pe un partener cu drepturi egale, înregistrarea asta n-o să vadă niciodată lumina zilei, am zis eu, punându-mi o

mână în șold. Putem să stabilim mai târziu condițiile exacte ale parteneriatului, dar banii îi vreau până mâine-seară.

S-a prefăcut că-mi cântărește oferta, dar știa că n-are de ales. La fel și eu.

— Dacă te duci la poliție, o să aveți probleme și tu, și soțul tău, a zis el sigur pe sine.

Prostuțul! Încă-și închipuia că are un avantaj.

— Fără bani, avem deja probleme, i-am trântit-o eu.

A ocolit biroul și s-a oprit în fața mea, la mai puțin de un pas de mine. Era așa de aproape, că-i simțeam răsuflarea. N-aveam de gând să dau înapoi. L-am privit drept în ochi.

— Sper că știi ce faci, fetițo.

Am făcut și eu un pas mic spre el, eliminând distanța dintre noi. L-am înșfăcat de penis, strângând suficient cât să-i provoc o durere plăcută. Bryce a avut o tresărire, dar n-a opus rezistență. A zâmbit și a ridicat o sprânceană. Privirea i se îmblânzise. Mi-am mușcat buza de jos și am spus:

— Nici nu știi de ce sunt în stare.

67. JENNY

— Ești gata? am întrebat, îndreptând măsuța cu gustări din mijlocul salonului.

Keisha tocmai termina de șters un dulap.

— Putem să anulăm? a zis ea, râzând.

— Aș vrea eu…

Mi-am rotit privirea prin salon ca să mă asigur că totul e la locul lui. Chemaserăm niște manichiuriste și niște specialiști în machiaj protetic, fiindcă cu și Keisha nu am fi putut să ne descurcăm singure. Terminaserăm deja cu aproape toți clienții full-time și nu mai rămăseseră decât Olivia, Crystal, Karen și, în mod surprinzător, Shannon, care făcuse o programare de ultim moment. Nu ardeam de nerăbdare s-o văd pe Olivia, dar mă sunase și-mi explicase de ce lăsase nota neplătită. A spus că Dean avusese o urgență, că o să ne dea banii înapoi pentru consumația din seara aia și c-o să-și plătească abonamentul la salon. Aveam o bănuială că mințea de înghețau apele și mă săturasem de pretextele ei, dar Keisha și cu mine aveam să fim și noi la petrecere, așa că m-am gândit să fiu drăguță… măcar în seara aceea.

— Ai dreptate, Keisha.

Mi-a aruncat o privire glumeață, de parcă ar fi spus: „Cine, eu?”

— Nu știu la ce te referi, dar nu te contrazic, a râs ea, pregătind pahare pentru vin și cocktailuri.

— Ai dreptate când zici că trebuie să mai angajez pe cineva și să-mi iau niște timp liber. Asta o să fac. După petrecerea asta, n-o să mai lucrez decât patruzeci de ore pe săptămână, cel mult cincizeci.

— Ce te-a făcut să te hotărăști? s-a mirat Keisha.

— Viața e prea scurtă, am zis eu, ridicând din umeri. Cine știe, aș putea să mor chiar în seara asta și nu vreau să las în urmă doar un salon de fițe pentru femei rele de gură, trecute de prima tinerețe. Când mor, sper să las în urma mea oameni care chiar au ținut la mine.

Keisha a venit la mine.

— Mă ai pe mine. Dar înțeleg ce vrei să spui.

A zâmbit și m-a strâns în brațe.

— O să am grijă să te ții de cuvânt, a șoptit ea.

— Nici nu mă așteptam la altceva din partea ta.

S-a auzit clopoțelul de la intrare, iar Olivia a apărut din spatele draperiilor ca o diavoliță răsărită direct din iad.

— Văd că mai convertești pe cineva, a comentat ea, scoțându-și ochelarii de soare cu lentile enorme.

Am ignorat-o amândouă. Keisha m-a bătut pe spate și mi-a spus că e mândră de mine.

Olivia și-a băgat ochelarii în geantă și și-a dat jos haina, aruncându-i-o lui Mary fără ca măcar să se uite la ea. A nimerit-o pe Mary chiar în față. Mary a mormăit ceva, s-a aranjat la loc și a plecat spre recepție cu haina Oliviei.

— Chiar era nevoie? a zis Keisha.

Olivia a ignorat-o. Probabil că nici măcar nu-și dăduse seama ce-i făcuse lui Mary. Și totuși, știind-o pe Olivia, sigur o făcuse intenționat.

— Să începem. În ce te costumezi? am întrebat-o, vrând să termin cât mai repede.

— Nu te grăbi. Mai întâi vreau ceva de băut. Și o să-mi plătesc datoria, a zis Olivia, ridicând arătătorul.

Și-a băgat mâna în geanta mare, scoțând un teanc de bani. Mi l-a întins.

— Sunt șase mii de dolari. Poți să-i numeri dacă vrei.

— Nu-i nevoie.

M-am dus la ea și am luat banii. Keisha i-a întins fără chef un pahar de șampanie.

Olivia a zâmbit și a sorbit din pahar.

— Bun. Acum că s-a rezolvat, vreau să mă deghizez într-un schelet sexy. Vreau păr mare, voluminos, gene lungi până la cer și un machiaj de schelet perfect.

— OK, am zis eu, dând din cap. Ia loc. O să se ocupe de machiaj unul dintre specialiștii în efecte speciale, iar după aceea eu o să-ți fac părul.

Olivia și-a așezat fundul sfrijit pe un scaun. Ținea capul sus, ducând paharul la buze. Se simțea confortabil și în largul ei, ca și cum ar fi știut cu siguranță că totul o să fie OK, că totul în viața ei s-a aranjat cum nu se poate mai bine. Și-a golit paharul și a început să bată cu unghiile ei lungi în el. Keisha și-a dat ochii peste cap și i l-a umplut din nou, după care a turnat și pentru noi două.

— O să ai nevoie, mi-a șoptit ea, întinzându-mi paharul.

I-am zâmbit și am sorbit din pahar. Keisha s-a rezemat de un dulap și a început să butoneze pe telefon.

— Unde-s fetele? a zis Olivia, uitându-se înjur.

— Ar trebui să ajungă din clipă-n clipă. Vine și Shannon. M-a sunat mai devreme, am zis eu, ridicând o sprânceană.

— Nicicând n-am auzit ceva mai trist, a comentat Olivia, izbucnind într-un râs nesuferit. Dar s-ar putea să fie distractiv.

— Da, mult îți mai place să fii distrată, am spus eu în barbă, scoțând mai multe seturi de bigudiuri și tuburi de fixativ.

— Voi în ce vă costumați? ne-a întrebat Olivia, sorbind din pahar. În servitoare? a hăhăit ea exact când mă pregăteam să-i răspund.

Keisha a clătinat din cap, de-abia înfrânându-și furia.

— Glumesc, firește, a zis ea, râzând gutural.

— Ne costumăm în Cher și Dionne din *Clueless,* am spus eu cu toată răbdarea din lume.

Olivia a dat să mai facă o remarcă insensibilă, dar chiar atunci s-a auzit clopoțelul de la intrare, făcând-o să închidă gura.

68. KAREN

— Poți să treci, a zis Mary când am intrat în salon.

— Mulțumesc mult, Mary.

Mi-a zâmbit, iar eu am trecut de draperii. Am găsit-o pe Olivia pe un scaun, savurând un pahar de șampanie. Jenny își aranja masa de lucru, deși totul era deja la locul lui. Keisha s-a ridicat și s-a luminat la față când m-a văzut. Ne-am zâmbit bucuroase. Purtam niște haine comode. Aveam de gând să mă îmbrac pentru petrecere acasă, cu Mark.

— Mă bucur să te văd, Karen, a zis Olivia, făcând pe niznaiul.

Am scos din geanta mea mare o geantă mai mică, roșie, marca Saint Laurent. M-am dus la Olivia și i-am aruncat-o în poală.

— Uite. Ai uitat-o la mine acasă.

Poșeta era de fapt a mea, dar în ea pusese banii pe care i-i „datoram”.

— Ce drăguț din partea ta că mi-ai adus-o. Apreciez mult. Chiar o căutam. Se potrivește perfect cu ținuta mea, a mințit ea.

Mi-am dat ochii peste cap și m-am așezat unde lucra Keisha. Când mi-a întins un pahar de vin roșu, degetele ni s-au atins o clipă, ceea ce m-a făcut să zâmbesc. Mi-a zâmbit și ea și m-a bătut pe umăr.

— În ce te costumezi? m-a întrebat Keisha.

— Într-un schelet sexy.

— Nu se poate! Așa mă costumez eu, Karen. Nu putem să ne îmbrăcăm la fel, s-a bosumflat Olivia.

— Ei bine, mi-am cumpărat deja costumul, am zis eu, privind-o în oglindă și zâmbind din colțul gurii. Așa că n-ai decât să te îmbraci în altceva.

Olivia a băut din pahar și a pufnit nemulțumită.

— Știai că așa vreau să mă costumez. Ți-am spus zilele trecute.

— Înseamnă că am uitat.

— Nu-i nimic, a zis Olivia cu nasul pe sus. Sunt sigură c-o să arăt mai bine ca tine.

— Ai dreptate. Sigur o să arăți mai bine ca schelet, am strâmbat eu din buze, dându-mi ochii peste cap.

— Și cu părul ce vrei să faci? m-a întrebat Keisha.

— Nimic. O să-mi pun o perucă. La machiaj, vreau ce-și face Olivia, dar mai bine, am zis eu, râzând.

Nu-mi mai păsa. Mă săturasem de Olivia. Nu aveam de gând s-o mai menajez. Era moartă pentru mine.

S-a auzit clopoțelul de la intrare.

— Sal'tare tuturor! a zis Crystal, intrând în salon.

Vorbea mai pe nas decât de obicei. Jenny s-a dus la ea și a îmbrățișat-o.

— Bună, Crystal. Bryce a gata pentru diseară? a întrebat Olivia.

— Sunt sigură că este.

Crystal a urmat-o pe Jenny până la un scaun. Jenny i-a pus o pelerină și apoi i-a turnat un pahar de șampanie.

— Cum arată casa? a întrebat Jenny.

— Arată minunat, toate decorațiunile s-au potrivit la fix, a zis ea cu sclipiri în priviri.

— E totul gata? am întrebat-o eu.

— Da, a confirmat Crystal cu o mișcare din cap.

Machieuza îi făcea Oliviei dinți de schelet, așa că, din fericire pentru noi, nu putea să vorbească.

— De-abia aștept să văd! a spus Jenny, trecând pieptănul prin pletele blonde ale lui Crystal.

— Te îmbraci în cowboy, nu? am întrebat eu, aruncând o privire la Crystal, dar urmărind-o cu coada ochiului și pe Keisha, de care nu mă mai săturam.

— Nu, a zis Crystal, clătinând din cap. M-am răzgândit. Mă deghizez în Sandy din *Grease,* ne-a anunțat, zâmbindu-și în oglindă.

— Perfect, a spus Jenny. O să-ți fac niște bucle foarte strânse.

— Iar eu o să-ți fac machiaj *smokey eyes* și buze stacojii după ce termină Jenny cu părul, a zis Keisha.

Olivia a încercat să mormăie ceva, dar machieuza i-a zis să nu se mai miște. Probabil că nimic nu-i venea mai greu decât să tacă din gură.

— Voi cum vă costumați? ne-a întrebat Crystal, ducând paharul la buze și uitându-se la Jenny în oglindă.

— Eu și Keisha ne costumăm în Cher și Dionne din *Clueless.*

— Grozav! Îmi place la nebunie. Și tu, Karen?

— Eu mă deghizez în schelet sexy.

— Și tu, Olivia? a întrebat Crystal, uitându-se în oglindă la Olivia, căreia machieuza încă îi făcea buzele.

A încercat să răspundă, dar nu s-au auzit decât niște mormăieli.

— Și ea se îmbracă tot în schelet sexy, am răspuns eu în locul Oliviei. M-a copiat.

Olivia a protestat cu un geamăt.

— Poți oricând să te schimbi, Olivia. Mă rog, adică să-ți schimbi costumul, a comentat Crystal, ridicând o sprânceană.

Olivia și-a dat ochii peste cap și a mai scos niște mormăieli.

— Da, mai ai timp să nu mă copiezi, am râs eu.

— Bun, am terminat. Dar ține gura închisă cinci minute, până se usucă. Altfel trebuie să refac, i-a spus machieuza Oliviei.

Olivia a mârâit și și-a scos telefonul, punând alarma să sune peste cinci minute.

Iarăși s-a auzit clopoțelul de la intrare.

69. SHANNON

Am salutat-o pe Mary și m-am dus cu pas încrezător drept în spate. Nevestele erau deja acolo, machiindu-se și coafându-se. Le-am salutat pe toate, chiar și pe Olivia. Olivia a dat din cap, dar n-a scos un cuvânt. Fusese machiată ca un schelet. Era un look impresionant și foarte reușit.

— Uau, Olivia! Îți stă bine moartă, am chicotit eu, ducându-mă la masa cu băuturi.

Mi-am turnat un păhărel de vin și l-am lăsat jos. M-am întors din nou spre Olivia.

— Ce? N-ai nimic de spus?

— N-are voie să vorbească până nu i se usucă machiajul, a explicat Karen.

Olivia a ridicat telefonul, arătându-mi ecranul. Pornise un cronometru. Trei minute și douăzeci și trei de secunde.

— Atunci să încerc să nu irosesc următoarele trei minute, am zis eu, zâmbind larg.

Jenny a surâs în timp ce-i făcea lui Crystal bucle foarte strânse.

— În ce te deghizezi? am întrebat-o pe Crystal.

— În Sandy din *Grease,* a răspuns ea, uitându-se la mine în oglindă.

— Splendid, am zis eu, dând din cap și zâmbindu-i călduros.

Am luat sticla de vin și cea de șampanie și m-am plimbat prin cameră, umplând paharele tuturor.

— Să încingem atmosfera, doamnelor.

— Așa mai merge, a zis Keisha, chiuind.

Am ajuns și la Olivia. Mi-a întins paharul ca și cum s-ar fi așteptat s-o servesc. Îl ținea între degetele ei sfrijite în timp ce-și lăsase încheietura moale. Am înclinat sticla și am turnat până când vinul roșu i s-a vărsat în poală.

— Scuze.

A început să se agite, încercând să se șteargă. O machieuză i-a întins un prosop. Olivia s-a tamponat cu el, stăpânindu-și mușchii feței ca să nu-și strice machiajul, însă arunca pumnale din priviri. Voia să-mi facă rău. Asta era limpede. A ridicat telefonul. Cronometru! arăta că mai are de așteptat un minut. Ce, mă amenința? Nu mi-era frică de ea.

— Dar tu? m-a întrebat Crystal. În ce te costumezi?

— În Mireasa Moartă a lui Tim Burton, am răspuns eu, întorcându-mă spre fete.

Cronometru! s-a oprit. Olivia a oftat adânc.

— Ce nimerit! Nici măcar nu trebuie să te costumezi, Shannon. Tu ești deja un nimic singur și uitat de toată lumea, exact ca un cadavru. Singura diferență e că tu nu mai ești căsătorită… a zis ea, râzând strident.

Toată lumea și-a ferit privirea, stânjenită. Răbufnise tot veninul pe care-l ținuse în ea în ultimele cinci minute. A luat o gură zdravănă de vin, dându-și seama că poate a sărit calul. Era prea mult, până și din partea ei.

— Glumesc doar. Sunt sigură c-o să arăți bine, Shannon, a adăugat ea, sorbind din nou din pahar.

— În fine, a zis Keisha, schimbând subiectul. Mark vine diseară?

Karen a dat din cap că da, fără să scoată o vorbă.

— De ce? Ai ceva să-i spui? s-a băgat Olivia în vorbă.

De ce se purta urât cu ea? Keisha nu-i făcuse nimic niciodată. Dar dacă mă gândesc mai bine, nici noi. Olivia mereu se juca cu oamenii. Credea că ea trage sforile. Nici nu bănuia că de fapt nu controla nimic.

— Zău așa, Olivia, chiar nu poți să fii și tu drăguță? m-am uitat eu urât la ea, ridicând mâinile într-un gest de exasperare.

M-am dus la locul de lângă ea și m-am așezat.

Olivia a avut o clipă de ezitare, după care s-a întors spre mine.

— Da, chiar nu pot, a răspuns ea cu o grimasă de dispreț.

— Așa mă gândeam și eu.

— Tu ești experta, Shannon, că doar ești regina răutăților, mi-a întors-o ea.

M-am uitat mirată la ea. Era clar că ține ceva în ea și, dacă nu aflam acum, n-aveam să aflu niciodată.

— E vreo problemă, Olivia?

Drept să spun, nu mă interesa nici cât negru sub unghie ce-are de împărțit cu mine. Dar e eliberator să-ți închei socotelile cu cineva.

— Un singur cuvânt: Nemo, a zis ea.

În combinație cu machiajul de schelet, pupilele mici o făceau să arate cu adevărat înspăimântător.

— Nemo? a zis Karen. Ca în desenele animate?

M-am gândit o clipă și deodată mi-a picat fisa. Știam de ce era Olivia așa supărată pe mine.

— Nu, Karen. Nu ca-n desenele animate. Nemo. *New money,* a spus Olivia cu venin.

— De-aia îmi porți pică? Din cauza unei porecle stupide de acum nu știu câți ani? Cred că glumești!

Mai aveam puțin și râdeam de cât de ridicol era.

— Printre multe alte lucruri, a zis ea, neluându-mă în seamă.

Am luat o gură de vin.

— Ei bine, atunci îmi pare rău, Olivia. Nu mi-am dat seama că te-am rănit așa de tare. Dar nu mai sunt cea care eram atunci.

Ea a dat să spună ceva, dar s-a răzgândit. S-a uitat în ochii mei, apoi i s-a stins orice licărire din priviri.

— E prea târziu pentru scuze, Shannon. Nu mai e cale de întoarcere, a zis ea cu nasul pe sus.

Am dat ochii peste cap și am dus paharul la buze. Eu eram mulțumită de încheierea asta, chiar dacă Olivia nu era.

S-a ridicat de pe scaun, umplându-și din nou paharul. Și-a rotit privirea prin cameră în timp ce sorbea din băutură, probabil încercând să decidă cine avea să fie următoarea ei victimă. Era genul de femeie care avea ceva de împărțit cu oricare altă femeie, cel mai probabil din cauza propriilor ei insecurități. Până la urmă, privirea i s-a oprit asupra lui Crystal. Dar oare nu suferise și Crystal destul?

— Deci Bryce o să fie și el la petrecere diseară? a întrebat Olivia, ridicând o sprânceană.

— Da. Firește, că doar e casa lui, a zis Crystal tăios.

Jenny continua să-i facă bucle, urmărind cu mare atenție schimbul verbal dintre Crystal și Olivia.

— Bun. Am ceva de discutat cu el, a zis Olivia, rânjind din colțul gurii.

Crystal și-a scos telefonul, făcându-și de lucru cu el.

— Tu parcă întotdeauna ai ceva de discutat cu bărbații însurați, s-a băgat Karen în vorbă.

— Un om cu moravurile tale n-ar trebui să țină predici, i-a întors-o Olivia, măsurând-o din cap până-n picioare.

Keisha i-a terminat machiajul lui Karen și a ajutat-o să se ridice.

— E foarte frumos, a zis Karen, admirându-și chipul proaspăt fardat.

S-a dus la masa cu băuturi, unde era Olivia. Stăteau la nici jumătate de metru una de alta, cântărindu-se din priviri. Amândouă aveau machiaj de schelet.

— Eu una aș avea grijă cu acuzațiile astea, a amenințat-o Olivia, mijind ochii la ea.

Karen a mai făcut un pas spre ea.

— Că de nu, ce? a provocat-o ea, ridicând bărbia.

— Că de nu, machiajul ăla s-ar putea să devină ceva mai permanent, a spus Olivia, scrâșnind din

dinți.

— Gata, doamnelor. Nu e momentul pentru așa ceva. Putem să ne purtăm și noi civilizat una cu alta măcar în seara asta? le-am întrerupt eu.

Cu nasul pe sus, Olivia s-a dus să se așeze unde lucra Keisha. Și-a dat părul peste umăr cu un gest teatral și i-a aruncat Keishei o privire poruncitoare. Keisha și-a dat ochii peste cap, dar n-a scos o vorbă. A luat un pieptăn și o placă de păr și s-a apucat s-o coafeze.

— Sunt de acord cu Shannon, a zis Jenny. Suntem niște doamne. Să ne purtăm ca atare.

— Apropo, Shannon, am uitat să te-ntreb. A mai dat vreun semn tipul ăla care ți-a tras clapa? a întrebat Olivia, străduindu-se să nu râdă.

Mi-am îngustat ochii, dar pe urmă m-am destins din nou.

— Nu, n-a mai dat.

— Bănuiesc că te simți groaznic. Eu una așa m-aș simți, a răsucit ea cuțitul în rană, ridicând din sprâncene.

— El a pierdut, a zis Jenny cu un zâmbet.

Îmi făcea bine să primesc puțin sprijin. Nici acum nu mă încânta gândul că fostul meu soț dădea o petrecere în fosta noastră casă, dar, dacă totul mergea conform planului, nu mai avea să fie casa lui pentru multă vreme.

70. CRYSTAL

Am ajuns acasă cu mai puțin de o oră înainte de începerea petrecerii. Încercasem să stau la salon cât mai mult, ca să evit să petrec singură cu Bryce mai mult timp decât era absolut necesar. Nu știam cum să mă port cu el. Încercam să mă port normal, dar știam cine e de fapt, de ce e în stare și ce a făcut, iar asta mă înfricoșa și mă înfuria. Îmi venea să-l omor. Când Olivia se dăduse în sfârșit dusă, eu mai rămăsesem puțin cu Jenny, Karen, Keisha și Shannon, să mai bem niște vin și să schimbăm o vorbă.

Am trecut pragul ușii de la intrare, ocolind un bărbat cu mască și smoching, deghizat în Fantoma de la Operă. Umplea niște tăvi cu pahare de șampanie. Avea să le facă oaspeților o primire plăcută. Casa era decorată exact așa cum îmi dorisem. Barmanul tocmai termina de aranjat barul. Oamenii de la firma de catering aranjau mâncarea. DJ-ul își pregătea muzica lângă piscina roșie. Purtam colanți negri de piele, un top scurt, fără umeri, care-mi lăsa buricul descoperit și pantofi cu tocuri de cincisprezece centimetri. Aveam părul umflat și creț. Aveam machiaj *smokey eyes,* iar buzele îmi erau stacojii.

Bryce a coborât agale pe trepte, îmbrăcat într-un costum de cowboy. Când m-a văzut, s-a luminat la față, dar pe urmă și-a luat un aer dezamăgit.

— Credeam că te îmbraci în cowboy. De-aia port drăcia asta, a zis el, arătându-și costumul copilăresc.

— M-am răzgândit, am răspuns eu, ferindu-mi privirea și prefăcându-mă că aranjez niște decorațiuni.

— Sunt dezamăgit, dar nu prea mult. Arăți incredibil.

A venit la mine și și-a pus mâinile pe talia mea, cuprinzându-mă din spate și sărutându-mă pe umărul gol. Aproape că m-am cutremurat de

scârbă. Îmi venea să îmi jupoi pielea de pe mine. Am închis ochii și am tras scurt aer în piept. „Poartă-te firesc. Poartă-te firesc”.

— Mie-mi spui, armăsarule? am spus eu, imitând-o pe Sandy.

Shannon mă sfătuise să o imit pe Sandy ori de câte ori mă simțeam incomod în prezența lui Bryce. El s-a împins în mine ceva mai mult. Am simțit că mă dorește.

— Poate avem timp de o partidă scurtă de sex înainte să vină oaspeții, mi-a șoptit Bryce la ureche, cu răsuflarea lui caldă.

— Nu. Mai am câteva lucruri de pus la punct și nu vreau să-mi stric costumul, am zis eu cu fermitate, fără să stau la discuții.

Nici vorbă să fac sex cu el, era ultimul lucru pe care mi l-aș fi dorit.

M-a mai sărutat de câteva ori pe gât.

— Ce anostă ești.

S-a jucat cu părul meu, trăgând de o buclă și lăsând-o apoi să se răsucească la loc.

— Îmi dai și mie un scotch cu gheață? i-a cerut Bryce barmanului, îndepărtându-se de mine.

Barmanul a încuviințat din cap și a avut băutura gata aproape instantaneu.

— Dumneavoastră vreți ceva, doamnă Madison? m-a întrebat el.

— A, nu. E prea ocupată, a răspuns Bryce înainte să apuc eu să zic ceva.

— De fapt, da, vreau o votca tonic. Mulțumesc.

Bryce a luat o gură zdravănă de scotch și m-a cântărit din priviri.

— Când vin oaspeții?

Barmanul mi-a înmânat o votca tonic într-un pahar înalt. Am dus-o la buze, încercând să-mi fac curaj să vorbesc cu Bryce. În urmă cu doar câteva zile, credeam că e soțul meu, iubitul, sufletul meu pereche, iar acum îl știam doar ca pe un monstru și un criminal. Nu eram sigură c-o să trec cu bine de seara asta. Eram convinsă că Bryce nu știe ce am

aflat despre el. Dar oare mai puteam s-o ascund de el suficient timp? Deocamdată se pare că Olivia nu divulgase secretul, probabil ca să-l folosească mai târziu împotriva mea sau a lui Bryce.

Nu suportam să fiu drăguță cu el. Dacă afla că știu, ar fi pus pe cineva să mă omoare? Oare m-ar omorî cu mâinile lui? Nu era genul care să-și murdărească mâinile. Oare s-ar ruga de mine, încercând să mă păcălească cu sofisme de politician? Dar și Shannon știa. Ei ce i-ar face? Era ca și cum aș fi stat într-o cușcă de la zoo cu un leu, un leu care nu-și dădea seama că e încolțit.

— Trebuie să sosească din clipă-n clipă, am zis eu, sorbind din pahar.

— Te-ai văzut cu Olivia azi?

Nu m-am uitat la el.

— Da. A fost la salon.

Îl simțeam sfredelindu-mă cu privirea. Încerca să-și dea seama dacă Olivia îmi spusese și mie. Habar n-avea că eu eram cea care-i spusese Oliviei. Acum era limpede că vorbise cu ea. Ajunseseră la o înțelegere? Lucrau împreună acum? Nu m-ar fi surprins.

— Ți-a spus ceva?

L-am auzit plimbând gheața prin pahar, ca și cum ar fi purtat o conversație banală. Dar nu era nimic banal la conversația asta.

M-am dus la mesele încărcate cu mâncare și m-am prefăcut că verific meniul.

— Ce să-mi spună? am întrebat eu, prefăcându-mă.

— Nimic, lasă.

S-a sprijinit de bar, bând din scotch.

— Trebuia să-mi spună ceva anume?

Puteam să joc și eu jocul interogatoriului. Bryce fusese un profesor bun.

— Vin și celelalte fete? În afară de Shannon, firește… s-a grăbit el să schimbe subiectul.

— Da. Și vine și Shannon.

Mi-am luat din nou băutura în mână și m-am întors spre el. Bryce a făcut ochii mari.

— Serios? Înseamnă că-i mai disperată decât credeam, a râs el.

Sorbeam încet din pahar, gândindu-mă ce să-i spun omului ăstuia.

— Păi ai invitat-o. De ce ar fi un gest disperat să accepți o invitație? Poate chiar voiai să vină? am zis eu, ridicând o sprânceană.

— Ești geloasă, deci. De-aia ești așa încordată? Te deranjează că se bagă fosta soție în noua noastră viață? a spus el și a mai luat o gură de băutură.

— Da, asta e, am zis eu, dând din cap.

N-avea decât să creadă ce voia… deocamdată.

Am auzit o voce puternică și poruncitoare dinspre ușa de la intrare, ceea ce mi-a distras atenția de la Bryce. Am răsuflat ușurată, bucuroasă de întrerupere.

— Sigur că vreau un pahar de șampanie. Ce idee frumoasă! a zis Shannon.

Venise devreme. Știam că-i trebuise toată puterea din lume ca să vină aici în seara asta. O admiram și îi eram recunoscătoare pentru asta. Îmi ținuse secretul, un secret care ar fi putut să mă distrugă. Shannon era o femeie bună – furioasă, dar cu mult bun-simț – și eram mândră s-o consider prietena mea.

— Bună! am strigat eu, brusc înviorată.

Shannon ne-a găsit pe mine și pe Bryce stând crispați în bucătărie. Machiajul de zombi îi stătea incredibil. Reușise să-l facă să pară elegant și sofisticat. Numai Shannon putea să facă asta. Rochia de mireasă era ruptă și scurtă, ca să fie mai sexy. Era de designer, desigur. A luat o gură de șampanie, s-a uitat la mine cu îngrijorare și apoi la Bryce cu dezgust.

— Casa arată minunat, m-a complimentat ea.

— Mulțumesc. Cred că totul a ieșit foarte bine, am zis eu, uitându-mă înjur și admirând decorul.

— Ce plăcut e să fiu căsătorit și eu în sfârșit cu o persoană talentată, a înțepat-o Bryce.

— Păcat că eu și Crystal nu știm cum e, a zis Shannon, zâmbind ironic.

Bryce a măsurat-o din cap până-n picioare. Înainte să văd înregistrarea, aș fi crezut că vrea s-o intimideze sau că-i place cum arată, dar acum mă gândeam că probabil trece în revistă toate felurile în care ar putea s-o omoare. Înainte mi se părea că are un chip blând și ochi calzi, dar acum totul la el era tăios, sumbru și rece.

— Îmi place rochia la nebunie. De unde ai luat-o? am întrebat-o pe Shannon, schimbând subiectul.

Nu era momentul să ne certăm. Aveam lucruri mai importante de făcut.

— De fapt e rochia pe care am purtat-o când m-am căsătorit cu Bryce, a râs ea, bând din șampanie.

A fost cât pe ce să pufnesc și eu în râs. Shannon ridica *frumusețea* la cu totul alt nivel.

— Ți-ai distrus rochia de mireasă? Am dat cincisprezece mii de dolari pe ea, a zis Bryce, scrâșnind din dinți.

— Oricum n-o s-o mai port niciodată, a spus ea, dând din mână a lehamite.

— Ai dreptate. Nu știu cine ar mai face prostia să te ia de nevastă, a râs Bryce, terminându-și băutura.

— Să-ți arăt curtea din spate, am zis eu, luând-o pe Shannon de braț. Ce-ar fi să-ți mai iei ceva de băut și să pui banderola de poliție pe scări? i-am sugerat lui Bryce pe când mă îndepărtam.

Când am ajuns afară, DJ-ul a început să pună muzică. Chelnerii au început să roiască în jurul nostru, cu tăvi cu băuturi și apetitive. Am condus-o pe Shannon la un șezlong roșu, aflat de cealaltă parte a piscinei. Am luat loc amândouă și m-am asigurat că Bryce nu poate să ne audă și că nu ne vede.

— Care e planul? am întrebat-o eu pe Shannon, luând încă un pahar și uitându-mă la ușă din când

în când.

— Ține-l pe Bryce departe de birou. O să intru și o să iau ce ne trebuie, a zis ea cu sânge rece.

— Și pe urmă?

— Îl distrugem, a zis Shannon, strângând din buze.

— Au venit petrecăreții, a strigat Keisha din casă.

Eu și Shannon ne-am ridicat repede și am intrat la loc, unde le-am găsit pe Keisha, Karen și Jenny. Karen purta un costum negru din lycra cu un schelet desenat pe el, pantofi cu tocuri de cincisprezece centimetri, o perucă lungă și șatenă și o poșetă roșie Saint Laurent. Se vedea că purta și un sutien *push-up.* Pentru o clipă, era s-o confund cu Olivia. Keisha și Jenny erau îmbrăcate adorabil ca Cher și Dionne din *Clueless,* purtând sacouri din stofa ecosez și fuste mini. Erau coafate și machiate impecabil.

— Noi suntem primele? a întrebat Jenny.

Shannon și cu mine am dat din cap în același timp. Un ospătar le-a adus băuturi.

— Perfect, a zis Karen, ridicându-și paharul. Să bem în cinstea zilei morților.

71. JENNY

În prezent

Mă plimb de colo-colo prin sala de interogatoriu. Sanford s-a dus să vorbească la telefon, lăsându-mă singură câteva minute, să-mi adun gândurile. Convorbirea mea cu el durează mai mult decât mă așteptam.

Se deschide ușa.

— Așa, unde rămăseserăm? se aude glasul lui Sanford înainte ca el să intre în cameră.

Vine și ia loc, fără să-și ridice ochii din notițe. Îi urmez exemplul, așezându-mă în fața lui.

— Așa. Deci ajunseseși la petrecere.

— Da, zic eu cu o mișcare din cap.

— Ai observat ceva ieșit din comun la petrecere? întreabă el, frecându-și bărbia.

— Nu neapărat.

— Era și Shannon acolo?

Dau din cap că da.

— N-ai zice că era un lucru neobișnuit, date fiind împrejurările?

— Da și nu. E adevărat că-l ura pe Bryce cu pasiune, dar începuse să treacă la sentimente mai bune față de Crystal.

Îmi iau elasticul de la încheietură și-mi prind părul.

— A plecat vreuna dintre femei însoțită de la petrecere, oricât de puțin timp?

— Din câte am văzut eu, nu.

— Dar Karen? Ea a dispărut vreodată în timpul petrecerii?

— Din câte am văzut eu, nu.

— Keisha?

— Nu cred.

— Olivia?

Am clătinat din cap.

— A lipsit vreuna oricât de puțin timp?

— V-am spus, din câte am văzut eu, nu.

Pufnește și-și face niște însemnări. E epuizat. Ochii îi par mai obosiți decât acum câteva ore. Înfățișarea i-a devenit tot mai răvășită pe parcursul zilei. Și-a mai descheiat niște nasturi. Și-a slăbit nodul cravatei. Cămașa îi e șifonată. Se destramă chiar sub ochii mei. Buckhead putea să-ți ia mințile, dar rareori cu viteza asta.

— Nu puneți întrebările bune, zic eu într-un târziu, pierzându-mi răbdarea cu Sanford.

Detectivul se oprește o clipă și se uită la mine. Cred că e prima dată când se uită cu adevărat la mine, de când am făcut cunoștință cu el. Nu se mai uită doar spre mine când pune întrebări, nu se mai uită doar din interes profesional, ca să-mi evalueze credibilitatea… Se uită în ochii mei. Din curiozitate, din suspiciune, din îndoială – nu știu de ce, dar în sfârșit îmi acordă atenție.

— Și care, mă rog, sunt întrebările *bune?*

Nu mă slăbește din priviri, ca un luptător de box care-și așteaptă adversarul să lovească.

— Întrebați-mă despre Bryce.

72. OLIVIA

Dean și cu mine am ajuns la petrecere… cu întârziere, desigur. Cu cât ești mai important, cu atât vii mai târziu. În felul ăsta, le transmiți celorlalți că timpul tău e mai important decât al lor. Bănuiam că fetele se duseseră devreme. Am râs în sinea mea când Dean m-a ajutat să cobor din limuzină. Purta o salopetă portocalie, fiindcă se hotărâse să se costumeze în pușcăriaș. Nu înțelegea ironia alegerii pe care o făcuse. Dar eu o înțelegeam pe deplin. Nu-i povestisem lui Dean despre înregistrare, nici despre aranjamentul meu cu Bryce. Bărbaților de o inteligență îndoielnică e mai bine să nu le spui prea multe. Era soțul meu, dar tot el era și cel care ne băgase în porcăria asta. Era la mintea cocoșului că nu puteam să am încredere în el să rezolve problema.

— Arăți minunat, mi-a șoptit Dean la ureche.

Purtam un costum negru, mulat pe corp, cu un schelet desenat pe față, pantofi cu toc de cincisprezece centimetri, o geantă Saint Laurent roșie și părul mi-era înfoiat și lucios.

L-am pupat pe obraz, iar el m-a condus la ușa de la intrare, unde un bărbat deghizat în Fantoma de la Operă ne aștepta cu o tavă cu pahare de șampanie. Ne-a urat bun-venit, iar noi am luat câte un pahar, intrând în casă cu pași sprinteni. Era decorată perfect și în acord cu tema. Casa era luminată doar de candelabrele de cristal, lumânări și leduri disco, așa că era greu să-i vezi pe ceilalți. Peste tot vedeai numai pânze de păianjen, schelete și perdele de mărgele roșii. Toate chelnerițele erau îmbrăcate în *dominatrix*[4], în haine de piele și cu lanțuri. Muzica bubuia în toată casa. Venise cam toată lumea care avea un nume în Buckhead. Eu și Dean ne-am croit drum până la piscină, care era și ea decorată de Halloween.

— Bryce și Crystal s-au întrecut pe ei înșiși, mi-a zis Dean la ureche.

— Cu banii noștri, am spus eu în barbă.

Muzica a fost dată puțin mai încet. Scrutând mulțimea, am văzut-o pe Crystal stând la taclale cu Shannon în celălalt capăt al piscinei. Despre ce vorbeau? De fapt, simplul fapt că-și vorbeau era deja bizar.

— Ia-ne niște gustări, i-am cerut lui Dean, depărtându-mă de el.

Când m-am apropiat, mi s-au alăturat și Karen, Keisha și Jenny.

— Bună, fetelor, le-am salutat eu, studiindu-le costumațiile.

Ochii mi s-au oprit asupra lui Karen. Cred că glumești! Parcă mă uitam în oglindă. Arăta exact ca mine, până și geanta era identică cu cea pe care mi-o dăduse azi. Cum dracu' avea două exemplare din același model de geantă Saint Laurent roșie?

— Uau, Karen! Pe bună dreptate se spune că imitația e cel mai sincer compliment, am zis eu, sorbind din șampanie. Altfel nu reușești să-l atragi pe Mark în pat?

Karen a mijit ochii. Puteam să bag mâna-n foc c-o să mă strângă de gât pe loc. Am văzut-o pe Keisha punând mâna pe spatele ei. O mângâia. Era limpede că Karen încă juca la două capete. Mă întrebam dacă aș mai putea scoate niște bani de la ea. Nu părea să aibă vreo intenție să-i spună adevărul lui Mark, nici să se despartă de el sau de Keisha.

— Mie mi se pare că arătați amândouă grozav, a zis Jenny.

Ea întotdeauna să străduia să facă pace între noi. Și cam atât. Ce plicticoasă era!

— Ce petrecere minunată, Crystal, a lăudat-o Karen.

— Da. Și eu voiam să spun același lucru. Extravagantă și scumpă. Unde e gazda serii? am întrebat-o eu pe Crystal, ridicând o sprânceană.

Nu puteam să mă bucur cu adevărat de petrecere până nu primeam banii.

— E prin preajmă, a zis Crystal, ferindu-și privirea. Trebuie să vorbesc cu cei de la catering.

— Ai nevoie de ajutor? a întrebat Shannon.

Nici măcar n-o observasem, așa de insignifiantă era. Crystal a dat din cap că da și ele două au plecat împreună. Nu-mi plăcea că începuseră să se înțeleagă bine, dar aveam să mă ocup de asta mai târziu, după ce-mi încheiam socotelile cu Bryce. Scuzele lui Shannon veniseră prea târziu. Ca să fiu sinceră, și dacă și-ar fi cerut iertare chiar în seara în care m-a bălăcărit, tot prea târziu ar fi fost. Povestea aia cu „nu mai sunt cea care eram atunci” era o minciună gogonată. Oamenii nu se schimbă. Crystal îi luase bărbatul, iar eu îi luasem funcția de președintă. Nu mai rămăsese nimic în Buckhead pentru Shannon. Am sorbit pe îndelete din șampanie, uitându-mă prin mulțime.

Mi-a vibrat telefonul.

L-am scos din poșetă. Era un mesaj de la Bryce.

> Ne vedem în casa de oaspeți în zece minute.
> Ușa din spate e descuiată.

Am băgat telefonul la loc, zâmbind. Perfect. Totul mergea conform planului. Karen s-a uitat ciudat la mine când m-a văzut surâzând.

— De ce ești așa fericită? m-a iscodit ea.

— Pentru că sunt eu însămi. Ce motiv aș avea să nu fiu fericită?

73. SHANNON

— E la bar. Poți să te duci, m-a anunțat Crystal, urmărindu-l cu privirea pe soțul ei, care vorbea cu Dean și cu Mark.

Mi-a dat o cheie.

— Dă-mi mesaj dacă vine.

Crystal a încuviințat din cap. M-am dus în bucătărie și apoi am ieșit pe hol, împleticindu-mă ca și cum m-aș fi fost amețită de la băutură. Dacă mă întreba cine unde mă duc sau ce fac, aveam să mă prefac că m-am pilit – nu era greu de crezut, dat fiind obiceiul meu din ultima vreme de a bea prea mult la evenimente. Însă în seara asta eram trează. M-am strecurat pe sub banderola de poliție și am urcat scările fără să mă vadă nimeni. Aproape toată lumea era afară, cu excepția câtorva chelneri și muncitori, dar servitorii nu pun niciodată întrebări. Eram acum în fața ușii de la biroul lui Bryce, cu cheia în mână. Crystal o sustrăsese mai devreme, îi făcuse o copie și o pusese la loc înainte ca Bryce să apuce să vadă că lipsește. Venise clipa decisivă. Aveam să-l distrugem pe monstru ăsta. Am băgat cheia în broască și am răsucit-o. Încuietoarea a cedat imediat. Am intrat pe furiș în birou și am închis ușa în urma mea.

I-am trimis un mesaj lui Crystal.

Am intrat.

Am pornit calculatorul și m-am așezat la biroul mare, din lemn de stejar. Trebuia să introduc parola.

Parola?

Bun. E încă la bar. Bryce2024.

Am citit mesajul și mi-am dat ochii peste cap. Idiotul ăsta chiar își închipuia c-o să candideze la

prezidențiale în 2024! Am introdus repede parola și m-am uitat pe desktop, căutând folderul pe care-l pomenise Crystal. Nu era acolo. Am căutat „Poliță de asigurare”. Niciun rezultat.

Căcat. Nu e aici. Folderul nu mai e.

Am început să deschid foldere la întâmplare. Niciunul nu era ce căutam noi. Probabil că-l șterse. S-o fi speriat când s-a dus Olivia la el. Știam că încheiaseră o înțelegere.

Ecranul telefonului mi s-a aprins.

Vine. Ieși imediat.

La naiba! Am închis repede toate folderele și apoi calculatorul. Am auzit pași în fața ușii. M-am uitat prin cameră, căutând cu disperare un loc în care să mă ascund. Nu exista niciun dulap. M-am ghemuit sub birou și am tras scaunul cât mai înăuntru. S-a auzit cheia în broască. Ușa s-a deschis. S-a aprins lumina. S-a auzit un telefon sunând.

— Bryce Madison, a zis el.

A intrat în birou. O vreme, nu a mai zis nimic.

— Chiar acum mă ocup de asta.

A deschis un sertar de la birou. Aproape că putea să mă vadă. Îmi țineam răsuflarea. Nu-mi fusese niciodată frică de Bryce, dar acum că știam ce făcuse – ce făcea în continuare eram de-a dreptul îngrozită. Nu se poate să nu-ți fie frică de oamenii fără principii.

— Îi punem capăt chiar în seara asta, a zis Bryce.

A apăsat un buton al telefonului și l-a lăsat să alunece înapoi în buzunarul pantalonilor. A închis sertarul, iar eu am auzit un „clic”, urmat de un „clic, clic, clic”.

Are un pistol.

Nici măcar nu m-am uitat la telefon când i-am scris lui Crystal.

L-am auzit umblând prin birou. Fermoarul unei genți, foșnet de lucruri aruncate și apoi pistolul: cartușele alunecând în încărcător, apoi în camera de ardere, și cocoșul tras. Avea de gând să folosească arma în seara aia.

74. CRYSTAL

Fir-ar să fie. Ești bine?

I-am trimis mesajul cât am putut de repede. Nu știam ce să fac. M-am dus în holul de la intrare, gata s-o iau la goană pe scări și să fac orice ar fi fost nevoie. Banderola fusese smulsă. Era limpede că Bryce se grăbise să urce. Mă tot uitam la telefon, așteptând-o pe Shannon să-mi scrie, să-mi spună că totul e bine. Când să mă reped pe scări, l-am văzut pe Bryce coborând cu sprinteneală.

— Petrecerea e aici jos, am spus eu cu calm.

Avea o geantă de voiaj și o privire hotărâtă pe chip.

— Am un drum de făcut. Mă întorc imediat, a zis Bryce când a ajuns în dreptul meu.

— Acum? Și cu petrecerea cum rămâne? m-am bosumflat eu.

— Știu, știu. Nu lipsesc mult, a zis el, sărutându-mă pe frunte.

— O să ratezi focurile de artificii.

— N-o să le pierd. Promit. Trebuie să fug.

A ieșit pe ușa de la intrare, trăgând-o după el. Am tras adânc aer în piept și am urcat scările cât de repede am putut. Shannon nu-mi răspunsese la mesaj. De-abia mai respirând, am încercat să deschid ușa de la birou, dar era încuiată. Am început să bat cu pumnii în ea.

— Shannon, am strigat eu. Deschide ușa! Ești bine?

Mi-am lipit urechea de ușă, dar n-am auzit nimic. Am tras de clanță, lovind ușa cu pumnii și picioarele. Doamne! Ce făcuse? Am bătut și mai tare în lemnul ușii, cu ochii împăienjeniți de lacrimi.

Am auzit cheia în broască și ușa s-a deschis. Cu toate că Shannon era machiată de Halloween, mi-

am dat seama că sub fard era albă ca varul. Am strâns-o în brațe cu putere.

— Slavă Domnului că ești bine! am exclamat eu cu răsuflarea tăiată.

— Mi-ai primit mesajul?

Am eliberat-o din strânsoare, dar am rămas cu mâinile pe umerii ei.

— Da. Unde se duce cu pistolul?

— N-am nici cea mai vagă idee.

Nu mă speriau armele de foc. Și eu aveam una – toată lumea din Texas avea. Dar restul oamenilor nu umblau cu figura aia sinistră pe care o avea Bryce.

75. KAREN

— Te-ai hotărât ce-o să faci? a întrebat Keisha, ridicând o sprânceană.

Îi tremura buza. Voia un răspuns… un răspuns în legătură cu noi. Stăteam la marginea piscinei, între DJ și barul care fusese amenajat afară. Era atât de multă gălăgie, că de-abia mai puteam să gândesc în marea aia de oameni.

Să-l părăsesc pe Mark pentru ea? Să-i spui soțului meu adevărul? Sau să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic și să redevin o nevastă nefericită, pe care o înșală soțul? Da, ce bănuiam eu se adeverise. Mark se culca cu Olivia. Aflasem chiar în ziua aceea. Detectivul particular îmi trimisese fotografii cu Mark intrând în casa Oliviei săptămâna trecută și apoi ieșind cam o oră mai târziu. De alte dovezi nu mai aveam nevoie. Mark era chirurg plastician. Nu făcea vizite la domiciliu. Era clar ce caută la ea acasă.

Am învârtit lichidul din pahar și am sorbit prelung.

— Ei bine? a insistat Keisha, cu o mână în șold.

M-am uitat la ea și apoi la Mark. Își pusese un halat de doctor și un stetoscop la gât – ce original. Bea la bar cu Dean, dar se tot uita în jur. Căuta pe cineva, probabil pe Olivia. Nu-mi venea să cred că Olivia se folosise de relația mea cu Keisha ca să mă șantajeze când *ea* se culca cu soțul meu!

Jenny s-a întors la noi cu un pahar plin în mână.

— Le-ați văzut cumva pe Crystal și pe Shannon?

— Nu le-am mai văzut de ceva vreme, am răspuns eu, uitându-mă prin mulțime.

N-aveai loc să arunci un ac. Muzica era dată foarte tare. Lumea dansa, băutura curgea. Unii chiar se hotărâseră să înoate în piscină.

— Iată-le, a zis Keisha, arătând spre Crystal și Shannon, care tocmai ieșeau din casă.

— Ah, iat-o și pe Olivia… flirtând cu nenorocitul de Mark.

Olivia s-a dus la Dean și i-a șoptit ceva la ureche. S-a întors spre Mark și l-a mângâiat pe braț, după care a dispărut în casă.

— Gata. Îi cer niște explicații, am hotărât eu.

— Nu, nu e momentul potrivit, m-a atenționat Keisha, apucându-mă de braț.

— E acum ori niciodată, i-am zis eu, smucindu-mă din strânsoarea ei și pornind spre Mark cu pași mari.

Keisha a încercat din nou să mă oprească, dar decizia mea era luată. Uitându-mă peste umăr, am văzut că se ținea după mine, așa că am grăbit pasul.

— Trebuie să vorbim, l-am somat eu pe Mark.

El s-a uitat la mine și a sorbit din pahar.

— Despre ce? m-a întrebat cu nonșalanță.

— Despre faptul că te culci cu Olivia, am zis eu, aproape strigând.

Mark a încercat să mă facă să vorbesc mai încet, pentru că Dean era la doar câțiva metri mai încolo, vorbind cu niște tipi. Nu auzise, pentru că altfel ar fi venit imediat la noi și l-ar fi făcut pe Mark una cu pământul. Mark a încercat să mă tragă deoparte, dar nici nu m-am clintit.

— Spune-mi adevărul!

— Vorbește mai încet, a zis el, uitându-se din nou în jur ca să se asigure că nu ne aude nimeni. Nu s-a întâmplat nimic cu Olivia.

— Nu mă minți, nenorocitule!

— Olivia ți-a spus? Doamne, după ce că am și plătit-o…

Nu-mi venea să cred. Ce ironie! Am început să chicotesc tot mai tare, până când m-a cuprins un hohot de-a dreptul isteric. Mă cocoșam de-atâta râs.

— Ce e așa de amuzant? a întrebat Mark.

— Târfa aia diabolică! am zis, de-abia reușind să strecor câteva vorbe printre hohotele de râs. Tu ai plătit-o pentru sex, iar eu am plătit-o să-și țină gura, i-am explicat eu.

Ne juca pe degete pe amândoi.

Mark și-a plecat fruntea de rușine, dar apoi a înălțat din nou capul, pregătindu-se să-mi explice. Am ridicat mâna ca să-l opresc.

— Nu te obosi. Te părăsesc.

— Nu face asta, promit c-o să fiu mai bun. Te iubesc, Karen, m-a implorat el.

— Eu nu te iubesc. M-am îndrăgostit de altcineva și vreau să divorțăm, am spus eu cu o ușurință incredibilă.

— Poftim?! De cine? a izbucnit el, cu chipul contorsionat de furie.

Se făcuse roșu la față și i se încleștaseră fălcile.

— De ea, am răspuns eu, arătând spre Keisha, care stătea la câțiva pași în spatele meu. Adio, Mark.

I-am întors spatele și m-am dus drept la Keisha, fără nicio ezitare. L-am auzit pe Mark spunând că mă fac de râs, că-l fac de râs și pe el. Mi-am aruncat brațele în jurul Keishei și am sărutat-o apăsat. L-am auzit pe Mark făcând ca toți dracii și intrând în casă. Unii au chiuit. Alții erau surprinși. Alții își exprimau vocal dezgustul. Dar nu conta nimic din toate astea. În clipa aceea nu contam decât eu și Keisha.

Deodată au răsunat niște pocnete puternice, aproape ca niște împușcături. Eu și Keisha ne-am întrerupt sărutul. Deasupra noastră, focuri de artificii spintecau cerul nopții, umplându-l de culoare. Am râs și ne-am sărutat din nou. Era un moment cu adevărat fermecat. O noapte pe care n-aveam s-o uităm niciodată.

76. OLIVIA

Nu înțelegeam de ce trebuia să ne întâlnim în spatele casei de oaspeți. Era atâta gălăgie la petrecere, că oricum nu ne-ar fi dat nimeni nicio atenție. Așa și se cuvine să fie la o petrecere. Am fi putut să rezolvăm treaba asta în cinci secunde într-o cameră mai ferită, dar lui Bryce îi plăceau scenele teatrale.

Gălăgia de la petrecere se auzea tot mai slab în timp ce mă îndreptam spre casa de oaspeți. Era în capătul curții, cufundată în liniște, cu toate luminile stinse și nicio mișcare înăuntru. Era mai sinistră decât orice decorațiune de Halloween.

Mi se înfundau tocurile în iarbă în timp ce mergeam, făcându-mă să mă mișc încet și caraghios. Noroc că nu mă vedea nimeni. Ocolind casă, mi-am zărit reflexia într-un ochi de geam cufundat în întuneric. Nici nu-i de mirare că Karen încercase să arate ca mine. Am un corp de invidiat, cine n-ar vrea să mă imite?

Ușa din spate era descuiată, așa cum zisese Bryce. Am intrat încetișor. Eram sigură c-o să fim numai noi doi aici, dar n-avea sens să fac tărăboi prin casă dacă nu era nevoie.

— Bryce, am zis eu în șoaptă.

Am mers mai departe, în vârful degetelor, până am ajuns într-o cameră cu fotolii rabatabile, un sistem home cinema și un bar pentru cocktailuri. De ce naiba nu mă așteptase în prima încăpere?

— Bryce, nu ne jucăm de-a v-ați ascunselea. Ieși odată! Nu e nimeni aici, am zis eu, de data asta mai tare, dar degeaba.

Se vedea că nimeni nu folosea casa de oaspeți. Covoarele nu erau uzate, iar mobila era neatinsă. Arăta ca o casă model, aseptică și falsă și i se potrivea perfect lui Bryce.

Am auzit tavanul trosnind deasupra mea. Era sunetul pe care îl face lemnul când calci pe el.

— Bryce, ești sus? am strigat eu.

Am început să urc pe scara în spirală. Urăsc scările în spirală. Sunt așa de copilăroase și lipsite de gust. Bryce probabil își închipuise c-o să-l facă să pară tânăr și la modă. Am ajuns în capul scărilor și am găsit trei camere neluminate. Uitându-mă de pe hol, mi-am dat seama că era vorba despre o baie și două dormitoare. Am trecut pe lângă baie și m-am îndreptat mai întâi spre dormitorul mai mare.

— Bryce, nu e cazul să ne lungim. Vino odată și dă-mi banii, ca să pot să mă întorc la petrecere. O să observe lumea c-am plecat.

Am intrat în dormitor și am apăsat pe întrerupător, dar nu s-a întâmplat nimic. Am mai încercat de câteva ori, dar în zadar. Mi-am scos telefonul și am aprins lanterna. Am plimbat raza de lumină prin cameră, dar n-am văzut nimic. Doar mobilă nefolosită și decorațiuni serbede, ca în casa unei bunicuțe.

Podeaua a trosnit din nou – de data asta, se auzise din camera de alături.

— Bryce, să știi că nu e amuzant. Nu mai face pe durul, ești un amărât de politician. Arată-te odată!

Am ieșit din încăpere și m-am dus în dormitorul mai mic. Pe pat era o geantă de voiaj deschisă, cu banii la vedere.

— În sfârșit, am șoptit eu.

Banii. Nu aveam nevoie să-l văd și pe Bryce, îmi ajungea recompensa minunată din fața mea. Fricosul ăla probabil că nu îndrăznise să vină și trimisese un servitor să lase geanta.

M-am apropiat și am înșfăcat-o, dar pe urmă s-a terminat. Totul s-a terminat.

77. JENNY

În prezent

— Atunci spune-mi despre Bryce Madison, Jenny, zice detectivul, sfredelindu-mă cu privirea și așteptând marea dezvăluire pe care îi sugerasem că o pot face.

Dar când să-i răspund, un polițist dă buzna în cameră.

— Domnule! E Bryce Madison, spune el, trăgându-și sufletul.

Sanford se ridică repede și se scuză, închizând ușa în urma lui.

Ce-o mai fi făcut Bryce? Interogatoriul începuse în sfârșit să aibă o direcție. Mă ridic și încep să mă plimb prin încăpere. Îi făcuse rău vreuneia dintre fete? Dacă s-a întâmplat ceva, e vina detectivului. Mi-a pus întrebări prea împrăștiate. Pur și simplu nu pricepe. Nu înțelege orașul ăsta.

Ajung la capătul răbdării. Mă duc să ciocănesc la ușă, după care încep să bat cu pumnii în ea de-a dreptul. Sanford deschide.

— Ce faci?

— Ce-a făcut Bryce? zic eu, ignorându-i întrebarea.

— N-a făcut nimic. E mort.

Rămân cu gura căscată. Trag adânc aer în piept. Mă cuprinde un sentiment de ușurare. S-a terminat. În sfârșit s-a terminat. Mă întorc încetișor la locul meu și mă așez. Umerii mi se prăbușesc și privesc în gol.

Sanford mă studiază, măsurându-mă din priviri, își freacă din nou bărbia și-și încrețește fruntea. Tot nu înțelege.

— Ce voiai să-mi spui despre Bryce? De ce m-ai întrebat ce a făcut?

Se așază în fața mea, trăgându-și scaunul cât mai aproape de masă.

— Mai bine vă arăt.

Îmi scot telefonul, deschid o înregistrare video și i-o arăt.

— Apăsați pe „Redă”.

Detectivul face întocmai.

Când înregistrarea se termină, Sanford se scarpină în cap, cu ochii măriți.

— Tipul din filmare era Dean Petrov?

Nu știu dacă e o întrebare sau o afirmație, dar dau din cap în semn că da.

— Și vocea de pe fundal? zice el, dar cred că știe deja.

— Bryce Madison.

— De ce nu mi-ai arătat-o mai devreme?

— Nu știam dacă pot să am încredere în dumneavoastră. Bryce avea în slujba lui niște polițiști corupți. Dar dacă a murit… atunci nu mai contează. Cine l-a omorât? întreb eu, încrucișându-mi brațele.

— Dean Petrov. A dat buzna în biroul lui și l-a împușcat în cap. Poliția l-a găsit lângă trupul lui Bryce, cu arma în mână. E în arest, spune Sanford, ridicându-se de pe scaun.

— Nu mă surprinde.

— Bryce a ucis-o pe Olivia, nu-i așa?

— Da.

— La naiba. Crima asta are mai multă anvergură decât credeam. Eram sigur că a omorât-o una dintre neveste.

Se plimbă prin cameră, mângâindu-și bărbia și încercând să pună cap la cap toate piesele.

— Cum de s-a amestecat Olivia în povestea asta?

— Cred că a șantajat pe cine nu trebuia.

— Pe Bryce?

Dau din cap în semn că da.

78. KAREN

În prezent

Au trecut trei săptămâni de când Bryce a fost ucis, iar Dean a fost arestat. Crima a fost rezolvată, iar Buckhead se întorcea în sfârșit la normal – mă rog, la o nouă normalitate. Am intrat în Glow, îmbrăcată în colanți Lululemon și un maiou asortat. Mary mă conduce în spate, unde o găsesc pe Shannon cu un pahar de Chardonnay în mână și cu picioarele într-o cădiță de pedichiură. Nu s-a schimbat mare lucru. Crystal stă pe scaunul de lângă ea și face același lucru. De fapt, dacă mă gândesc mai bine, s-au schimbat destul de multe. Ele două arată ca și cum ar fi mamă și fiică. Shannon m-ar strânge de gât dacă i-aș zice asta. Mă duc la Keisha, care tocmai făcea curat, și o sărut.

— Luați-vă o cameră, ne ceartă Shannon în glumă, iar eu și Keisha zâmbim din colțul gurii.

— Ai timp de o epilare? îi șoptesc Keishei la ureche.

Ea râde și mă sărută din nou. Mă așez în fața unei oglinzi, iar ea îmi pune o pelerină.

— Cum ți se pare Buckhead? întreabă Jenny.

Mă întorc spre ea și văd că tunde o femeie pe care n-o recunosc, o brunetă cu pomeți înalți și nas ascuțit.

— E frumos. M-am bucurat mult că am prins un loc pe lista ta de clienți.

Jenny dă din cap.

— Bună, eu sunt Karen. Nu cred c-am avut plăcerea, îi spun eu, în timp ce Keisha mă pieptănă.

— Eu sunt Laura, spune femeia, întorcând capul și făcându-mi un mic semn cu mâna. Tocmai m-am mutat în Buckhead cu soțul meu.

— Încântată de cunoștință, îi răspund eu, zâmbind.

— Voi o știați pe femeia care a fost ucisă? întreabă Laura, uitându-se la mine, la Keisha și apoi în oglindă, la Crystal și Shannon.

— Destul de bine, zice Shannon, sorbind din vin.

— Și tu? Era una dintre clientele tale, nu? spune Laura, uitându-se la Jenny în oglindă.

79. JENNY

În prezent

— O știam chiar mai bine decât aș fi vrut, răspund eu într-un târziu.

Nu știu ce să spun când sunt întrebată despre Olivia. Nu-mi place să vorbesc despre ce s-a întâmplat.

Laura dă din cap și îmi trimite o privire plină de compasiune.

— Îmi pare foarte rău, zice ea cu toată sinceritatea.

Îi mulțumesc.

Shannon și Crystal stau la taclale, punând la cale o ieșire la prânz și un drum împreună la sală, pentru yoga. Shannon e din nou președintă, iar Crystal a câștigat poziția de vicepreședintă. Sunt apropiate acum. Așa se întâmplă când treci împreună cu cineva printr-o experiență traumatică.

Keisha și Karen nu-și mai ascund relația și sunt fericite, cu adevărat fericite. Acum două săptămâni, Karen a depus actele de divorț și i-a făcut deja cunoștință fiului ei cu Keisha.

Cât despre mine, mi-am ținut promisiunea față de Keisha și nu mai lucrez decât cincizeci de ore pe săptămână. Mă și văd cu cineva – cu detectivul Sanford. Se pare că a ieșit și ceva bun din timpul ăla petrecut în sala de interogatoriu. M-a sunat săptămâna trecută; la început am crezut c-au descoperit probe noi și vrea să-mi mai pună niște întrebări. Am fost ușurată când mi-am dat seama că m-a sunat doar ca să mă scoată în oraș. A zis că a așteptat să se încheie cazul, ca să nu pară neprofesionist.

— Ce păcat! Am văzut o poză cu ea. Era frumoasă, comentează Laura.

— Da, dar numai pe dinafară, subliniază Shannon, luând încă o gură de Chardonnay.

Îi arunc lui Shannon o privire dezaprobatoare. Crystal tușește stânjenită.

Îmi îndrept din nou atenția asupra Laurei, având grijă să-i fac o tunsoare care să-i complimenteze fața în formă de inimă.

— Cum ar putea cineva să facă asta unei alte persoane? întreabă Laura.

Ridic din umeri și clatin din cap, dar de gândit, gândesc cu totul altceva: „Simplu”.

80. CRYSTAL

În seara petrecerii de casă nouă

Mi-a vibrat telefonul. Am deschis repede mesajul. Era de la Olivia.

> Bine. Ajung în zece minute. Să nu te prind că încerci ceva.

Mi-a vibrat din nou telefonul. Era un mesaj de la Bryce.

> Ne vedem la biroul meu din oraș în douăzeci de minute.

I-am răspuns imediat lui Bryce.

> Dorința ta e poruncă pentru mine.
> Să nu te prind că încerci ceva.

Mi-am băgat la loc telefonul în betelia pantalonilor de lycra și m-am uitat la mulțime. Bryce a coborât scările în grabă, ducând o geantă de voiaj.

— Petrecerea e aici jos, am zis eu.

Bryce avea o privire hotărâtă pe chip.

— Am un drum de făcut. Mă întorc imediat.

— Acum? Și cu petrecerea cum rămâne? am protestat eu, prefăcându-mă bosumflată.

— Știu, știu. Nu lipsesc mult, a zis el, sărutându-mă pe frunte.

— O să ratezi focurile de artificii.

— N-o să le pierd. Promit. Trebuie să fug.

A ieșit pe ușa de la intrare, trăgând-o după el.

De îndată ce-a dispărut, am pornit în goană pe scări să văd dacă Shannon e bine. Am bătut cu putere în ușă, dar nu mi-a răspuns imediat.

— Shannon, am strigat eu. Deschide ușa! Ești bine?

Pentru o clipă, mi-a fost teamă că a găsit-o Bryce. Dar chiar când mi se împăienjeneau ochii de lacrimi, s-a mișcat clanța și ușa s-a deschis. În prag era Shannon, cu un Glock 19.

— L-ai luat? am întrebat-o eu.

Ținea pistolul de parcă ar fi fost unul dintre îngerii lui Charlie.

— Da, să trăiți! Ai primit toate mesajele?

— Da, am zis eu, dând din cap. Suntem acoperite.

Bryce nu avea pistolul la el. Mesajele pe care ni le trimiseserăm eu și Shannon erau doar precauții în caz că mergea ceva prost. Plănuiserăm totul ca într-un joc de Clue: Bryce, în biroul lui, cu pistolul.

— Unde-i Olivia? a întrebat Shannon, băgând pistolul lui Bryce în jartieră.

— În drum spre casa de oaspeți.

— Și Bryce? a zis ea, netezindu-și rochia cu grijă.

— În drum spre birou.

Shannon a zâmbit mulțumită. Totul mergea conform planului. Mai devreme, la salon, am schimbat numărul de telefon al lui Bryce în mobilul Oliviei în așa fel încât apelurile către el să se ducă spre un mobil cu cartelă, iar când am ajuns acasă, am făcut la fel cu telefonul lui Bryce, înlocuind numărul Oliviei cu numărul aceluiași telefon cu cartelă. Aveam să schimb la loc numerele de telefon până la sfârșitul serii și să arunc telefonul cu cartelă. Dar deocamdată, erau amândoi exact unde-i voiam, singuri și vulnerabili, închipuindu-și în mod greșit că totul merge cum și-au dorit.

81. KAREN

În seara petrecerii de casă nouă

Eu și Keisha eram lângă piscină, în mijlocul agitației. Petrecerea era în toi, cu lumini stroboscopice, muzică bubuind din boxe, chelneri roind peste tot și râuri nesfârșite de băuturi. Crystal reușise de minune să recreeze acasă o atmosferă de club, care te copleșea și-ți inducea sentimentul acela inconfundabil de dezorientare. Era de maximă importanță ca lumea să ne vadă pe mine și pe Keisha. Voiam să fim văzute. Am zărit-o pe Olivia intrând în casă. Ne uitam la mulțimea de oameni care beau și se distrau, nebănuind ce se întâmpla în timpul acela.

— Mi-e foarte greu să te găsesc atrăgătoare în clipa asta, m-a tachinat Keisha.

— Da, pentru că arăt ca afurisita de Olivia, am pufnit eu.

Keisha a râs și m-a luat de mână. A redevenit serioasă.

— În curând, o să se termine totul.

Am încuviințat din cap.

— A venit timpul?

Keisha s-a uitat la ceas.

— Da.

Am tras adânc aer în piept și am recapitulat planul în minte. Keisha m-a prins de braț, dar eu m-am smucit teatral și am strigat:

— E acum ori niciodată.

Lumea a întors imediat capul spre noi. Perfect. M-am dus la Mark cu pași mari.

— Trebuie să vorbim!

El s-a uitat la mine și a sorbit din pahar.

— Despre ce?

— Despre faptul că te culci cu Olivia, am zis eu, încă și mai tare.

S-au mai întors niște capete.

Și-a schimbat atitudinea imediat, intrând în panică. Încerca să mă potolească, dar nu aveam să-l las să mă reducă la tăcere. Sunt femeie și am o voce, iar asta e o combinație redutabilă.

— Spune-mi adevărul! i-am cerut eu, ridicând vocea încă și mai mult.

— Vorbește mai încet, a zis el, uitându-se în jur ca să se asigure că nu ne aude nimeni. Nu s-a întâmplat nimic cu Olivia.

— Nu mă minți, nenorocitule!

— Olivia ți-a spus? Doamne, după ce că am și plătit-o…

Mark scruta mulțimea, căutând-o pe Olivia.

Și-a plecat fruntea de rușine, dar apoi a înălțat din nou capul, pregătindu-se să-mi explice. Am ridicat mâna ca să-l opresc.

— Nu te obosi. Te părăsesc.

— Nu face asta, promit c-o să fiu mai bun. Te iubesc, Karen, m-a implorat el ca un câine.

— Eu nu te iubesc. M-am îndrăgostit de altcineva și vreau să divorțăm, am spus eu cu o ușurință incredibilă.

— Poftim?! De cine?

S-a făcut roșu la față. Ochii i s-au îngustat. Fălcile i s-au încleștat.

— De ea, am răspuns eu, arătând spre Keisha, care stătea la câțiva pași în spatele meu. Adio, Mark.

I-am întors spatele și m-am dus la Keisha, sărutând-o apăsat. Unii au chiuit. Alții erau surprinși. Nu mă interesa ce reacție au, atât timp cât toți ochii erau ațintiți asupra noastră. Noi eram diversiunea, accidentul de mașină de la care pur și simplu nu poți să-ți iei ochii.

— Cine o sărută? Olivia? a întrebat cineva din mulțime.

Planul mergea. Treceam drept Olivia.

— Nu, e Karen, a răspuns altcineva.

După asta, aveam să mă despart de Keisha și să încep să mă plimb peste tot, până nu mai putea nimeni să facă diferența dintre mine și Olivia. A stat Olivia până la zece? Unsprezece? Douăsprezece? Sigur, sigur că da. A fost la petrecere toată noaptea.

De pretutindeni s-au auzit explozii puternice și focurile de artificii au luminat cerul, umplându-l de culoare și făcându-i pe toți să uite de mine și de Keisha.

— Ești bine? m-a întrebat Keisha.

— Acum da, am zis eu, zâmbind.

Ne-am ridicat privirile și ne-am bucurat o clipă de priveliște: cerul nopții, focurile de artificii, gândul că poate totul avea să fie bine.

— Ai grijă, a zis Keisha, făcând un pas într-o parte.

— Și tu la fel, am spus, îndepărtându-mă de ea și pierzându-mă în mulțime.

82. CRYSTAL

În seara petrecerii de casă noua

— Alo? a strigat Olivia. Bryce, ești aici? Ți-am zis, să nu te prind că încerci ceva.

Am văzut-o strecurându-se pe ușă și închizând-o cu grijă în urma ei. S-a chinuit puțin până a găsit întrerupătorul. A apăsat pe el de mai multe ori, dar nu s-a aprins lumina.

— Bryce.

Nu mai vorbea cu nonșalanță, ci cu îngrijorare, aproape teamă. A scrutat întunericul din sufragerie, dar ochii încă nu i se obișnuiseră cu bezna. Eu o pândeam nevăzută, aplecându-mă peste balustradă și așteptând-o să vină sus. Respiram încet și controlat. Țineam bine coada bâtei de baseball, proptindu-i celălalt capăt pe umăr.

M-am mișcat puțin, ca să fac niște zgomot sus.

— Bryce, tu ești?

Îi venise inima la loc. A început să urce încetișor treptele, pipăind în jur ca să se ferească de mobilă sau de alte obstacole. S-a uitat întâi în dormitorul principal, după care s-a dus în a doua cameră. A găsit momeala de pe pat. Mai avea doar câțiva pași până avea să fie unde o voiam eu.

— În sfârșit, a zis Olivia.

Am făcut ochii mari.

Era unde trebuie.

Am ridicat bâta și am lovit cât de tare am putut, spărgându-i capul. S-a prăbușit la podea cu un bufnet puternic, ca un sac de cartofi. Nu știam dacă trosnetul îl scosese craniul ei sau bâta.

În spatele meu s-a aprins o lumină.

83. SHANNON

În seara petrecerii de casă nouă

— Sfinte Sisoe! Chiar ai făcut-o, am zis eu, bătând-o pe Crystal pe spate și uitându-mă la Olivia, care zăcea pe podea. Drept să spun, nu te credeam în stare.

Crystal a examinat bâta. Și-a trecut degetele peste crăpătura proaspătă din vârf și a lăsat-o jos. A tras adânc aer în piept – o dată, de două ori. Era aprinsă la față și avea ochii mari. Știam că poate să fie dură când trebuia să se apere, dar acum era altceva – sau poate că nu era o situație chiar așa de diferită.

— Nici eu nu mă credeam în stare, a zis ea, coborându-și umerii.

Am împuns-o încetișor pe Olivia cu tocul în coaste. Nici nu s-a clintit.

— Și acum? a întrebat Crystal.

— Trebuie s-o mutăm. Nu putem s-o lăsăm aici.

— E moartă? a zis Crystal, mușcându-și buza.

M-am aplecat și am pus mâna pe gâtul ei. Pulsul era slab, dar se simțea. Olivia era ca un gândac – niciodată nu scăpai de ea cu adevărat.

— Nu, încă mai respiră.

— Shannon, Crystal, unde sunteți? s-a auzit o voce șoptită de la parter.

— Aici sus, am strigat eu.

S-au auzit pași pe scară și în cameră a apărut Keisha. S-a uitat la noi și apoi la podea, unde era Olivia.

— Arată mult mai bine așa, a glumit Keisha.

— Cum? Inconștientă? a întrebat Crystal.

Keisha a încuviințat din cap, după care s-a aplecat și a apucat-o pe Olivia de picioare.

— Luați-o de mâini. Repede, nu avem mult timp la dispoziție.

84. JENNY

În seara petrecerii de casă nouă

Olivia se mișca puțin în timp ce eu și Keisha o târâm spre un container de transport dintr-un parc de camioane pustiu. O puseserăm pe o prelată albastră, ca să ne fie mai ușor. Pietrișul și țărâna scrâșneau sub greutatea ei.

— Cum de e așa de grea? s-a plâns Keisha, gâfâind.

— Taci și trage, am zis eu, trăgând de prelată cu mișcări smucite.

A scos un geamăt când am urcat-o în container. După ce am așezat-o în spate, Keisha s-a dus la mașină, iar eu am rămas s-o aștept pe Olivia să-și vină în simțiri. După cincisprezece minute de stat cu spatele lipit de metalul rece al containerului, am văzut că se trezește, în sfârșit. Era cu totul dezorientată și habar n-avea unde este. A încercat să se ridice în picioare, dar a căzut la loc. Se uita în jur, încercând să-și dea seama unde e. Deodată, m-a văzut și, pentru prima dată în viața ei, a intrat în contact cu realitatea.

— Jenny? Ce naiba e asta? Ce s-a întâmplat?

Mă uitam pur și simplu la peretele din fața mea. Nu i-am dat nicio atenție. Mă săturasem să trebuiască să-i dau ei socoteală. Toate ne săturaserăm de ea.

— Ascultă, știu că celelalte fete îți mănâncă din palmă, dar tu ești doar o servitoare, bagă bine la cap. Răspunde-mi când vorbesc cu tine… gunoi ce ești! Ce naiba mi-ai făcut? a strigat ea, atingând crestătura adâncă pe care i-o făcuse Crystal la ceafă.

Am oftat. Și am izbucnit în râs. Olivia pur și simplu nu înțelegea.

— Ce naiba ai găsit de râs? Ai face bine să începi să-mi răspunzi la întrebări, că altfel…

— Altfel ce? am zis eu, ridicându-mă și scoțând pistolul lui Bryce.

A scos un icnet, dar a tăcut din gură.

— Știu ce-ai făcut.

S-a uitat la palma însângerată cu care își pipăise ceafa și apoi și-a ridicat privirea spre mine.

— Îmi pare rău, Jenny. N-ar fi trebuit să fii la salon. Am vrut doar să te sperii, să-ți aduc aminte că eu te-am făcut ce ești.

Cred că era prima dată în viața ei când era sinceră.

Am îndreptat țeava pistolului spre ea.

— Încă mai crezi că tu m-ai făcut ce sunt?

A clătinat din cap cu frenezie.

Am coborât pistolul și am făcut un pas în spate.

— Bine.

Olivia a răsuflat ușurată și iarăși a încercat să se ridice. Eu am ridicat din nou pistolul și am tras piedica.

— Ce naiba faci? a zis Olivia, cu ochii holbați.

— Curm suferința pe care ne-o provoci.

Am îndreptat pistolul spre ea.

— Jenny, te…

Până să apuce ea să spună ceva, să mă implore să-i cruț viața, am tras trei gloanțe. Două în piept și unul în cap. Petele de un roșu intens de pe față și piept contrastau foarte frumos cu oasele albe desenate pe costumul ei de schelet. Îi oferisem Oliviei retușul final, îi dăruisem pentru ultima dată strălucirea frumuseții în nuanța ei preferată.

— Gata? a strigat Keisha de afară.

Am ieșit din container și l-am închis în urma mea.

— Gata.

— A zis ceva?

— A zis destule la viața ei.

I-am dat pistolul.

Keisha a încuviințat din cap.

— Cum te simți? m-a întrebat ea, punându-și brațul pe după umerii mei.

— Ușurată.

Ne-am dus la mașină.

— Și acum? a spus Keisha, uitându-se la mine.

— Ne întoarcem la petrecere.

Ne-am suit în Range Rover-ul negru al lui Bryce. Mai avea patru mașini în afară de acesta, așa că nici nu observase că lipsește, fiindcă oricum îl lăsa mereu parcat lângă casa de oaspeți. Crystal zisese că nu-l folosește decât foarte rar, când are ceva de transportat – poate cadavre. Conduceam încet, având grijă să nu atragem atenția. Keisha a șters temeinic pistolul, de mai multe ori.

Am oprit în spatele casei de oaspeți, cu farurile stinse. Shannon ne aștepta acolo în întuneric, cu capătul bâtei de baseball înfășurat într-un prosop.

— Cum a mers? ne-a întrebat ea când am coborât din mașină.

— Exact cum am plănuit, am răspuns eu, închizând portiera cu grijă.

Shannon și Keisha au făcut schimb de arme. Keisha s-a dus în spatele mașinii, a deschis portbagajul și a aruncat bâta de baseball înăuntru. Am șters repede portierele și interiorul vehiculului cu niște cârpe.

— Deci e moartă? a întrebat Shannon, uitându-se la mine.

— Olivia e moartă, am zis, dând din cap.

A oftat ușurată.

— Unde-i Bryce? s-a interesat Keisha, venind lângă mine.

— Ultima dată, l-am văzut în grădină. Crystal stă cu ochii pe el. O să pun pistolul înapoi în birou, a zis Shannon, ridicând arma.

Noi am aprobat din cap.

— A observat cineva că am plecat? am întrebat eu.

— Nu. Exact cum ai zis.

I-am zâmbit Keishei, iar ea mi-a răspuns. Știam că n-avem de ce să ne facem griji c-ar putea cineva să ne pună la îndoială prezența la petrecere. Fetele aveau să spună că am fost, iar ceilalți oaspeți aveau să-și aducă aminte că ne văzuseră prin preajmă, pentru că noi ne pierdeam în fundal. Eram ajutoarele. Nu atrăgeam atenția asupra noastră. Eram ca aerul… lumea presupunea pur și simplu că suntem acolo.

Bryce era exact unde zisese Shannon c-o să fie: în curte, la bar, cu un pahar în mână. Părea nedumerit, dar și mulțumit. Probabil își închipuia că a scăpat de Olivia, că se răzgândise. Dean era cu el la bar, beat criță și nici nu bănuia că nevastă-sa zăcea moartă într-un container de transport, la fel ca bietele femei cu care făcea trafic de cine știe când.

Ne-am petrecut restul serii bând, râzând, dansând și așteptând… să se desfășoare și a doua etapă a planului nostru.

85. JENNY

În prezent

Olivia era ca un cancer – și nu unul care putea fi tratat. Trebuia extirpat. Poate vă întrebați dacă era cu adevărat nevoie s-o omorâm. Răspunsul e da. Știam că Bryce avea să scape basma curată. Juriul ar fi fost indulgent cu Olivia, iar Dean ar fi acceptat să-și recunoască vinovăția ca să-și reducă pedeapsa. Erau bogați. Și știm cu toții ce pățesc oamenii bogați: nimic.

Ne-am hotărât să-i doborâm pe toți trei. Cum? Era un plan destul de simplu, de fapt.

Odată ce o omoram pe Olivia, restul avea să vină de la sine. La două zile de la dispariția ei, Dean a anunțat poliția. Patru zile mai târziu, i-a fost găsit cadavrul. M-am dus la secția de poliție chiar a doua zi și am cerut să vorbesc cu detectivul responsabil de caz. I-am spus că am informații despre uciderea Oliviei Petrov, după care l-am ținut ocupat ore întregi, așteptând ca Dean să ducă la capăt ce începuserăm noi. Știam că Dean o să se răzbune pe Bryce după găsirea cadavrului. La urma urmei, Bryce o amenințase cu moartea, iar Dean era impulsiv și nu gândea rațional. M-am dus să vorbesc cu Sanford dimineața devreme și, până la opt seara, Bryce era mort, iar Dean, în arestul poliției. Cazul fusese rezolvat. Scăpaserăm cu toții de Olivia, de Bryce și de Dean. Buckhead era un loc mai bun fără ei. Unii pot fi salvați. Dar nu toți.

— Ar trebui să vii la „Manichiură și Mimosa”, zice Crystal. E duminica asta.

— Oh, mi-ar plăcea foarte mult, răspunde Laura, zâmbind.

— Și nouă ne-ar plăcea să vii, spun eu în timp ce-i pieptăn cu blândețe părul tuns în trepte

perfecte, uitându-mă în oglindă când la ea, când la mine.

Buzele mi se arcuiesc într-un zâmbet larg à la Buckhead – unul mulțumit, adică.

N-ar trebui să mire pe nimeni ce-am făcut noi.

Ce-am făcut eu.

Am făcut doar ce fac eu întotdeauna.

M-am ocupat de clienții mei.

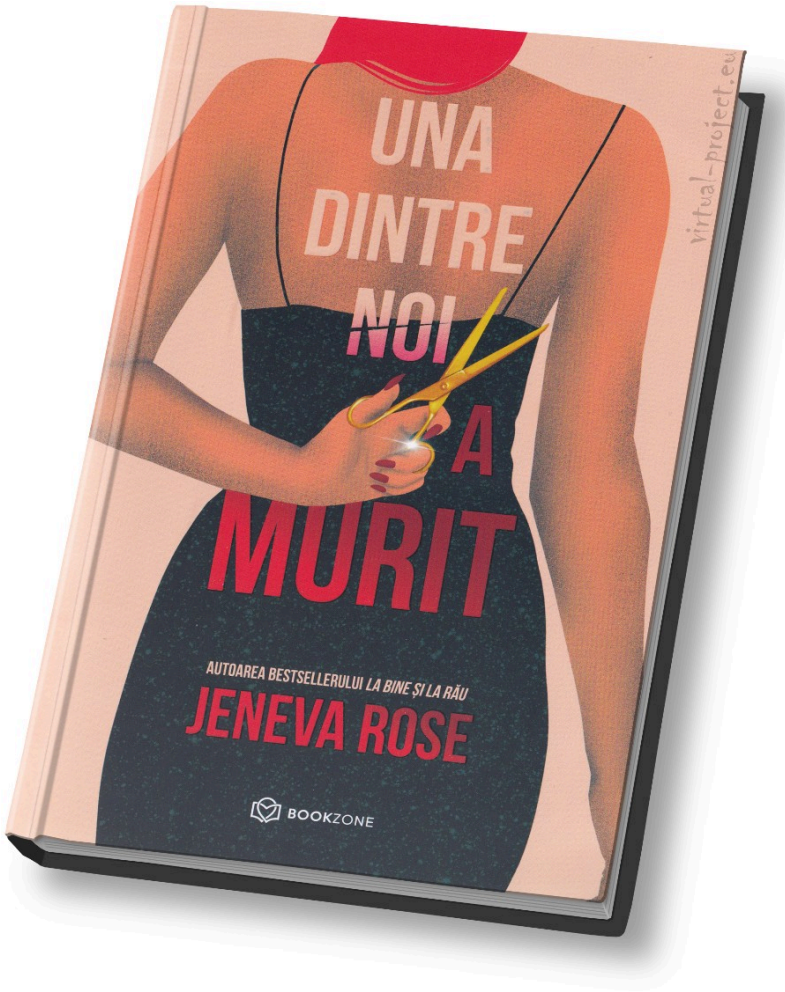

virtual-project.eu

violin

{1} „N-o să ne împăcăm niciodată” (în lb. engl. în orig.) (n. tr.).

{2} Roman celebru al scriitorului american Thomas Pynchon (n. 1937) (n. tr.).

{3} Sintagmă care îi desemnează în limba engleză pe cei proaspăt îmbogățiți (n. tr.).

{4} Femeie care îndeplinește rolul dominant în relațiile BDSM (n. tr.).

Table of Contents

1. JENNY
2. JENNY
3. OLIVIA
4. KAREN
5. CRYSTAL
6. OLIVIA
7. JENNY
8. SHANNON
9. JENNY
10. KAREN
11. SHANNON
12. OLIVIA
13. CRYSTAL
14. KAREN
15. SHANNON
16. CRYSTAL
17. KAREN
18. JENNY
19. CRYSTAL
20. JENNY
21. OLIVIA
22. SHANNON
23. CRYSTAL
24. KAREN
25. JENNY
26. OLIVIA
27. SHANNON
28. KAREN
29. SHANNON
30. CRYSTAL
31. JENNY
32. JENNY
33. KAREN
34. CRYSTAL
35. OLIVIA
36. SHANNON
37. KAREN

38. JENNY
39. KAREN
40. CRYSTAL
41. OLIVIA
42. CRYSTAL
43. KAREN
44. SHANNON
45. JENNY
46. JENNY
47. KAREN
48. OLIVIA
49. CRYSTAL
50. SHANNON
51. JENNY
52. KAREN
53. CRYSTAL
54. SHANNON
55. OLIVIA
56. SHANNON
57. OLIVIA
58. JENNY
59. JENNY
60. JENNY
61. KAREN
62. CRYSTAL
63. OLIVIA
64. CRYSTAL
65. SHANNON
66. OLIVIA
67. JENNY
68. KAREN
69. SHANNON
70. CRYSTAL
71. JENNY
72. OLIVIA
73. SHANNON
74. CRYSTAL
75. KAREN
76. OLIVIA
77. JENNY

78. KAREN
79. JENNY
80. CRYSTAL
81. KAREN
82. CRYSTAL
83. SHANNON
84. JENNY
85. JENNY

Table of Contents

1. JENNY 3
2. JENNY 6
3. OLIVIA 19
4. KAREN 24
5. CRYSTAL 32
6. OLIVIA 38
7. JENNY 42
8. SHANNON 47
9. JENNY 58
10. KAREN 60
11. SHANNON 66
12. OLIVIA 71
13. CRYSTAL 75
14. KAREN 78
15. SHANNON 89
16. CRYSTAL 93
17. KAREN 98
18. JENNY 101
19. CRYSTAL 104
20. JENNY 106
21. OLIVIA 108
22. SHANNON 118
23. CRYSTAL 126
24. KAREN 128
25. JENNY 131
26. OLIVIA 132
27. SHANNON 137

28. KAREN 139
29. SHANNON 144
30. CRYSTAL 148
31. JENNY 152
32. JENNY 153
33. KAREN 159
34. CRYSTAL 162
35. OLIVIA 168
36. SHANNON 175
37. KAREN 180
38. JENNY 183
39. KAREN 185
40. CRYSTAL 189
41. OLIVIA 192
42. CRYSTAL 198
43. KAREN 203
44. SHANNON 208
45. JENNY 214
46. JENNY 217
47. KAREN 222
48. OLIVIA 226
49. CRYSTAL 230
50. SHANNON 233
51. JENNY 235
52. KAREN 238
53. CRYSTAL 241
54. SHANNON 244
55. OLIVIA 246
56. SHANNON 252
57. OLIVIA 255

58. JENNY 262
59. JENNY 265
60. JENNY 267
61. KAREN 271
62. CRYSTAL 275
63. OLIVIA 279
64. CRYSTAL 284
65. SHANNON 285
66. OLIVIA 289
67. JENNY 292
68. KAREN 296
69. SHANNON 299
70. CRYSTAL 304
71. JENNY 310
72. OLIVIA 312
73. SHANNON 315
74. CRYSTAL 318
75. KAREN 320
76. OLIVIA 323
77. JENNY 325
78. KAREN 327
79. JENNY 329
80. CRYSTAL 331
81. KAREN 333
82. CRYSTAL 336
83. SHANNON 337
84. JENNY 338
85. JENNY 342